

086540940

101 KØBENHAVNS
KOMMUNES
BIBLIOTEKER

RHB

KJØBENHAVNS
RAADHUS
BIBLIOTHEK

EX LIBRIS

Peer Degns

Reiser og Eventyr

til og i

Kjöbenhavn.

udgivet

af

J. Berg.

Kjöbenhavn 1833.

Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i Jacobsens Bogtrykkeri, Eyringsgade No. 14.

Første Capitel.

Her Degn og hans Evend sætte Pind for Huset. —
Katten og Følger af Misforstaaelse. — Reisen begyn-
der og en Landveisdiscours at tage ad Notam for
hvem, som lystet. — En Bondedrenghscene ved et
Bom- og Bedehus, som gik ud over de Reisende.

”Har Mester da nu alle Besværingerne fra
hele Sognet til Styret derinde i Staden?”
spurgde Klokker; ”fra Ib, der vil have sit Fæ-
stebrev forandret, fordi Godseieren ikke mere giver
ham en Morgensnaps paa Hovedagen, som i Først-
ningen, da Ib var ædruelig og arbeidsom? fra
Smeden, Gjør- og Kludeframmeren om et Testa-
ment, at de fremdeles, uden Forelæggelse fra Po-
litiet, maa kunne skjænke en Snaps til Bønderne,
naar disse gaae til og fra Kirke? fra Moer Nille,
at det kan blive hendes Mand forbudt, selv at
fæste Piger eller foretage sig Noget uden hendes
Ja og Underkrixt? men først og fremmest alle Dr-
denantferne om Præsten og Sognets sorte Faar?”
”Alt, Alt, min gode Klokker, er blevet irettelagt
i Reiseskrinet,” svarde Mesteren, ”og skal wahrhaf-
tig bringe os Guldkorn hjem fra Hovedstaden.”
”Men om Præsten endelig frøb til Korset, afstod
efter Forlangende til Mester hveranden Offerdag:
skal han da ligesuldt miste Kjolen?” vedblev

Klokker. "Skjorten med," svarede Mesteren, "Intet uden dette kan forsone mig. Jeg vil ikke længer klæde en Mand med stærke Arme paa og af, og være hans Opvarter; Een som ikke kan holde en Præken eller læse et Fadervor, uden deri at læse mig min Text." "Men Degn kunde Mester dog i alt Fald lade ham blive?" meente Svenden. "Naar jeg blev hans Præst, det lod sig høre," sagde Deanen: "assatte Præster kunne til Rod bruges til Degne."

"Men vil Mester ikke fortælle mig Historien om Sognets sorte Faar, og hvad der tændte den første Gnist til den uudslukkelige Ild mellem Dem og Præsten?" sagde Klokker bedende, uagtet han flere Gange daglig, naar han hos Degnen vilde vente en Snaps, doied samme Historie efter samme Bøn. "Men vi staae allerede paa Reisetrunnet. Ogsaa er det meget muligt at jeg alt en Gang kan have fortalt denne Tildragelse i Klokkers Nærvarrelse. Og da jeg holder strengt over Fortællerens Love, og veed med mig selv, at Intet er saa skadeligt for Fordøielssen, som en idelig gjentagen Fortælling, saa for min gode Maves Skyld." — "Jeg har aldrig hørt bemeldte Tildragelse," sagde Klokker. "Godt, min fjære Substitut, vil han da laane Dre?"

"Det var i Mai, et deiligt Solffins Veir, hverken varmt eller koldt, og jeg besluttede nu at castrere mine Bæderlam. Snart færdig med dette Arbeide, tog jeg fat paa det allersidste, et sort med en hvid Krave om Halsen; men hvad skeer? det slider sig løs fra mig og jeg skær næsten alle Fingrene af mig paa venstre Haand. Førend jeg faaer Blodet standset, og har Tid til at tænke over den lille Deserteur, faaer jeg Bud, at Præsten har i sin Have optaget mit sorte Bæderlam, og at jeg, førend samme vilde udleveres mig,

maatte betale den Skade, det paa et Steengjærde, ved at springe over, havde forvoldt, efter villige Mænds Skjon, tilligemed Optagelsespenge, som for løse Bædre. Jeg vægrede mig ved at opfylde disse Vilkaar. Mit sorte Lam blev da ved Sog-
 nefogden solgt paa Auction, til Skadeserstatning efter Mænds Skjon. — Men det er syndeligt, at, hvad Steengjærdet og Gangene i Haven angaaer, hvor Lammet og havde omtrippet, han aldrig har hørt dette, Klokker!" "Af Mesters Mund? Nei! Dette er den første Gang i mit Liv," sagde Klokker, "kom og faae en Dram." Degnen skænkede velmaalte Portioner af Aquavit i tvende drøie Kalke, de klinkede paa den forestaaende Reises Belgaaende, drak, hæstede Blikkene fast mod Evighedsblomsterne, der vare indstukne mellem Loftet og Bjelken, sloge derpaa Hovederne ned, satte Bøgerne siltiende paa Bordet, og Vegge droge dybe Suk.

"Det er nu 7 Aar siden hiin Tildragelse," tog Degnen Ordet, "Morten ved Kjøret købte min lille sorte Bæder. Den lever endnu og er frisk og vel, skjøndt han var Skyld i, at mine Fingre blev krogede, og at jeg fik denne formale-
 didede Sag paa Halsen. Men Deserteuren skal wahrhaftig, nu da han er kommen til Skjels Aar og Alder, selv bidrage til en fordeelagtig Afgjørelse for hans gamle Principal. For 7 Aar siden var der lutter hvide Lam i Sognet, — og nu er Halvdelen af baade Faar og Lam blevne sorte, og som beløbe sig til flere 100de. Min Paastand er derfor: at jeg ikke alene fordrer, at Præsten skal levere mig min 7 Aars sorte Bæder tilbage, men tillige alle hans sorte Born af begge Skjon, eller betale mig dem med Penge, samt miste sin egen sorte Kjøle, hvilket Alt fremstynder min Reise til Hovedstaden."

Degnen piinte nu den sidste Draabe Livets Vand af Flasken, fyldte Kommerterne, de vendte atter Vinene mod de friske Livsplanter under Loftet, nød de kjære Guds Gaver, og foldede derpaa deres Hænder for en god Gjernings Udøvelse.

"Hilleden!" raabte Klokker, "Kalvekudskken holder for Døren. See hvilken Mængde herlige, graae Kalve, Alle med Hovederne hangende udenfor Bognen, kun den halve Krop med Bagbenene have Plads indeni." "Ja vist," svarede Degnen travelt, "bring nu Sagerne paa Bognen, siden faae vi Tid til at fortsætte vore Betragtninger over den skjøne Natur."

Det gik nu flink med Tøiets Udbringelse, selv Mester Persen tog sig en Tjeners Skikkelse paa, og var behjælpelig.

"Nu er Alt paa Bognen," sagde Klokker, "jeg vilde nu ønske at Mester havde en spansk Rejsekappe til at tage over Skuldrene ligesom Præsten, ifald vi skulde faae Regn." "Bist ikke," svarede Mesteren, "jeg var aldrig den Mand, der bar Kappen paa begge Skuldre, saalidt paa Rejser, som hjemme; ræk mig blot min Katteskinds Mûse og min Hvergarns Bøsserunte. — Saa, nu ere vi altsaa færdige og færdige til at sætte Pind for Huset."

Den ærværdige Sogneegn, varm om Hjertet ved at forlade sin Bolig, der i saamange Aar havde huset ham med sine Sorger og Glæder, lod Blikket endnu engang løbe rundt i samme, og sang med megen Følelse følgende af ham selv paa staaende Fod forfattede Sang:

"Far nu vel I lave Væge!
 Far nu vel Du Loft og Gulv!
 Mange Aar I mig bedækked'
 Huld mod Storme, Fyg og Kuld.
 Lidt I hused' Sogners Folt,

Der mig ofred' som der' Tolk.
Ogsaa tidt en Mængde Fluor
Laante Huus, I kjære Stuer?

Kar nu vel Du lille Evale!
Som ved Bjelkeho'det boer,
Jeg forstod saa snildt Din Tale,
Naar Du op i Reben foer.
Alt Umælend' er mig kjær
Og mit Hjerte altid nær,
Derfor' da ret mange Muus
Laaner Huus, Du kjære Huus!

Kar nu vel, I Bønderknoide!
Kar nu vel, I Slutter smaae!
Kar nu vel, I Piger kolde!
Som saa haant min Elskov saae.
Nu jeg fa'r til Staden ind,
Sætter for mit Huus en Pind.
Kar nu vel det hele Sogn!
Nu Peer Degn gaar til sin Bogu."

Klokker satte nu Pind for Husets Dør, og Degnen var ved at stige til Bogens, men denne standser pludselig og raaber: "Katten! Jeg har alemt Katten! Løb ind og hent mig den! Den ligger paa Armstolen." Klokker tog atter Pinden fra, gif ind i Huset, og kom med Katten der rigtig laae paa Armstolen i dybe Tanker. Hvad enten Klokker i denne Reisehast har grebet Katten uvenligt, eller denne, mod Skik og Brug, ikke havde Lyst til at vige sin gamle Plads, der altid af ham blev tagen i Besiddelse naar Huusherren ikke var tilstede, nok: Peisen foer, med en blodspaaende Njaven og alle sine udstrakte Kløer i Klokkers Ansigt, saa det ikke paa nogen Maade var den arme Svend, der vaandede sig gudsjammerligt, muligt at faae ham vristet løs, undtagen han tillige vilde miste den meest kjødfulde Deel af Ansigtet. Først da Mons kom sin rette Herre saa nær, gjorde han et Spring til

dennes Skulder, hvor han paa Bagbenene og med gnistrende Pine sad færdig til nyt Angreb, om Nogen atter maatte vove at gjøre Bولد paa hans Frihed. Klokker, blodig, og med en Hede i Ansigtet, der meddeelte sig til alle hans Lemmer, gjorde en Bevægelse med sin høire Haand mod sin gnistrende Fjende, der havde til Hensigt at styrte ham fra hans Høisæde, men til Lykke for Veisen og Ulykke for Degnen, gif Klokkers straffende Arm over den Første og tordnede saa valdigt mod den Sidstes venstre Die, saa baade Degn og Kat paa et hængende Haar havde vendt alle sex i Beiret.

Peer Degn, der var af et muntert og stridigt Gemyt, havde dybt indprentet sig: aldrig at tage Een uden at give To igjen, og uden Videre sætter han denne Regel i sieblitlig Opfyldelse mod Klokkers Hjernetiste, der dog denne Gang, ved en Bøining, gif fri, men støder derimod an paa Kalvekudskens Tinding, der ogsaa i denne Hurlumhei var kommen indenfor Slaglinien, og læderede hans ene Høreredskab. Kudskens, der ofte i Pimpetroerne havde bivaanet slige Smaascener med Degnen, tvivlede ingenlunde om, at Dassen jo hidrørte fra et gammelt Nag, og var derfor ikke seen, men sendte den tilbage med Sols Bøgt, saa Mester Peersen i en Slags Til løb Pande mod Pande med Svend Klokker, saa Begge glemte at staae paa deres Been. Kjøresvenden var i et Nu ovenpaa de Kuldseilede, hvor den Ene uden Forstiel gav den Anden Raat for Uødet, og det saa slinkt, som Haand kan række Øre.

"Samdrægtighed!" raabte Mester Degn, som laae underst; "Vil Han da være ordentlig?" mælede Kudskens. "Det var jo ikke mig, men min uvorne Svend der begyndte," vedblev Degnen. Men Klokker bandte: "at det var en grov Usand-

hed, at det meget snarere var Rattens Skyld, og soer endnu hoiere: at han ikke vilde følge eller reise et Skridt længere med Deanen, hvis det skulde være i Selskab med den forbandede Monk, der saaledes havde tændt Ild i hans Gesicht, saa Kirkens Spyrite med Bandet af et heelt Gadekjer ikke i de første 24 Timer vilde være istand til at slukke den!"

Nu reiste alle tre sig, men skottede fordægtigt til hinanden, og Klokker især til Peis. "Og hvad vil Mester endeligt med dette lumskte Dyr i Hovedstaden?" vedblev Klokker, "lad deres egne Katte der tage deres egne Muus, vi har nok her hjemme til vore, som De selv nyligen sang." "Ja hvem har talt et Ord om at denne levende, gode Landshymusikat, skal med til Hovedstaden?" sagde Degnen med et vaandefuldt Smil, i det han folte sig omkring paa Dreerne. "Men De bod mig jo gaae ind i Armstolen og hente Ratten, som De havde glemt, og der tog jeg ham fra, som nok ærgrede den Rivibjel." "Aha!" vedblev Degnen og loe, "det Hele er blot en Misforstaaelse, som inderligt glæder mig, for Alles vores gode Venkabs Skyld: det var, Klokker: min Liv-, min Pengekate, som jeg havde glemt i Armstolen, og som Han skulde have bragt mig." "Fordømte Misforstaaelse!" udbrod den forreyne Svend: "da jeg kom ind i Stuen, og saae den sorgmodige Kat, tænkte jeg ikke paa andre, ham maae det være, tænkte jeg, han er jo indelukt, og maatte, uden at komme ud, sulte ihjel, førend vi kommer hjem igjen." "Ah, Tosse! Havde Han da glemt de mange glatte og fede Muus og Rotter som findes i Stuerne, og som han nyligen talte om, og at der er et Hul under Døren, naar den troe Kat vil ud at drifte?" "Ved Him-

melen! Det huskede jeg i min Reifeglæde ikke," svarede Klokker.

Enten dette nu virkelig var Tilfældet, eller Klokker, som tidt var hans Bane, begik flige dumme Streger for at more sin Mester, nok, han maatte denne Gang smertelig undgjelde; kun beklageligt, at to uskyldige og gode Menneſker, som Degnen og Kalvekudſken, heri ſaa let kunde være blevne indviklede paa den ikke behageligſte Maade!

Klokker gif da atter ind i Huſet, og bragte ſin Mester den rigtige Kat o: hans virkelige Livs- og Pengekat, der ſkulde forſøde dem Reifen, hvorefter alle Tre forſonede, og, ſom Intet var forefaldet, ſtege til Bogns.

Et Vidſkefnald forkyndte Heſtene, at Marchen aik fremad, og de ſatte ſtrax alle fire i en lille Carriere, hvorved Mester og Svend kaſtedes fra den ene ſkarpe Kant af Ageſtolen til den anden; Kudſken vilde nu indhente det Forſømte.

"Hvad det dog er en Fornøiſe at komme ſaaledes fort," ſagde Deanen halv grædende, og bødte af ved alle Sider for de ved hiint Kattejav forbankede Lemmer; "det er ret en himmelliſk Fart!" "Vilt er det," udstødte Klokker, "Naturen taer ſig herved ſaa nydelig ud, kun ikke den fjære Morgensols ſpidſe Straaler ſaaledes ſtaf mig i Anſigtet. See hvor den blodige Sveed løber ned af det!" At Klokker paa en viſ Maade havde Ret, er begribeligt; thi reent Spøg kunde det ikke være, naar den hede Sol ſkjød ſine Brandpile lige i Svendens forrevne Anſigt. "Jeg troer, jeg vil binde et Tørklæde for Dinene og hele Anſigtet," vedblev han, "og ſaaledes lege Blindebuk med Solen." "Ja gjør det, Klokker," svarede Degnen.

Saaledes kappedes enhver af diſſe Naturens Mand i at overgaae hinanden med Standhaftighed

i Modgang og i gjensidig Opmuntring til Reifens Forsødelse.

"Nu, min Side!" skreg Degnen, "det er i Grunden en Bei saa knudret, som den forte til Himmelens Porte; ikke engang de løse Stene, hvorover man kan velte, tages af Hjulsporene, uagtet der dagligt lønnes Reifolk til at udføre dette Arbeide." Degnens Strig vækkede en Forbifjorende, der saae i sin trygge Søvn. "Da see der," vedblev han, "der fjører vor Reifical, sovende i sin udstoppede Embedsstol og med en Rem for Livet, paa det han kan sove uafbrudt, og ikke, som saa tidt andre Reifarende, skal komme til at hoppe af, for at bortrødde de i Mængde forefindende Hindringer. Slige Herrer skulde, min Tro, sove ud hjemme, at de kunde være vaagne, naar de skulde pleie deres Embeder. Dernæst vilde det for denne Klasse Embedsbetjente være til stor Nytte for Beien, om de tilpligtedes at gaae tilfods, hvorved dens Mangler lettere vilde kunne oversees, og Bonden spare sine Heste, der nu daglig, med slige Smaaherrer, maa fjøre gallasat."

Degnen kunde længe vedblevet med denne — vel for en Reiches passende, men for en Geistlig — hoist upassende Præk, havde han ikke i det Samme tæet ovenfor Skuldrene faaet et saa vældigt Rakke- drag, at han nær var vippet af Bognen. "Hvad, Klokker!" skreg han, efter igjen at være kommen i Ligevægt: "over han atter at bryde Freden? — Tor man da ikke tale et eneste frit Ord til Landets Gavn, uden at være udsat for, bagfra, at faae en Kindhest?!" Klokker soer paa, at det hverken var ham eller hans Hænder, der havde berørt Degnen, men hoist rimeligt et af de munstre Kalved igbeen, hvoraf Bognen havde saamange, og som alt længe havde prikket Klokker, saa han

troede paa Kroppen at være saa plettet, som en Suder.

Da de efter nogen Tausched vare avancerede til en sandet Wei, hvor ikke engang Lyden af Hjulene hortes, begyndte Degnen: "Det Værste ved Underholdningen paa Landeveien er, at man, formedelst de store Stene i samme, og den evige Støden og Rasken, ideligen maa skrige den i Dret, man vil tale til, om det skal høres. Ved denne Veilihed falder mig ind, hvad en Mand fra Hovedstaden som ofte kom paa Landet, og paa saadanne Tider besøgte Kirkerne, sagde: "— man skulde troe, at de fleste Præster paa Landet havde været Postførere, og til Bogens paa Landeveien havde uddannet deres Prækeorgan; thi de udraabe deres Præfener for en halv eller en heel Snees Mennesker i en lille Kirke, som en Baadsmand paa et Orlogsskib, eller en Exerceermester for 1000 Mand, og tre Gange saa stærkt som Hovedstadens Præster i de store Kirker, for flere tusinde Mennesker."

"Mester er vel saa lærdt, at Han kan præke?" spurgte Kuffen. "Vist kan jeg, og det ligesaa meget i een Time, som mange Præster i to, og hvormed de skrige Tilhørerne i Sovn. Jeg har, kan jeg troe, da og studeert den lille Latiner. Kun er det mig forbuden at bestige Prækestolen, formedelst en lille Naturbegivenhed i min Ungdom. Dog, ogsaa dette Baand vil til vort Sogns Gammen, denne min Reise løse."

"Åh!" raabte Klokker, da han oinede en Mængde Bogne holdende paa Landeveien ved et Huus: "endelig naaede vi dog en Kroe. Jeg tørster efter en Snaps, som Præst og Dean efter en Offerdag. Dog skal Mester heri ikke være meent. — Og see! Der er trukken en Stang over Veien, for at man ikke skal reise forbi Kroen uden

at tage ind, en priselig Indretning." Deanen kunde ikke bære sig for at lee ad hans Evends naive Enfoldighed, i det han sagde: "det er jo ingen Kroe, men en Bom." "Hvi holde da saa mange Heste og Vogne her uden Kudske og Strygere?" spurte Klotter. "Fordi," svarede Degnen, "at Leilighed gjør Tyve, og Stjælkere gjør Drikkere. Det Slaas Folk holde ikke Kroe, det vil sige, de svare ingen Kroholdsafgift; men da de ligge saa beleiligt, og tilmed har Privilegium paa at standse den Veisfarende, saa passeres der altid Tid; man føler Trang til en Smule Læbskælle, og de christelige Bomfolk have altid en Dram og en Gang Ol til en vansmægtig Reissende. Vil denne betale, svares: "vi holde ikke Kroe, og skjænke kun af Velvillie." Denne Velvillie forstaaer den Reissende, der da giengjelder samme med en lige velvillig Haandrækning, der i det Mindste altid er rundeligere, end Betalingen for Barerne vilde være i de virkelige Kroer. Nogle have paastaet, at det var en stor Behagelighed for Reissende, og Nytte for Bonden, om alle Bommene paa Landeveiene ophævedes, da intet Ophold skeete for den Veisfarende, og Bonden havde mindre Leilighed til at drikke sig fuld af Bommændenes Velvillie, men Andre paastaae derimod: at, jo mere man værnes og har Leilighed til Drik, jo mindre drikker man, saa jeg for min Person for vilde foreslaae dobbelt saamange Bomme, til dobbelt Indtægt for Veikassen, og dobbelt saamange Drikkesieder, for ret at have Leilighed til at kunne drikke, og til at værne sig til Vedruelighed."

De holdt nu ved Bommen, og efter forgyves en Tid at have raabt paa Bommanden, vækfedes han endeligt ved nogle Vidstefald fra Kudsken, og stak sit kobberøde Ansigt ud gennem en

itusslaaet Vinduesbrude med Spørgsmaal: "om det havde Hastværk? At det vel dog ikke var deres Hensigt, som Tyrker og Hedninger, at tage forbi en Eremit's Bolig i Bedetimen, uden at tage ind og tage Deel i Andagten med den øvrige andægtige Forsamling." "Er det Hr. Eremiten selv, man har den Ære at tale med?" spurgte Degnen. "Så al mulig Tjeneste og Velvillighed, naar mine Herrer ville behage at træde over min ringe Dørtærffel." "Inderligt gierne offrede vi en Stund hos saa andægtige Folk," svarede Degnen, "men, da det ikke er meget længe, siden vi steg til Bogns, hvor vi bad meget ivrigt, og vi allensfals i dette hellige Land ikke vil mangle paa flere lignende Besteder, førend vi naae Staden, saa takke vi Hr. Eremiten paa det hjærligste for hans gode Villie! Vær saa god, der er den befalede Pafserskjærv — fjør Klaus!"

Denne Samtale gjennem Vinduesbruden havde loffet endeel muntre Bønderdrenge, der allerede hos Eremiten havde forrettet deres Andagt, ud til Bognen. Selv frie, syntes det dem Synd at see saamange Kalve, der især med Bagbenene ogsaa arbejdede paa deres Frihed, at skulle ligge fangstede med den halve Krop, og Hovederne udenfor Bognen, og blodigt forslaaede. De ansaae Degnen og Klokker for to hjerteløse Prangere eller Slagtere, der ikke deledede mindste Medfølelse for Dyret, siden de ligegyldige kunde see paa de arme Forslaaede, uden at forbedre deres Leie. At tænke dette, og uformærkt med nogle Knive at løsne Baandene, og frigjøre de bundne Been paa nogle af Fangerne, var et Dieblis's Sag. Men som den lange Indspærrede, der ikke strax føler sin Løselidelse, skjøndt han er fri, saaledes følte Kalvene først deres Frihed ved Bognens Bevægelse, og successive ved at udstrække Benene. Nu efterhaanden

bleve de dem selv bevidste, følte deres gamle Kraft, og arbejdede saa ufortrødent med Bagbenene paa Degnen og Klokkeren, at disse ved Puffene fra modsatte Sider, gave uvilkaarlig hinanden Kindeste, og atter nær vare komne i Haarene sammen, og deisede af Vognen. For endmere at opmuntre denne Scene, havde den muntre Bondes ungdom af Eremitens Evinetrug forshynet sig med et Forraad af halvraadne Kartofler, der, liig en Hagelbyge af Congreviske Raketter, stjal sig paa de tvende Reisende, saa de i denne fleerdobbelte Ild af forskjelligt Skyds troede, deres Liv havde Ende.

"Jh saa kjør dog, Klaus, fra det fordømte Bedehuus, for ellers slaae de Hellige, af hellig Iver os reent ihjel, fordi vi ikke bede paa samme Maade som de!" raabte Degnen med Hænderne for Dine og Dren. Hvad enten Klaus havde abnet Roget om dette Kartoffelslag, eller det var den blinde Skabnes Skyld, nok, han havde bundet Lommen paa Vognkjæppen, gik et Stykke iforveien, og lod, som han Intet horte, indtil et Par af Vognens flirbenede Fanger vare nedsprungne og pilede ham forbi. "J milde Himle," sukkede Degnen, "hvad er min Madam Skabne dog ikke for en Karnaille! Da jeg af den Hundsvot Klokkers, og Kalvekudffens læge og ucultiveerte Næver var sammenbanket som en kogt Lever, og steg til Vogns, indgyder hun Kudffen paa den hullede og stenede Bei at fiore i fuldt Fiirspring, for ret at gjøre mig til Vankesjød, — her hvor Beien er jevn som et Stuegulv, og vi, om muligt, med Lynets Dart skulde ile, for at faae Ryggen fri, fra en overlegen og forfølgende Fjende, her binder den Laptasse Lommen paa Vognkjæppen, sender Kudffen tilfods forud og" — Hestene kryber afsted med os, som Snegle!"

De vare nu i denne Eneglefart avancerede i Skudvidde fra Bedebuset, og havde, som de ønskede, Ryggen fri. Bønderdrengenes Pile faldt matte bag ved dem, og Kudsken kom ufaldet med de tvende firfødgede Deserteurer. Disse bleve atter lettede i Vognen, og bundne tilligemed deres andre løse Kammerater, saa Mester og Svend for Diebliffet, ikke alene vare befriede fra udvortes, men ogsaa fra indvortes Fjender. Kudsken satte sig atter til Vogns, og, som første Gang fra Hiemmet, fore de igjen tause, i en god Trav, frem ad Landeveien.

U n d e t C a p i t e l.

De Reifende komme til en Kroe som Klokker anseer for et Slot. — Et Graabeen letter Mester og Svend af Vognen, som giver Anledning til, at den Første blive hængt for ikke at drukne. — Parlamentstaler i Kroen, der ender med en hellig Alliance og en almindelig Krig, hvori Mesteren bliver haardt saaret, men Evenden kun let, formodetst et Krigspuds.

”Ved dette Bedebuus fik vi istedetfor aandelig Føde, Kartofler og haarde Kalvebeen i Nakkem,” sagde Klokker, ”jeg er sulten som en Krage, og tørstig som en Ravn; har Mester ikke lidt Proviant i Livfatten?” ”Bist ikke,” svarede Degnen but, ”Penge og Mad kunne ikke forliges, hvor der er Penge, er der ingen Mad, og hvor der er Mad er ingen Penge. Maden er en Kust, der fortærer og opæder al Verdens Guld. Deraf Ordsproget: ”han er saa rig, saa han næmmer ikke at æde sig mæt,” o: derfor har han Penge fordi han sultet. Den Fattige derimod æder altid og kommer derfor

aldrig videre. Vi see sjeldent en Betlerdreng uden med et Stykke Brød i Haanden. — Det er en Bane — en slem graadig Bane med denne Fylde i Maven, med denne Smaaraadsen. Og, at jeg skal sige det her, — Han har altid i dette Capitel, Klokker, været baade Krage og Ravn.”

”Det er sandt. Men Mester har saa tidt sagt, at man skal ikke sørge for den Dag i Morgen, see til Fuglene under Himlen! de faae ikke, de hoste ikke, og de samle ikke Lader, og alligevel fødes og klædes de godt. Jeg har fulgt Mesters Ord, ikke sørget, men med Noisomhed opsamlet de Smuler, som tilfaldt mig fra Næstens og Himmels Bord, ligesom Fuglene, til hvilke Ravn og Krage saavel som Lærken, Biben og Gaasen hører. — Jeg veed ellers ikke, hvorfor Mester kan blive saa vred, fordi det faldt mig paa Tungen at jeg var sulten og tørstig?!” — Mester Peerse svarede Intet. De fjorte atter en Stund, Klokker begyndte atter:

”Mon dette være en Gaard? — et Huus? — et Boelsted? — — Der er vist en Tørvemose — en Vandmose — en Engmose, eller kanskee — —? See hvilket deilig Slot?”

Degnen var, som gode Hoveder og lærde Mænd i Almindelighed, ikke altid oplagt til at svare paa Spørgsmaal, hvorved der ikke kunde vindes Guldfoen for Sjæl eller Legeme, han svarede desaaarsag først nu: ”Det er jo en Kroe og intet Slot, Tøsehoved!” ”Hvad Forskiel er der da paa et Slot og en Kroe?” spurgte Klokker, Han vilde paa en fin Maade lede Degnens Mund paa Glid, som gjerne lykkedes ham. ”Ah!” sagde Degnen vreden: — ”i Kroerne de drikke til de ligge, i Slotte derimod de drikke hvor de ligge. I Slotter synger den bekjendte Fugl Phoenix sexten Timer hvert Dogn, i hvilken Tid der ikke

sees et vaagent Die, undtagen paa Slotkthven og paa Slotsherren, naar denne gaaer omkring og runderer, for at eftersee, om Slottets Piger isovne ikke sparke Dyrerne af sig, og ligge og forkole sig; thi paa Amors og Mercuriuses Yndlinger virker, som bekjendt, Fuglens Sang ikke. I Kroerne derimod er det, som ved Polerne, der er evig Dag, evige Forretninger, der sees altid frydsfende Been og tankefulde Hoveder. Kort, i Kroerne er der mere Liv, Frihed og Lighed, baade mellem Menneſker og Dyr." "Gid vi da var i denne Lighed og Frihed, — men Hestene fryde, og Kudſſen sover, og hans Overkrop hænger udenfor Bognen ved Siden af Kalvene og

Hovedet hænger og dingler,
 Og dingler,
 Og dingler, og dingler, og dingler,"

sang Klokker. —

"Lad dingle," sagde Degnen, "saalænge han ikke dingler af Bognen for os, imidlertid vil jeg igjen give Dig en lille Sandsekage. Jeg lider Intet mindre end det Slags Folk der ere saa ordknappe, som hvert Ord skulde betales, og som man neppe kan prygle et Smil af med en Stavre, da Munden ligesaa meget er givet os til Glæde og Fornøielse ved at bruge den til Skjerts og Latter, som til mørke Talemaader, der ofte ikke engang forstaaes af den Talende selv; men de tænke anderledes i den store Verden. Derfor, Klokker! naar vi komme til Staden, maa Du slaae Laas for Munden, at man ikke skal ansee os for umælende Bønder. Det er forsikkert mig, at der i Staden gives Folk lige fra de andre Secretairer, til Raader i Staten, som aldrig have aabnet Munden, eller svaret deres Undermænd, uden med Nif eller Hovedryſten, ja ere saa hem-

melighedsfulde: at de ikke tør lade deres Lintoi, paa hvilket der er spildt Blæk fra Contoiret, vadske, og de stege i Vre og blive anseete for Landets klogeste Mænd, som vare istand til at kunne bevare Statshemmeligheder; — har han forstaaet, Klokker?" Klokker forstod Skosen, nikkede og skuttede sig fortrædelig.

Hestene standsede nu ved Kroen. Kudffen vaagnede, ligesom BARNET, naar Buggen standses, men formaaede ikke med sin egen Hjælp at hæve sig. Endelig blev han stivet op, men forblev en Tid efter Norden, til hvilken Side han havde hængt, saa krum som et Løndebaand, og var ganske blaa i Ansigtet. Trappestigen var bragt til Boanen, Degnen var paa det øverste Trin og Klokker, som en opmærksom Svend, stod opreist og lødte paa sin Herre, da han ved den modsatte Side af Hjertet, af et løst Kalvebeen, faaer en saadan Trykfeisten, saa han vendte buus paa Degnen, og baade Mester og Svend deisede jevnside ned i den langs med Kroen løbende Rendesteen. Dette uskyldige Fald, som fra Rygningen af et almindeligt Bondehuus, kunde lettigen skildte de to Reisende ved Livet, og Verden ved det rige Udbytte af deres senere Meriter; men disse gode Ulfer havde sørget for, at en halv Snees af Troens Bløde Sviin just laae i Rendestenen og sølede sig og optog Stødet, saa de fra Luften komne faldt som paa Dyrer. Dette var en stor Lykke for Klokker, der deels af Skræk, og af en ham egen rolig Gemtsart, forblev liggende, som død, indtil hans levende Underdyner trak sig fra ham og lod ham alene i Bunden paa det fugtige Leie. Sid den brave Peer Degn havde gjort det samme! Men aldrig saasnart var denne kommen til Gulvs, førend han med dem ham medfødt Uforsagthed, og med en Voltigeurs Hastighed, greb

fat i Børsterne paa en stor fed Orne, der i Faldet kom ham mellem Benene, i det han raabte: "See her Ridderen i den muntre Skiffelse!" Rimeligt vilde Degnen, som aldrig manglede Aandsnærværelse, benytte Tilfældet og oplive denne Scene, der havde bragt Besvimelse over alle Kroens Fruentimmer, og endeel tilstedeværende Bønderkøner, ved en Spøg. Men Ornen, der ikke kjendte sin Rytters Lune, eller var vant til at rides, foer under et Skrig, som, for at slukke en paa ham antændt Ild, med sin Rytter ligeud i den for Enden af Kroen liggende Park, og efterlod den ellers velberedne Rytter, midt i Dammen, i alffens Fugtighed til Halsen. Med egen Hjælp at vade tillands vovede Peer Degn, der med den ene Fod fælte Dammen bundløs omkring sig, dog ikke, men blev, mod Sædvane, pludselig angst for Øsden, da det lod, som Nogen traf ham tilbunds ved Benene, og han sank dybere og dybere, saa han gav sig forførdeligt til at skreie og skraale om Hjælp.

"Hvad Fanden skriger han for, gaaer der Ild i ham?" raabte nogle der gaaende Slagtere.

"Af nei," svarede Degnen meget ynkelig, "men der gaaer Vand i mig, om I Guds Nænd ikke redder en christen Sjæl."

Den ene Slagter var nu i Færd med at fæste Enden af et Reb ud til den over $\frac{2}{3}$ druknede Degn. — "Nei, stop Kammerad," raabte den ene Slagter af fuld Hals, "tordne mei om Du skal! Vi ville ikke have den Synd paa os, at redde en Jesuit." "Jeg synker," skreg Degnen høiere! "Ja synk kun," gjensvarede den Første; — "han har saa længe nok skreget paa Helvede og dets Yngel." "Skal vi da ikke fæste Rebet om Halsen paa ham? det Eneste, der er ovenfor Vandet," sagde Kammeraden. "Men seer Du nyfterne Kal-

vehovet da ikke, at han der i Polen hverken er meer eller mindre, end den "uroelige Skomager", der ikke vil lade sine Børn døbe, førend Præsten først har sendt en Engel til Hælvede for at penetreres for Slutten, som den jesuitiske Begmathias har stukken ind i Verden alene for sin egen Fornoielses Skyld!" — "For alle Jesuitter, nu seer jeg det først!" Degnen, som maatte laane Dre til denne ikke trøstelige Tale, raabte: "Jeg er Dødsens, og maa endog døe for en Misforstaaelse, for et ufødt Barn, som jeg aldrig har havt, for en slyngelagtig beget Skomager, for en Jesuit, — Hu! — Na I barmhjertige Samaritaner," raabte Degnen bedende: "hjælp mig dog endelig paa det Torre, saalænge til jeg faaer skriftet, og lad ikke en studeert Mand døe, som et andet Umælende! Derefter, hvis I ikke imidlertid forandrer Eders dogmatiske Tænkemaade, saa kan I jo atter støde mig i Dybet hvor der er Svovl og Tænders Gnidsel." "Jeg aner, Kammerad, at det er hverken meer eller mindre end den skibellige, fanatiske Mester selv for Jesuitterne hertillands, der staaer i Polen; Snoren om Halsen paa ham, og tillands med ham, at han kan komme til at skriite," sagde Slagteren.

Rebet blev for Alvor udfastet, og Degnen lod sig ikke bede to Gange, men tværtimod Skif og Brug, lagde sig selv Strikken om Halsen, og, Een, To, Tre, var han frelst, og laae omtrent paa samme Sted, som ved Faldet fra Bognen; kun ikke saa blødt.

Klokker sad endnu ogsaa paa samme Sted ganske rolig, og ansaae det Hele for Spøg, men da hans Mester blev liggende horisontal, uden at give mindste Lyd fra sig, sprang han med usædvanlig Hast op, og reiste Herren i Sædet, og satte Mod i ham ved at forsikre; at det ikke var

værd at lade Hovedet falde for, da det Hele gik af i Vask.

"Min Kølighed hidrører heller ikke herfra," fremhvæfede Degnen, og sølende sig til Halsen; "men min Badmels Bøsserunte, mine ditto Permissjoner, kort, Alt har saaledes indsuget en Blyvægt af alffens — lugt en Gang! — saa jeg ikke uden Hans Hjælp, Ven Klokker, formaaer at reise mig."

"Det er tungt nok," svarede Klokker, — "mine Sondagsklæder har rigtig nok lidt mindre, men jeg tør bande paa, at mine Lemmer har lidt mere."

"Siig ikke det, Ven, thi vel kan en større Smerte bortjage en mindre for et Døies blik, men: Naturam — det er sandt, Han kan ikke Frank, o: Naturen gaaer over Optugtelsen, som den større Angst forsvinder, forstørres den mindre Smerte. Og endnu trykker mig en anden Ting: det var ubesindigt af Dramsbyes Soane-degn, at fjøre til Hovedskaden i en Bogn, hvorpaa der var saamange Kalvehoveder. Og hvad vil onde Tunger siige, naar det kommer dem for Dre, at han har i denne Kroe tillige ligget mellem Sviin i Rendestenen?"

"Ah! kom nu og lad os liste os ind i Kroen," tog Klokker Ordet, "det er ikke første Gang, at en Geistlig har knælet andre Steder end i Kirken. Og det er een Ting at falde ved Drif, en anden Ting er, som vi, at falde ved Fugtighed. Kort en god Samvittighed binder alle onde Tunger."

Herpaa stolpede de ind i Kroen, hvor Degnen satte sig, skamfuld over sin smudsige Tilstand, der saa lidet harmonerede med hans Stand, i en affides Krog, ængstelig skottende til Siderne, om hans Redningsmænd og virkelig vilde komme og ferdre hans Skriftemaal, og atter tage ham paa

Ordet, — atter at gaae til Soen. Men til hans store Glæde, vinede han dem ikke blandt Kroens indre Gjæster.

Efter nogen Stilhed, hvori Degnen til Klosters Uergrelse, sad som i dybe Tanker, og ingen Forfriskninger forlangte, vovede Svenden at bringe det Forsømte i Erindring. — "Ulykkens Fugl! Slynge! Kjeltring;" hvidskede Mesteren ham i Dret. "Ham — Ham alene, har jeg at takke for, at jeg her maa fryde i Krogen, Hans forbandede Hastværk for at komme af Vognen, og her ind og fraadse, var Skyld i, at jeg tabte, min ellers næsten aldrig tabte, Balance! Og de lige fordømte Slagtere, (han føler sig atter til Halsen) der frelste mig fra at drukne — for at kunne hænge mig! Kun en Klokker, siger jeg syvende og sidste Gang, plumper saa ubehændigt paa Hovedet, ned ad en Vogn, og river alle Andre med sig." "Jeg beder meget," gjenmælede Svenden ydmygt, som ønskede denne Snak paa en gode Maade endt; "det Samme gjør en Bisp, naar han i Nedstigningen faaer et Rakkedrag som Klokkeren. Men lad os sætte Spøg tilside," vedblev han, "og ikke glemme, at vi til Lykke nu er naaet til et Sted hvor vi kunne faae Mad og Drikke, og ikke længere have nødig at krepere, med Ratten fuld."

Saaledes vidste Mester og Svend gjensidigt, naar den Enes gode Lune forfaldt, stedse paa ny at gjenreise det paa hver mulig Maade, hvorved Rejsens Smaaibesværigheder forsødedes, og Begge ligesom sammensmeltedes til een Person. Degnens Sind blev nu og, ligesom hans voade Klæder, lettere og lettere, og det varede ikke længe, førend de havde requireret og faaet Forfriskninger, og Begge toge og til sig af Netterne, saa det var viensynligt: at, vare de komne til Kroen paa Sænerne eller Faldende, saa agte de at reise

derfra opreiste og paa Fodderne. Ved en Tid paa denne Maade, at have glemmt sig selv, og Kroens øvrige Selskab, og efter forskjellige Gange at have lettet ved de fulde Glas, bleve de to Reisende atter muntre og glade.

Peer Dean havde stedse erindret sig, hoi lovlig Ibhukommelse, hine Guldalderens Poeter, og efter deres Exempler, aldrig ved et godt Maaltid, Bryllupper og Baller paa Landet forglemt, in promptu, at gjøre Vers over Leveren, han forglemte det heller ikke her, men reiste sig, hofstede, og begyndte med hoi Røst, med Vinene vendte mod Barten:

„Dette er ikke Leveren af en Kylling, men af en
Kot,

Tre Ting vil jeg nævne, og det er nok:

Spise, og ikke at faae,

væse, og ikke forstaae,

Edite istiderfor Viin; — *)

Det er tre forlorne Ting.“

Degnen nedlod sig til Sæde og Klokker reiste sig og begyndte: „Lyd i Lauget!“

„Hvad er Venskab, uden Mad?

Og Kjærlighed, uden Had?“

„Saa sagte!“ hvidskede Degnen til sin lige poetiske Svend, „Poesie er nok hebraisk for disse Folk, eftersom ikke Eneste har Øre for vor poetiske Tale; lad os derimod høre Lidet paa den profaiske Snak af Personen der.“

„Ja, Godnat, Velstand!“ svarede den Ene paa den Andens Tale, „og jeg kan forsikre dem:

*) Stige frie Niim, hører til licentia poetica og kritisk fornemmelig af poetiske Genr.“

Trykbeholdrens egen Anm.

at her er ikke uden tre Mænd i Sognet som har Raad til at spise sig mæt, nemlig: Præsten, Degnen og Sognefogden, som alle Tre spise ved hele Sognets Bord. (Og Kromanden og Mølleren, sagde en Anden afside). Enhver raaber paa, at Maden er for dyr og Portionerne for smaae; at der blandes Ædike i Punschen og Vand i Vinen. Fra alle Sider høres Skoser. Ikke engang denne gamle Bosniak-Invalid, (han pegede paa Peer Degn) kan holde sig i Skindet. Aldrig saasnart kommer han hertil, førend han overfalder min store Orne, som han vilde ride til Blands og nær havde druknet. Kroens Døre oplade sig alligevel venligt for ham; han opvartes med en lækker Kyllingesteg, og læffes med en deilig Wiin, og denne faldne Ryttersmand er aldrig saasnart mæt, førend han giver Dndt af sig: at jeg har givet ham Koffesteg for Kyllingesteg og Ædike istedetfor Wiin! — „Hører han Klokker, at man dog har lagt Mærke til os, og at vor Poesie har gjort sin Virkning?“ hviskede Degnen; „det er vist Barten?“

„Jeg var desuden aldrig den Mand der kom Vand i Vinen, men meget for, Wiin i Vandet, vedblev Hiin. “Og hvad mine Priser angaaer, da er Kromandenes paa Dampskibene dobbelt saa høie. Og saa gad jeg vidst, siden et Dampskib indslutter i sig en halv Snees Vognmands Befordringer og Landevejsværter med deres Levebrød, — hvi saadanne Regværtters Spisemestere ikke ligesaavel som andre Værter paa Routen, af Overigheden fastsætter en billig Tagt for deres Nødvendighedsvarer?“

„Ths, ths!“ raabte en ubarberet Person, med Briller paa Næsen, ”og bland ikke Dampmaskiner ind i Deres Oekonomie, min gode Vært: at to af Skabningens mægtigste og uforsørligste

Fjender, Band og Ild, ved Menneskenes Klogt, saaledes ere tvungne, at de mod Skif og Brug, uden at fortære hinanden, i al Samdrægtighed beforsdre hinandens Villie, og Hver gaaer sin Vej igjennem den anden, — er Tænknings Mesterværk.”

”Ja, hvad Andet?” tog en Person, der læste de engelske Aviser, hvis Bogstaver neppe kunde vistes for Snuustobak: ”hvilken uberegnelig Fordeel er det ikke for den producerende Statsalmue, og for Statens Finantser, — at Borgeren om Formiddagen allerede kan gaae hen paa de offentlige Auberger, og læse de udenlandske Aviser, istedetfor for, da man ikke havde Damppostskibe, at han først kunde gjøre dette om Aftenen?”

”Vist, vist! Der kan ikke vare to Meninger om den Tale,” svarede en sminket og parfumeret Person, i det han tog et Par Guld- eller gule Brillen, af sin stumpe Næse, for at kunne see til hvem han skulde vende sin Tale: ”den hele Beskladning som mine Herrer seer mig her i, er fix og færdig kommen fra London i 48 Timer. Uden Dampskibe vilde der medgaaet 48 Dage, og jeg maatte blevet fra Kræmmernes Laugsforsamling, eller nøies med at gaae med en Bedækning, forfærdiget af en dansk Habitmacher! End vore andre Nødvendighedsvare o: Maderare? Enhver af die Herren, som kjender den huslige Lyksalighed, veed, hvad Knuder en Egtemands halve Sjæl er istand til at fuldføre, naar hun nodes til at blive fra et Selskab, for ikke at gaae til Skamme med en Kjole, som hendes Veninder for har seet hende i: vi opfandt Dampskibe, og den huslige Lyksalighed tiltog, da det smukke Sjon dagligen kunde faae nye Kjoler.”

”Hør!” raabte ’endeel Stemmer af disse Taleres Partie.

"De behøver, tordne mei! ikke," skreg en Garver og en Hesteslagter i Munden paa hinanden, "at vrøvle saameget om disse Røgpramme, for de ere, med eet Ord, ligesaa nyttige til Folks og Rigers Opkomst — naar de blot ikke bruges til Varetransport i indenlandske Canaler — som Væddeløb og Gentlemans-Ridt ere nyttige til Hesteforædlingen og for os Feldtberedere."

"Hør! Hør!" skreg nu hele Talernes Partie.

"Gid Fonden havde baade Røgprammene og deres Lorpriser! De ere langt skadeligere for Sildefangsten, end baade den slugne Hai og Sælhundene. Og saalange det tillades disse at besfare vore Fjorde og Kyster, og tordne med deres Hvalfiskeklapper i vore grunde Vand, saa skal Inland eller Riget ikke rose sig af Fordelen af vort fordums saa rige Sildefiskeerie."

"Deres Ord i Ver, Hr. Horkrømmer! Røgmaskinerne ere ikke alene Røvfiske paa Søen, men tillige grædende Crocodiller paa Landet; thi blot een af disse Helvedsmaskiner, opsluger over et halvt Tusinde Menneskers Fortjeneste blandt Vognmænd, Hjulmand, Smede, Sadelmagere, Malere, Værter og deres Tjenestetyende, som de, aldeles uden Næringskat, saaledes tage Brødet ud af Munden paa."

"Jeg har med Opmærksomhed," tog en meget alvorlig Mand med stærke Ansigtstræk Ordet, "hørt paa de ærede Herrer Ordførere af begge Afdelinger af vor politiske Klub, og vover, ifølge vore Statuter, ogsaa at ytre min ringe Mening. — Vi kunne Alle tilsammen have levet flot i et Eldorado, og gavnet vort Paradises Land med reen og uegennyttig Politik, uden at fordærve Raadslagningerne med individuelle Næringsmeninger, hvoraf jeg har bemærket ikke faae ideligen

indsniger sig; men dette Spas har Fader Adam fordærvet os. Det hed da: "Menneske! i Dit Ansigts Sveed skal Du æde Dit Brød." Men dette vil tillige sige: naar Du vil arbeide skal Du og have Brød. Den menneskelige Lands Opfindelse, synes saaledes at have opnaaet det rette Maal, naar den har opfundet Noget, som letter os Livets Byrder. Min Mening er derfor, at D^hrr. Talere af første Kammer har en feil Anskuelse af den omventilerede Sag; thi om Borgere arbeider om Dagen, og først læser de udenlandske Aviser om Usteningen, saa skader dette Stadens Finantser ligesaaalidet, som om jeg med to Kulsvierheste kom fem Minntter sildigere til Staden og i Athenæum, end med to Fuldblods Vædeløbsheste. Sluttelig maa jeg give mig den ærbødigste Frihed at tilføie: at Resten af de ærede Herrer, samt Hr. Twillingtalerens," han boiede sig ydmygt mod Garveren og Hesteflagteren, "Tilførte er hverken Meer eller Mindre, end — Kræmmervaas!" Han boiede sig atter dybt og satte sig.

"Hør! Hør! Hør!" raabtes i sidste Talers Afdeling, og en vred Mumlen hortes blandt hin Afdeling.

Hvert Partie samlede sig rundt om sin Ordfører, klinkede og raadslag hemmeligt om noget Bigtigt. Hidtil lod det, som Ingen uden Bartene havde andset Degnen og Klokker, der begge gabede med Mund og Dine, og troede sig hentryllede til en Rigsdag, just da to Udsendte, en Art Deputerede, stode for dem, og forlangte deres uforbeholdne Erklæring: ifald det mellem de stridende Magter, kom til aabenbare Sjendtligheder, hvilket Partie de tvende ærede Herrer da vilde tage, og, i alt Fald, om de sloge sig til een, eller Hver til sin Magt?

Denne Sagens Bending, saa smigrende den i Dvrigt var for de to Rejsende, satte alligevel Degnen i et Slags Forlegenhed, hvilket han med spørgende Dine tilkjendegav sin Svend. Og efter fra denne at have erholdt en alvorlig Hovedrysten, stod han op, boiede sig med den ham egne Bærdighed for de fremmede Herrer Udsendte, og svarede:

"Vi, mine Herrer Ministre, Vi ere en fredelig lille Magt, der ikke higer efter Rigdom og Bælde, eller efter at udvide vort Riges Grændser. Vi have paataget os denne Reise, eller rettere, Skjæbnen har gjort Begyndelsen af vor Reise til et Korstog, og vi have sandeligen, uagtet vor Lust til Fred, hidtil ikke vandret paa Roser. Vi have blandt hemmelige og aabenbare Fjender, maatte slaae os frem hertil denne Rigsdag, og ikke heller her undgaaet Kam." — "Nei, det er Sandhed," tog Sklokker Ordet, og reiste sig, "jeg kan neppe taale at sidde, saaledes blev jeg allerede ved vor Reises Begyndelse tilraakt, og det hverken af Sabel eller Gevær, men alene af en fordømt Kosaks Pidsk. — Disse Herrer skal strax faae Troen i Hænderne." Han begyndte at afflæde sig, men Dhr. Udsendte forsikkrede, at de gjerne troede ham paa Nei og Ja, og frabad sig meget høfligen Vren af hans haandgribelige Beviis. "Ja," vedblev Degnen, "hvad min Skoensvend paa det Sted troster sig til at fremvise, kan ogsaa jeg, og det hvor og naar det maatte fordres."

"Gjerne muligt," svarede den ene Deputerede, "men vi To, Hver fra sin Magt, ere ikke komne her, for at randsage Myrerne, Dhr. have blot ligefrem med Ja eller Nei at erklære sig, som forlanat, da det ikke tillades nogen Magt, den være Stor eller Liden, under saa verdensstore Begivenheder, at blive neutral. Dog, da de for Dvrigt

ere uafhængige og fri, vilde det være aldeles stridende mod vor hellige Religions og Alliances Grundfætninger, hvor de her forsamlede store Magter atter agte at haandhævede Retsfærdigheden, at tvinge Noget, — saafrem. de godvillig følge den Stærkeres Bud."

"Amen!" sagde Degnen med foldede Hænder, "naar man saaledes lader os beholde vor fri Billie, som vi heller ikke, uden Blod, lader os betage, — saa slaer jeg mig, for min Person, paa Oplykningens Parti."

"Det er paa Dreierens, vor Major og Høistbefalendes," sagde den ene Herold.

"Og Deres Velbaarenhed?" spurgte anden Herold Klokker.

"Ja, da vi have Valget paa fuldkommen Frihed," sagde Degnen, "saa skal min Overhersterstemme heller ikke i fjerneste Maade virke paa Dig, men jeg giver Dig fuldkommen Frihed, til at følge Din egen Instinkt."

"Saa vælger jeg samme Parti som Barten," sagde Klokker. "Det er godt at være Ven med Armeens Proviantforvalter."

"Ihr høje Herren ville da behage at følge til vore Overfeldtherrer," hvorpaa Hver trak af med Sin, og Mester og Svend skildtes, og vi vi ville faae at vide, om de oftere samles levende i denne Verden.

"Nu, Hr. Major!" raabte Dreierens Flok, "fordre de Madbønder ud!"

"Ja, jeg vedbliver i Tillid til disse gode Mænd og Riddere min Sats!" skreg Dreieren med Commandostemme der ikke lod drage i Tvivl, at han og ingen Anden var Troppens rette Anfører.

"Og jeg, ligeledes min Sats, stolende paa vor retfærdige Sag og vore Armes og Beens

Kraft," svarede den magre Mand, Anføret for den anden Hovedarmee, med Tillæg af denne separate Artikel: "at han Mossø Dreier," han boiede sig meget dybt for denne, "og hele hans Skjeltringes Sleng ere nogle Erts= Damp= og Vindmagere!"

"Ud af Vinduet med de Tyrolere," raabte en Stentorstemme, som strax mærkedes, tilhørte Degnen, hvorpaa han drev til en Træbenet af Modpartiet med sin høire Haand, og med en saadan Vælde. — at Haand og Arm blev aldeles lam, og hang og dinglede ved hans Side. Uheldigviis var den Træbenede i Hvide, en reer Krafte, som Degnen ikke troede sig vogen til at føle paa Tænderne; paa sin engelsk besluttede han derfor, ved et Bæreslag paa Langertens Underretre niter, om muligt at give ham Ulivsbaar, som vistnok og vilde lykkes den tappre Peder, naar ikke hans Haand til Ulykke, i dens Lynildsfart, først havde stødt an paa en skarp Kant paa en Skinne af det Væretrees fiendtlige Been, der gik op under Armen, og som saa pludselig satte Slagets første Helt ud af Stand til at tage mere activ Deel i denne Affaire. — Ogsaa kunde han nu med Være have trukket sig ud af Bataillen, hvilket vel ogsaa var hans Hensigt, men forend han kunde tælle til To, — slog det haarde Værebeen begge Degnens Kjødbeen fra ham, saa han rullede; og med nok et Slag, blev han, som af en overnaturlig Kraft, kastet som en Viss hen i Skammefrogen, hvor han for sad med sin Svend. Dette Tab gik Dreierpartiet nær til Hjerte. Det saae hvad det kunde have ventet sig af deres nye Allierede, der sikkert havde svinget sig op til Næstcommanderende, naar han blot havde stridt mod Mennecker af Kjød og Blod, og ikke med Skovens Træer, og de skrege Alle af Livsens Kræfter

paa deres Major; men denne tappre Hovedsmand var ingensteds at sine.

"Lad os see paa Slagpladsen," raabte nogle Undercommanderende, "ligger han kanskee og svømmer i sit Blod?"

"Fanden sa' Drengen der skulde sige Fader," skreg Degnen, der var kravlet op paa en Stol, for endnu med Vinene, efter bedste Evne at tage Deel i Slaget; — "vor Commandeur, saae jeg var den Første der listede sig til at løsne en Vindueskrog, og vips, var han, uden Rogens Hjælp, ude af Vinduet."

Nu foer til Degnens Harme, uden videre at modsætte sig Fjenden — Resten af hans Parti, som Huset brændte over dem, paa Hoved, Hænder og Been ligeledes ud af samme Vindue, som deres Anfører.

Modpartiet, opmærksomt paa deres Fjendes Omsvingning, sølte sig overbevist om, at et saa tappert Corps, under en ligesaa tapper Anfører, ingenlunde med den Hærmagt, de endnu besad, var istand til at flygte, men troede derimod fuldt og fast, at det var deres Hensigt at falde dette i Ryggen, og her raabtes læleledes af al Kraft paa Overansøgeren for det Corps, hvori Klokker var; men saalidet denne Commandeur heller var at sine, saalidet kom han frem, hvorpaa hele denne Hærmagt ogsaa evoulerede ud gjennem samme Vindue som Fjenden, for derved at falde denne i Ryg eller Flanke, om den havde faaet det Indfald at attagere dem, anden Gang, gjennem Kroens Dør.

Nu var Slagterrainet frit, paa enkelte haardt Saarede nær.

"Det skulde dog ærgre mig," sagde Degnen halvt høit til sig selv, da han kom sig af den Besippelse, som Tanken om at blive gjort til Krigs-

fange havde paaført ham, "om Klokker, usaaet, ogsaa skulde indladt sig i en skammelig Flugt;" thi Degnen ansaae det for vist, at begge Armeer, som sande Kujoner, vare bange og flygtede for hinanden. Men hvor stor og blev ikke hans Glæde — da han i en Krog i Værelset opdagede sin tappre Svend, i horizontal Stilling paa Gulvet, med en eenarmet Pandur, der sad skrævs over ham, og arbejdede løs paa ham med den sunde Arm, saa godt han formaae.

"Ret, min Klokker, hold Dig kun brav og lad Dig Intet mærke; Tapperheden viser sig ikke ved at faae, men — ved at taale Prygl."

Da Klokker hørte hans Mester var nær, tvivlede han intet Dieblik om hans Assistance, og han gav sig forfærdeligt til at skribe: "Hjælp, Mord og Rovere!" men Mesteren vidste selv bedst, af hvad Marsag han blev hvor han var, og ingen Hjælp ydede. Dog tilraabte han Svenden, at han vilde see at liste sig ud i Kjøkkenet og kalde paa Barten.

"Ikke af Stedet, elendige Invalid! eller Du er Dødsens!" raabte den Gerarmede med Tordenstemme. Alligevel jog Degnens Stemme ham en Skræk i Livet, der frelste Klokkers, thi dieblillic forlod han dennes Ryg og ilede til Degnen, der, skjøndt han solte det var hans sidste Time, dog havde Landsnærværelse til, med foldede Hænder at læse sin Aftenbøn, for dog ikke at gaae ud af Verden som et umæsende Best, som han forhen yttrede. Alligevel vilde han ikke paa- byrde sin Samvittighed at have forsømt noget Redningsmiddel, og han raabte:

"Klokker! Min Skoeshvend! Forlad mig ikke! Huff paa den megen, gode Mad og Drikke, Han har nydt hos mig, uden hvilken han for lang Tid siden, maatte været død Hungerdøden!"

"Hav blot Taalmodighed et Øieblik, Mester, saa skal jeg see at liste mig ud i Kjøkkenet, og kalde paa Værten," sagde han i samme Tone, som før, til Degnen, om hvem han troede det var Lunkenhed, at han ikke saa let, som han ellers var, med et Spring ilede Klokker til Hjælp.

"Klokker!" raabte derpaa Eenarmen: "dersom Du rører Dig af Flækken — Du kjender min Arm — saa — —!"

"Jeg skal nok lade være at røre mig, da alle mine Lemmer, saanar som Tungen ere steendøde," fremstammede den haardt Saarede.

Alligevel, mod Begge Hines Formodning, gif Alt fra nu af ganske fredeligt. Eenarmen noiedes med at fouragere: han tomte den for Degnen staaende Flaske, og strabede med megen Iver og Noisomhed den øvrige Proviant, Levningerne fra Mesters og Svends første Taffel, sammen, stak den i en stor Støvle, han havde paa det ene Been, og trak sig baglands og fredelig bort til stor Gammen for de to tilbageblevne tappre Venner.

"Er Eenarmen borte?" hvidskede Degnen. "Jeg troer jo," svarede Klokker, og krob paa alle Fire, tigende efter denne Mars, hen i Døren, og da han Intet saae til ham, vovede han ligeledes, paa Knæe at see ud af Vinduet, hvorigjennem begge Hovedarmeerne, paa Degnen, Klokker og Eenarmen nær, vare udmarcherede, og da han heller ikke udenfor mærkede noget Øjendeligt, stod han op, og nærmede sig sin Mester.

"Jeg skal aldrig mere gaae i Slag med slige Halvmennesker, man er med saadanne vis paa at maatte ligge under."

"Det er en Sandhed," svarede Degnen, "man skal vogte sig for dem, vor Herre har tegnet."

Klokker. Jeg kan hverken gaae eller staae, saaledes er jeg medtaget, deels af de Hug

jeg har uddeelt, og deels af dem, jeg har forsvaret mig imod.

Degnen. Da synes det mig, Du gaaer og staaer, som Intet graverede Dig, og de Hug, man uddeler, og dem, man forsvaret sig imod, faaer man jo heller ikke selv.

Klokker. Ja, reent slaaet ihjel er jeg da ikke; men Hver føler Sit.

Sandhed var det imidlertid, at Klokker var sluppen ualmindeligt godt; thi aldrig saasnart var Slaget begyndt, førend han saae sit Snit, og smed sig paa Maven affides under en Bænk, hvor han laae i god Behold, indtil Eenarmen, ved sin Fouragering, fik Die paa ham, og gav ham Sidsteslag.

"Hvor har ellers Mester Sit?" vedblev Klokker, "De seer jo frisk og sund ud, og har hverken mistet Næse eller Dine."

Degnen. Tie stille med det, Klokker! Jeg var forblindet, saae ikke mere, og anfaldt, i en Art Bærsærkegang, hvori jeg ved Modstand let geraader, en helleSENS foer og lang Rækel, i Skikkelse af et Menneſte, men det var et Træe fra Skoven, — en Eg jeg anfaldt, og intet Menneſte; og mod Naturkræfterne er enhver Strid frugtesløs. — Jeg er mæt, lad os see paa en god Maade at komme bort fra dette Bedested Nr. 2.

Klokker (sætter den tomme Flaske fra Munden). Da er jeg ikke mæt. — Forbandet være den eenarmede Røver, som ranede alle vore dyrefjødte Levninger! ikke en Taar efter Slagets Hede til at væde sin Tunge med, lod den Skinderhans tilbage!

(Han kaster Flasken fra sig, saa den gaaer itu.)

"Her er To af de Spektakelmagere, griber dem! prygler dem! og kaster dem saa ud i Vand-

parken udenfor Kroen, at de glødende Krabater kunne blive affjolede!" skreg Opvartningspigen, der under hiin Hovedattaque var ilet ud efter Seccondanter, og nu kom med 5, 6 af Bærtens Karle, for at skifte og dele mellem dem. Degnen, som ikke lod et Ord af Pigen's Tale gaae tabt, fandt, at her vare gode Raad atter dyre. Han havde formedelst hiint Træbeen faaet saadan Aversion for alt Træ, saa han krøb sammen, som et Egern, ved at see de indkomne Karle forsynede hver med en dygtig Trækollert; og denne Modbydelighed tiltog i endnu større Grad ved det Tillæg af Pigen: at den sidste Scene af denne nye Komœdie skulde udføres i Vandparken, som Degnen endnu saa godt havde i Minde. Man saa derfor Degnen, ved alle mulige Gestus, at kalde sin stærke Mand til Hjælp, der og reddede denne paa følgende Maade.

"Hav Taalmodighed, brave Stridsmand," begyndte Degnen, "og hør os, og naar I da have hørt, saa gjører hvad I ikke kunne lade. — Vær saa god, lille Pige, og modtag denne Femmert for Mad og Drikke, for mig og min Svend, og hvad deraf maatte blive tilovers, beder jeg Mamsellen, for god og hurtig Opvartning, ikke at forsmaa. Rigtig Regnskab gjør længst Vennskab."

"Herren er altfor artig," sagde den uskyldige Opvartningspige, og blev ganske undseelig ved Degnen's Artighed; "det er ikke meer end min Pligt, at være expedit mod saa galante Herrer," hvorpaa hun modtog Femmertten. — "Det er en varm Dag," vedblev Degnen, "I brave Mænd kunne vist behøve til en Kande Øl: vær saa god og drik to Reisendes Velgaaende for denne Genert." Han gav Karlene en Rigsdalersfeddel, hvorefter Alle rakte venligen Hænder. — "Farvel!" "Farvel! go'e Herrer," svarede Modtagerne, "en lyk-

kelig Reife, Sundhed og Hilsen og Alt hvad Dem fjært er," hvornæst Enhver af dem omfavnede og kyfte Degnen og Klokker, og gif.

Saaledes vidste Dramsbyes Sogndegn, snart ved personligt Mod, og snart ved overveiende Sjælskraft, paa en god Maade at redde sig ud af enhver Slags Forlegenhed; og Klokker kunde og vilde heller ikke paa nogen Maade negte Mesteren sit Bifald for den behagelige Maneer, hvorpaa han i denne Spænding forstod at bringe saa oprørte Gemytter til Raison, og gjøre saa bitre Tjender til saa gode Venner.

Pæer Degn og hans Svend samlede nu deres Habengut, og gif ud til deres Bogn, som ventede paa dem, men Degnen især gif saa ømmelig, som om han var bange for at træde Brostenene itu. De bleve paa Hænder og Fødder lettede til Bogns af Kroens tjenstvillige Folk, og fortsatte deres videre Reife under alle Tilstedeværendes frommeste Ønsker.

T r e d i e C a p i t e l .

Reisens Iyffelige Fortsættelse under Klokkers vittige Tale, og Degnens Advarsel mod formegen Praten og Huusgemeenskab med deres Tjender. — En Fortælling om Kong Odins Reife incognito for at afhjælpe sit Lands Brøst, ved hvilken Leilighed Klokker bliver usynlig, og Kudffen faaer 2 Hoveder. — En Bugtaler og Fanden drive Kalvekudffen til, for Degnen, at skrifte et Bedragerie mod sin Husbonde. Gaadens Løsning.

Reisen gif nu ønskværdigen og Iyffeligen Himmels Sol varmede og virkede paa Degnen

sagde han, som en Genesalve, og den brændte ikke, som fra Hjemmet, Klokkers Ansigt. Veien var macadamiseret og jevn, som et Loegulv, paa et halvt Bøssesluds Distance; Kalvene slumrede, og ikke et Been i Vognen rørte sig. — "Lykkeligt det Land," udbrød Degnen, "som har saadanne Veie! Her kan et Reicorps ikke betales for godt; her forsinker man med Glæde sin Reise ved Bommene for at betale Penge til saadanne Veies Anlæg, om de endog maatte koste Mere end hvad man har sagt: 100 Rbd. hver Alen."

"Jeg sidder just og tænker over," sagde Klokker, "at det var ingen Under at de tre Tervinge: Roland, Holger og Oliver, som reiste Verden rundt, kunde komme til Værdighed, og blive baade Paver og Keisere. See det var endnu vor første Reise og i et christent Land, og jeg til Er. blev strax Underlieutenant i Kroen." "Det hedder paa Latin: et Recrationssted," svarede Degnen. "Og et Bedested, ikke sandt?" sagde Klokker. "Bombuse ere altsaa: Bedehuse, og Recrationsstederne: Bedesteder? — Ved de Første faaer man vaade Kartofler i Raffen, og i de Sidste tørre Hug. — Er Mester vred?" — Klokker ahnede ved sin aldrig tilfredsstillende Videbegjærighed og megen Spørgen mod Degnens tidligere Advarsel, atter at have gjort en Buf.

"Jeg kjender en overmaade brav Kone," begyndte Degnen efter nogen Tausked; "men hun er saa ulykkelig, aldrig at kunne holde Piger; hun har 24 om Aaret. For hendes venlige Forhold har hun af Alle, uden af hendes Tjenestpiger, erholdt Hædersnavnet: den Omgjængelige. Kommer man i Huset Kl. 10 Formidd., finder man hende i den fortroligste Eladder med sin Pige, og de kaste hinanden under den stærkeste Latter, Puffillen i Pinene. En halv Time derefs

saa komme de i det skrækkeligste Klammerie, og
 Konen henter med grædende Taarer sin Mand,
 for at vaske den gjenstridige Pige, der paa ingen
 Maade af Huusmoderen kan drives til at hente
 en Spand Vand fra Gaarden, førend Gulero-
 derne til Suppen ere strabede. Pigen maa for-
 lade sin Tjeneste, og den omgængelige Kone gaar
 vridende sine Hænder, fordi hun er saa uhykkelig,
 altid at skulle plages med slige uhydige og næs-
 vise Tjenestepiger. Dog, siger hun til sine Ven-
 nder og Bekjendte, takker hun sin Langmodighed
 og sit betænksumme Forhold, at hun aldrig, som
 hendes Naboerske, har skiftet Pige i Utide. NB.
 Hun sætter aldrig paa længere Tid end i Dage-
 viis.

Naboersken er i Gæt og Alt som den Omgjæn-
 gelige, kun med den Forskjel: at naar Fruen har
 gantets med Pigen, og denne siden for Opsætsig-
 hed og Ringæagt faaer paa Dret, — saa kjøbes
 Pigen ved Løi til en Sjo'e, eller nogle Rigsdæ-
 lerspenge, til at blive endnu nogen Tid. Men
 da denne Frue alligevel altid skifter i Brede, saa
 giver hun og altid sine Piger Skudsmaal, som
 ligner hendes onde Lune.

Samme Frues Mand gaar i samme Ko-
 ners Fodspor: han er ligesaa familiær med sine
 Tjenere, og møder ligesaa ofte Nærværelse hos
 dem, og skifter derfor ogsaa Dag- eller Ugeviis.
 Men da han, ligesom den Omgjængelige, gjør
 Alt, for ikke ved sit Skifterie at miste sit gode
 Rygte: saa reccommanderer han sine fletteste
 Thjender til sine bedste Venner, og giver dem de
 bedste Skudsmaal, for at de ikke med deres
 Tunge i en anden Mand's Tjeneste skulle skade
 hans gode Rygte.

Saaledes skade disse Huusfædre sig selv
 deres Venner og Andre, ved deres megen Piat

og utidige Gemenſkab med deres Lyende, ſom de desuden i Bund og Grund fordærve."

"Ah!" gabede Klokker, der argrede ſig over at hans Meſter meer og meer blev hoymodig ſom han kaldte det, og ikke i den Grad, ſom hjemme, tillod ham at tale, hvad der faldt ham paa Tungen, uden at han ſtrax derfor ſkulde høre en freddelig moraliſk Straffepraſen. Men han erindrede ikke deſtomindre Degnens gamle Sententſer: "Den hvis Brød Du ſpiſer, ſkal Du adlyde, og: min Adjutant! om Du paa en god Maade vil vedblive at gaae i Verden frem, ſaa buk, og vær ikke ſaa ſtorsnudet." Ogsaa følte Klokker, at, da Pengekatten, Sjælen i deres Reife, var ſaa noie forbunden med Degnens Liv, at det ikke var muligt, uden Bukken og Straben, at faae piint en Hvid derudaf, om han endog vilde ſtaae paa ſit Hoved, — en gymnafiſk Bevægelse, for hvilken Degnen ellers opoffrede Nieget — ſaa lærte den gode Svend meer og meer at tage Fornuften fangen.

Meſter og Svend taug nu en Tidlang, hvorpaa den Førſte, enten for ikke reent at nedtrykke Klokkers eenfoldige Snakken, ſom i Grunden morede ham, eller for at gavne og forlyſte ved ſin egen Tale, eller for at viſe ſin hiſtoriske Kundſkab, eller for ſelv at faae Luſt, nok, Degnen begyndte:

"Dette ſtore teglhængte Palais, ſom Han her ſeer ved denne Søe, Klokker, var fordum en lille Fiſkerhytte, og hvorom der gaaer følgende Sagn:

Det var midt i den gamle danſke Kong Odins Regjering, omtrent i Methuſalems Tidſalder. Dammen, eller rettere Engen her øſtenfor, var den Gang en ſtor Indſøe, der gif vester eſter, lige til Leireborg, og deelte Sjælland i to Dele.

Kong, Odin som i denne Borg havde sin Residents, morede sig i Fredstider ofte med, at reise forklædt omkring blandt sine Undersaatter, for selv, fra første Haand af, at lære at kjende deres Stilling, høre deres Klager og afhjælpe Manglerne. Det var i gamle Dage, som i vore, — Kongerne bleve bedragne. I Førstningen af sin Regjering sendte han Fortrolige omkring, for at give sig Underretning om Folkets Larm, og de kom altid med den Besked: at Folket levede som i Paradis. Er her kanskee og et Paradis i Norden? tænkte Kongen, for det, som jeg har læst om, skulde ligge i Osten, saa har jeg dog Lyst til at bereise det. Han reiste da en anden Gang i Selskab med samme paalidelige Mænd omkring i Riget, og endskjøndt han forstørstedelen saae kun usle Ruiner, istedetfor sunde beboelige Huse, pjaltede Gamle, blege og forhungrede unge Mennecker og Born, og folte en ganske anden barsk og fugtig Luft, end i sin egen Borg, — saa hørte han ikke desmindre fra alle Sider, at Folket levede, som i Paradis. Vel talte Hr. Odin selv kun med de Rige, Fornemme og Lykkelige, der meget rigtig stadfæstede det øvrige Lands Lyksalighed; men den Ringe og Fortrykte saae han kun i det Fjerne; thi ogsaa den Tid aabnede Guldets Borge og Fæstninger — og Monarken maatte, skjøndt selv paa Stedet og seende, dog noies med hvad Hans Betroede saae.

Kjød af denne langsomme Gang ved de idelige og i Folder lagte Indberetninger, og nærende nogen Mistanke mod det idelige Raab om sine Undersaatters Paradisiskhed, forklædte han sig og reiste, alene med en Ven, omkring; men nu kom der en anden Sandhed for Dagen. — Kongen, der havde en lille Haandvægt i Lommen, forfærdiget af en datids bekjendt Mechanicus,

tog flux denne frem, naar han kom til Ba-
gerne, — der meest bestod af Slavisk Herkomst,
og som bildte de Danske ind, at disse vel kunde
spise Brød, men ikke kunde lære at bage det, —
naar Kongen da kom til en Bager og det befands-
tes, at hans Brød manglede i Bægten, og han
undskyldte sig med: "at det var gammelt" —
uagtet det nyligt var kommet af Ovnen — "og
at Magistraten tillod, at gammelt Brød maatte
veie Mindre", saa naglede Hr. Odin ikke en saa-
dan Bager, lig den tyrkiske Sultan, gennem
Dret til Brøddiffen, dertil var han formeget Chri-
sten, men: han knipsede Bageren paa Næsetippen,
saa denne blev ligesaa flad som paa en ægte
Moppe; thi det var en hel lensens stærk Mand.
Det Samme gjorde han ved Slagterne, naar
disse solgte og lod sig betale gammelt seigt Koe-
kjød for Holstenskjød, eller slagtede nykterne
Kalve for at give til Paahæng.

Draf det sig nu om Morgenens, førend Kon-
gen gif ud blandt Borgereskabet at recognoscere,
at han ved en Pibe Christiansfeldter Tobak og et
Kruus godt gammelt fynsk Öl læste Adresseavisen,
og saae, hvor man salbød lybske Pølser, vestphal-
ske Stinker, jydsk Præste = Fløde = Oste og tillige
kjøbte Maculatur, saa besøgte Majestæten med
Uvisen i Haanden flige Steder for at kjøbe.
Naar det da ikke sjældent hændtes, ved Eftervei-
ning, at det tykke Carduuspapiir, hvori Varene
bleve indsvøbte, og som havde ligget i en Fjerding
med Vand, udgjorde $\frac{1}{4}$ af Bægten, — saa bleve
disse Maculaturkræmmere ikke knipsede, men i det
Sted bundne i Boutifdøren, og maatte, under
Borgereskabs Tab, i 24 à 48 Timer, efter Falst-
veieriets Størrelse, ikke nyde anden Næring, end
den de kunne slikke sig til, paa de tykke, tunge
og fedtede Kræmmerhuse, der skal have seet pud-

sigt nok ud, og som atter en Tidlang skal have forskaffet Almuen fuldvægtige Høfervare. — Noget Lignende blev der statueret med andre bedrageriske Handelsfolk af alle Classer.

Ja, det var en flogen Een, denne Kong Odin. Han vilde, at Retfærdighedens Vægt skulde balancere: kun, naar det gjaldt om Personers og Familiers Bøe og Bel — skulde Vægtsskaalen, hvori Raaden blev lagt, altid være den Tungeste. Af ommeldte Grunde maatte Kræmmere og Andre som brugte Vægter, ikke kaste Lodderne efter hiin Tids gjængse Brug, i den ene Skaal, og nedtynge denne paa Disken, men, som sagt, altid, ogsaa tomme, lade dem hænge i Balance. — ”Bed ideligen at see paa en skjev Vægt,” sagde denne Skjerne-Mand, ”kan og Veierens Syn blive skjevt til Skade for rigtig Deling.”

Af samme gode Grunde efterstaae Hr. Odin incognito meget gjængs Korntønderne hos Intendanten, Inspecteurer, Fattig-Directeurer, Proviants- og Amtsforvaltere og andre Soldere, gennem hvis Hænder den Fattige af Landets Contributioner erholdt sine Smuler, da han var kommen efter, at Staverne paa slige Korntønder, til Udmaal, meget ofte svandt fra Jernbaandene hele Qvartommer inde i Tønderne, hvilket, som den gode Mand vilde vide, formindskede Rettens Maal, medens der til Indmaal brugtes en anden Sort, paa hvilke Staverne sluttede til Baandene.

Denne Kong Odin gjorde, som sagt, forklædt ogsaa en Reise fra Leireborg, og øster op i denne Egn, for at see, i hvad Forhold Retten her sov eller drømte. Efter paa gammel Viis at have vækket de Slumrende og sat Grændser for deres Drømme, tog han en Estermiddag herud i Rundingen af Søen at fiske, Nogle sagde, for tillige at eftersee, hvorvidt det kunde være til Nytte for

Søen, som den Gang var en Vandbeholdning for Landets Hovedstad, at lønne endeel Folk, for at rive Græsset af ovenfor Vandet, medens Roden ligegodt vorte og formerede sig forneden i 2 M. Mudder. Kongen resolverede strax, at dette unyttige Arbeide skulde standses, og Pengene, som hertil brugtes, skulde anvendes til et stedsevarende Kornmagazin, hvoraf der i Krigs-, Sygdoms-, eller andre onde Aar, til en billig Priis skulde udsælges til de Behovende i Landet. Derimod befalede han, at hans harnissklædte Kæmper, der under daværende Fred sad hjemme i Borgstuen, aad og drak, sloges og samlede Dødfjod, skulde ordentligviis rense denne Søe. Dette blev og snart iværksat for almindelig Kost og Læring, og uden anden Udgift for Landet, hvorved Søen fik en Dybde paa 60 Favne, thi, naar disse knokkelstærke Kæmper begyndte at arbeide under deres Herres Tilsyn, bleve de ikke staaende paa Halvveien. Siden blev der sat Nal og Gjedder i Søen, der vorte i Længde og Tykkelse, som Hvalen. Det er fra disse Kæmpefisk, som de her Omkringboende imellemstunder fik at see, naar de krøb op paa Søefanten at sole sig, at det gamle Sagn om Fortidens Lindorme hertilands hidrører, og hvoraf man lærer: at, er Sagnet ikke altid ganske sandt, saa er der dog altid Noget om.

Endelig, for at blive færdig med Historien saaledes, som jeg nu fortæller den, og som den er gaaet i Arv fra Fader og til Søn, lige til mig, som Kong Odin og hans Ven i Land fra Fiskeriet og op til Fisserhytten, og vare meget tørstige. De bade en gl. Kone, som mødte dem i Døren om en Gang Drikke, men hun svarede: at hendes egen daglige Drif var fra Søen, hvorfra de kom, og at hun hjertens gjerne med samme Slags vilde tilfredsstille de Fremmede. De takkede og drak,

idet Kongen hvidskende spurgte sin Ven: hvorledes smager Paradiisdriften Dig? Bennen rystede paa Hovedet og trak paa Skuldrene. — Kongen vendte sig derpaa til den Gamle og sagde: "hvad onsker Moder sig her paa Jorden mere end hvad I har?" "Naar jeg havde en Onskebat," svarede hun, "saa onskede jeg Tilladelse, at maatte udfkjanke et Glas Ol og en Kornsnaps til Rejsende og andre tørstige Sjæle som komme her forbi, som nu til Exempel Jer, for Betaling!" "Jert Onske skal worde opfyldt Moerlille," sagde Hr. Odin, idet han og hans Ven lettede Huerne, og bød Farvel.

"Saaledes, mine Herrer Medrejsende, er dette Palais, eller, for at at tale Dansk, denne Kroe fremstaaet til dens nuværende Herlighed."*) —

"Hvad siger Han om en saadan Herre, Klokker," sagde Degnen, og saae til Siden, venterende paa et Amen eller andet Udraab af sin videbegjærlige Svend; men Klokker var ikke at see i Bognen eller noget andet Sted. — "Hvad skal nu dette sige?" vedblev Degnen. "Jeg søger med rare Fortællinger at opmuntre mine Medrejsende, og — den ene deserterer, og den anden sover som en Bjørn om Vinteren. Kalvene derimod ligge opmærksomme med aabne Dine og Øren, og høre paa min rare Historie, til Skam for de an-

*) Saavidt det skjønnes af Degnens Fortælling, skalde man næsten troe, at det var den i det attende Aarhundrede $\frac{1}{2}$ Mil fra Kjøbenhavn endnu eksisterende Damhuus-Kroe- og Søe, hvorom han fortæller, og som giver et høit Begreb om bemeldte Søes Dybde og Fiske, den Gang, fremfor nu.

dre Klodse. — Jeg skulde heller ikke kasted mine Perler for Sviin.” — Pludselig høres der fra Vognen en stærk, forunderlig, huul Stemme, som fra en Bugtaler.

”Hvad siger Mester?” spurgte Kudskken, opvakt ved denne sære Lyd og et Stød paa Vanden af Vognhjulet der vibragte ham en Borte som et Strudsæg, og som i en Art vild Forstrækkelse havde hævet sig og faaet Stivelse i sin dinglende Krop, — ”er der Noget itu?”

Stemmen vedblev, snart grov, og snart pibende og hvæsende.

De gnen. Hvad jeg siger? — Jeg siger Intet. — Det er jo Ham eller Hans Mave. — Han troer maaskee at kunne gjøre mig bange?

Kudskken (med bævende Stemme). Kjære Mester: jeg og min Mave sige ikke et Ord.

Stemmen vedblev.

De gnen. Men saa hold dog op, Klaus, med dette sæle Tuderie.

Kudskken. Jeg forbander Mester til, at det, ved Sanct Jørgen, ikke kommer fra mig!

De gnen (hed om Ørene, holdt sig nærmere til Kudskken). Jeg forbander og Ham, Klaus, at det ikke kommer fra mig. — Og det er saadan forunderlig Lyd!

Kudskken. For det skulde dog vel ikke være—?

De gnen. Ja, hvad skulde det vel ellers være? Vi ere jo døbte Christne, og her er vel ikke uretsfærdigt Guds i Vognen?

Stemmen lader sig høre stærkere, og som fra Een, der kjæmper med Døden.

Kudskken. Mester har jo gaaet i den sorte Skole og er en lærd Mand?

De gnen. Vel er jeg det, Klaus. — Er der nogen Ting, som trykker ham, saa fortie det

ikke i denne Stund, for det er meget muligt at det er Varsel — at een af Os skal pille af.

Kudskken (folder sine Hænder.) Ja saa vil jeg aabenbare for Mester: at jeg paa Veien forend de kom paa Vognen bortbyttede to af min Huusbondens levende Kalve til en Hønspranger.

Degnen. Vare de, Han fik i Stedet, federe og større, end Huusbondens?

Kudskken. Nei! De vare mindre og magrere.

Degnen. Gav Han af sine egne Penge til Bytte?

Kudskken. Jeg fik til Bytte.

Degnen. Lagde Klaus disse Penge i Huusbondens Lomme?

Kudskken. Jeg maa bekjende, det var den Gang ikke min Agt.

Degnen. Er dette det Hele?

Kudskken. Ja, for det kan vel ikke kaldes Synd, at jeg ogsaa med samme Mand forbyttede nogle døde Bøtter Smør?

Degnen. Skete dette til Huusbondens Fordeel?

Kudskken. Jeg kan ikke nægte, at jeg meest tænkte paa min egen.

Degnen. Ved Moses og Propheterne! (ogsaa foldende sine Hænder). Er her Meer i Vognen, uden Ham selv, som saaledes tilhører Satan?

Kudskken. Blot en Fjerding Flode, jeg har forvandlet til god Mælk, og nogle Tønder Mælk som jeg ved meget Arbejde, og nogle Fjere dinger Vand, har givet et blaat Udseende.

Stemmen bliver mere balsthyrig, og Degnen og Kudskken mere ængstelige.

Degnen. Er der da ikke Noget af alt Dette skeet for at mele Hans Huusbondens Sjæle?

Kudskæn. Gid det havde været! Men det
 Hele skete alene for at mele min egen.

Degnen. Saa læs nu fra Bords. —
 Han er Fandens med Hud og Haar! — Det er
 Ham, der er Bud efter. — Han er uden Redning
 redningsløs!

Ved Degnens sidste Ord, gav Stemmen op
 gennem Kalvene et saa forfærdeligt Brøl, — at
 baade Kudsk og Degn lettedes af Bognen, som de
 vare blevene førte af en Skypompe, og standsede
 ikke, førend de af en useet Magt beholdt Hver et
 Tilbagestryk: de vendte bagstaveligen begge Pan-
 den med to store Træer ved Landevæien, saa de
 Begge tumlede baglænds omkuld. — De vovede
 ikke at see op, mindre at reise sig til videre Reti-
 rade, af Frygt for at skue selve "den Lebendige"
 med udspændte Kloer, saasnart de aabnede Dine.

"Na!" skreg det nu mere menneskeligt fra
 Bognen mellem Kalvenes Brølen, — "er her da
 slet ingen Moerssjal som kan redde mit Liv!"

"Hør!" hvidskede Kudskæn med tæt tillufte
 Dine, "det er en Stemme ligesom at vor Rogter
 derhjemme naar han om Aftenen har faaet et
 Par Fede Grød tillivs, gaar tilfængs og Maren
 rider ham."

"Hjælp! Hjælp!" skreg det ynkeligt fra
 Bognen.

"Ved de sexsten store Propheter og de tolv
 smaae!" raabte Degnen og stjal sig til at see op:
 "hvís det ikke er Fanden, saa er det Klokker, der
 maa vare bestedt i nogen slags Nød, i hvor han
 end stikker og som vi maae søge at frelse;" hvor-
 paa de Faldne med en overvunden let saaret Kri-
 gers Forsigtighed reiste sig.

Frygt for vore Venners Liv gjør tidt, at vi
 ikke andse vort eget. Saaledes tænkte Kudsk og
 Degn nu ikke paa Andet end Klokkers Frelse.

De søgte i Grøfterne, endog under Bognen, dog her med en vis Forsigtighed. Under dette falder, ved en Bevægelse fra Bognens Overdeel, Degnens Hat og Varnh — en Kalot af Hundehaar — af ham, hvorved han bragtes til at see i Veiret, og see: — det var den arme Kloffers blinde Been, der gjorde alle mulige Gestus foroven, medens han med Hovedet og Overkroppen ned ad var kommen i en dødelig Klemme mellem Kalvene, den han ikke paa nogen Maade med egen Kraft var istand til at komme ud af, førend med hans Venners Bistand, og som saa ublidt berørte hans Herres salvede Hoved.

Nu kom der Lys i Sagen, Gaaden blev løst og Bugtalerdjævelen demaskeret under en Patter af Degnen og Kudffen, der til Kloffers store Ergrelse, næsten ingen Ende fik. Kloffer fortalte, da han atter rigtig fik Nand, hvorlunde Ole Lukvie havde bemestret sig ham og listet ham baglænds ned paa Kalvene, just som Kong Odin begyndte sin Reise. En Stund havde han i Dromme paa en behagelig Maade beskæftiget sig med Odin og hans Kæmper paa Leireborg; men pludselig gjør Drommen et Spring paa henved 2000 Aar. Kong Odins og hans Estermænds Skygger vise sig omkring i Leire Lystskov, men vingende med deres store Dyrendaler, yderst opbragte og tordnende. De rakte harmfulde Hænder mod deres i Lystskoven opreiste Steenbilleder, som havde mistet: den Stykket af en Skulder, Andre en Haand, nogle Fingre eller Tær; men især syntes de at udtrykke deres Harm ved de Billeder der havde mistet hele Hovedet, Arme, Been eller laae paa Knæe. Saavidt var Kloffers Drom og hans slumrende Bevidsthed naaet, indtil han ved Bognens Støden med sit tunge Hoved var sjunken dybere og dybere ned mellem Kalvene indtil han

naaede Bunden, hvor han, sig til liden Baade og Degnen og Kudskken til største Skræk, lærte Bugtalersproget. Klokker kunde alligevel ikke forvinde denne Scene: han saae ud, som en nylig Hængt, stirrede med Dinene, som han vilde anatomere sine Medreisendes Hjerter og Nyrer, og var saa opblæst og rød i Hovedet, som en Viin-Brager.

"Man skuer dog Guds Finger i Alt," begyndte Degnen," saaledes og her. Dette Tilfælde med Ben Klokker, som skjøndt hans Livsprægs næsten var udblæst, bragte den Sandhed for Dagens Lys, som Skriftefader, Dommer, Stofmester og Fanden og hans Oldemoer ikke havde formaaet; dette nemlig: at vor gode ærlige Kudsk er en Erke" — —

Kudskken tog i en spogefuld Tone hastig Ordet: "ja Mester Peirsen indseer da nok, at det Hele med Kalve og Smørbytningen, samt Flode- og Melkeforvandlingen var Løier, bare Løier?" "Bist gjør jeg," svarede Mester med et ironiskt Smil, "forudsat at han fremdeles vandrer paa Dydens Vej, og ikke for Fremtiden glemmer at indfinde sig hos Dramsbyes Degn, om denne ogsaa maatte blive Præst, — med en lille Fjerding Smør, nogle Præste-Flode-Oste og andre Smaaepullerier. En god Christen bør ihukomme sin Skriftefader, Graven for Syndernes Mangfoldighed." — Kudskken klaaede sig i det ukjemte Haar, nikkede Degnen et Ja til, men satte for øvrigt et Ansigt op, som han havde faaet Eddike og Malurt i Maven.

Fjerde Capitel

En Slagters Moralisering over Dyrplageriet, der bevæger Degnen til at falde ned paa sit Ansigt. — Moder paa Vesterbroe med en bevægelig Kræmmerbod der kan schnakke. — Et Corps Amazoner, der stride for Lovenes og Laugens Ret, og hvorledes denne Strid endtes for de Reisende. — Ankomsten til Hovedstaden i den røde Bjørn, hvor de Fattiges Forskjærere spille en Scene med Kedevare, og en Stads-Propianterings-Discurs. — De Reisendes Mishandling i deres Sovestue af usynlige Magter.

De trende Reisende satte sig atter til Vognen, og denne sandfærdige Historie taler ikke om at der tildrog sig noget Videre, værdigt at antegne, paa Landeveien. Dagen havde pudset sit Lyk saa dybt, at det begyndte at brænde lidt rødligt mat, sidste Gang, og truede med snart at ville gaae ud; og Reisen gik nu i fuld Fart mod Hovedstaden, og ind i Forstaden. Vognen holdt ved Slagteren, hvor de muntre Kalvebeen, der uskylldigvis havde tilsoiet vore Reisende sgamangt et Ribbeensstod m. M., skulde tage Afsked med deres Medreisende. Et Vidstefnald udkaldte Drengene og Svenden, og selve Mesteren, hvilken Sidste gik omkring og besaae med Hovedrysten, Kalvenes forslaaede og blodige Hoveder.

"Har Hans Husbonde ikke flere Heste?" spurgte Slagteren. "J kunde ellers gjerne ladet følge nok en Vogn til Transporten af 24 Kalve, de behøvede da ikke med Hovedet og den halve Krop at hænge udenfor og forslaaes. Om Han, Kyrieleison, var bunden ved Siden af dem herind, Han vilde da, om Han beholdt Livet, en anden Gang vise Barmhertighed mod sine Medskabninger."

"Mærker han paa denne Tale?" hvidskede Degnen til Klokker. "Herhid I uchristelige Dy-replagere, I Landkudse! I Vognmandskarle! samt de af Eders Husbønder, som ved deres Lun-skenhed fremmer sliq Misshandling, herhid og lær Humanitet af denne Slagter! — Kansee han ikke engang nanner at drabe Kalvene?" "Paa det Lav," sagde Klokker, "denne gudsfrygtige Præk er omtrent som vor Præstes Præken om Godgjø-renhed, Søndagen for en Offerdag. Præsten præker for sit Offer, og Slagteren for at han ikke skal tabe noget af sin Profit ved skjodet af de forstodte Kalve, som ved saadan Misshandling i levende Live faaer mindre godt Udseende." "Men saa hidrører denne Slagters Miedlidenhed jo kun alene fra Interesse, og han selv, ligesom hiin, er en interesseret Hallunk," svarede Degnen. Denne, der ved billig Indignation over Verdens Begjærlighed havde udtalt hiint "Hallunk" saa kraftigt, at det var naaet til Slagterens Dre, faaer en saadan Trykfeisten, at han i en Seglekul-le's Fart løb 10 à 12 Skridt efter sin Epanskrørs Stok og den forudilende Hat, indtil han i dette uvante Rend tabte Fallancen, og faldt ovenpaa Røret og Hatten i den blodige Rendesteen. Deg-nen, der, naar det kom til Stykket, vel ikke havde været bange for at gaae tilbage og give Slagte-ren Raad for det Bekomne, NB. naar et ordent-ligt Skjældsmaal kunde gaaet foran, havde nu faaet en egen Respekt for Slagterens stiltiende Maade at udtrykke sig paa; han var derfor i utænkkelig Hast atter paa Benene, og ilede i en lille Luntetrav, ind ad Broen. Hvad Grund der maatte have bevæget Klokker til en endnu sterkere Ilen, om han havde faaet lignende stiltiende Con-sekt som hans Herre, vilde han aldrig rigtig ud med, nok, han var til Degnens største Forundring

endnu et Stykke forud, løbende af alle Kræfter og vinkende sin Herre at følge.

"Det skal være mig en Lærestreg for Fremtiden," sagde Degnen da han naaede Klokker, "ikke alene hos Slagtere men hos Alle, at ansee deres Medlidenhedshyttninger, — som en Crocodils Græden. Hvem i al Verden skulde tiltroet denne Slagtermand i samme Dieblif han gif og var færdig at udgyde Taarer over de Umælendes Mis-handling, at have Hjerte til — uden at advare ved en: Slyngei, Kjeltring eller Sligt — at behandle mig, en fremmed Mand og et Menneffe saa udelicat, blot for et uskyldigt Mundsvæir?!"

"Na, Saadant maa ikke sætte os i ondt Lune," svarede Klokker resignerende, "vi have lært Adskilligt paa denne Reise, jeg troede stedse vi skulde være udlærte; men det synes os To især indprentet, — at vi skal lære saalænge vi leve. — Hvor skal vi ellers indquartere os i Staden?"

"I den røde Bjørn," svarede Degnen. — "Skal vi da boe i et Dyr, og det ovenikjøbet i et Rovdyr?"

"Det er et Herbergeersted," vedblev Degnen, smaaleende ad Klokkers snart fornuftige og snart eenfoldige Snak, "som jeg har Adresse til, og hvor endeel af vore Bymænd søge. Selv Barten er fra vor Bye." "Det glæder mig, Blodet er aldrig saa tyndt, at det jo dog er tykkere end Vand," meente Klokker.

I samme Moment nærmede sig dem meget bekjendt, en halvvoxen, klunftsodet Person, med en Blanding af begsorte og ildrode Hovedhaar, der stode paa hans Hoved, som Pindsvineborster, og neppe vilde tillade den fittede Kaskjet Sæde paa Hovedet.

Kluntsod. God Dag, mine Herrer! Di er Sgu vist fra Bien Landet.

Degnen. Fra Landsbyen? Ja mæn ere vi saa.

Kluntfod. Og vil til voreses Vie?

Degnen. Vi vil til Staden, til den rode Bjørn.

Kluntfod (lader Munden løbe i Gallop).
 Kenner Di Hofvestaden? Har Di der fer været? Vedt Di den rothe Bær? Skal jeg dem følge? Ja, jeg skal Dem følge til Bæren. Jeg skal Dem um Alles Bessedt sige, und — — Hvadt skal jeg for den Nagemeser have? Her er en Joldknif medt 6 Messeren, Troptrækker, Fridtbor, Saug, Ex, Fiil, Hammer, Knibtang, Hovedschlyssel, Stiefeljung, — — Vil Di Saxe kjeve? Woldsax, Fruenssax, Herrensax? — — En deilig Beststikke! Her en lifere; find mahl wie schwert! Smukke Halstuge, Snupstuge? Starke Strømpf? Bandt, Bendler, Nadel, Redekem, Kemkem — —?

Mester og Svend forfærdedes over denne levende Kræmmerbod, der i Skikkelse af en Dreng, indeholdt Opklædning og Kjøkkentoi til en heel Familie og troede at dette maatte gaae til med Handens Kunst. Som de saadan stode og beskuede, snart Personen og snart Varerne, bleve de under en stoiende Skjalden omringede af en Flok unge Qvindemennesker og opløbne Tøser, der ligeledes i Forklæderne vare forsynede med Knive, Gaster, Kamme, Naal, Baand, Neb; hvilke Alle som een Mand skjældte og pryglede løb paa Kluntfod, fordi denne Hæbræer, som de sagde, ikke alenest gjorde Indgreb i deres Handel, men endog gjorde Forprang paa Stadens Broer deres Laug til Præjudice.

Naar Historien siger, at baade Peer Degn og hans Svend ved denne Leilighed drog deres Støvler af og løb ind ad Staden til saa stærkt de trække kunde, saa skeete det vist ikke af Modløsh

hed eller fordi de ikke yndede det smukke Kjøb, men meget meer, fordi Dagen som tidligere berørt hældede og for at komme i Logis i borgerlig Tid. Alligevel havde det været nok saa godt de havde givet sig Tid; thi aldrig saasnart blev det bemærket af Amazonerne at de lode Benene raa-
de, førend de bleve hentet tilbage.

„Hvorledes? — Og I to Grævlinger ville stjæle eder fra os. Mandhaftige Fruentimmer! I kreg nu I af Skjønhederne med en blaa Ring om hvert Nie. Hvorfor tage I Fluaten? Er det kanskee Jer der har forført denne ildfarvede Macabæus, tværtimod Politiets og Strammerlaugets Artikler, til at gjøre Forprang paa Broerne uden, som vi, at svare lovlig Næringskatt i vor Handels egentlige Standquarterer, Gjæstgivergaardene? Saa skal! —!

Amazonen udstrakte sin smidige Arm til en Hilsen paa Degnens Dre, som han ved en let Boining dog lykkelig undgik, hvorved den Angribende selv fik Overvægt og drattede til Gulvet. Dog, havde hun i Faldet Landsnærværelse nok til med sit ene Been at spænde Krog for Contraparten, hvorved han kom til at falde hende lige i de ham ventende aabne og udbredte Arme. Da Degnen en Gang, ligesom andre store Hoveder, havde faaet Lyst til at changere Religion og vilde være Katholik, saa havde han endnu fra den Tid en Slags Aversion for Omsavnelse af Kjønnen, især ved høi lys Dag og midt paa Gaden for de fine Stadbeboeres kydske Dine, hvorved hans Stilling blev ham endmere ømsindlig. Han kunde ikke slide sig af den Langes Arme, og tiltraabte derfor enhver Forbigaaende om at hjælpe ham af hans forhadte Etskovsfængsel.

„Saa hold Halsen, du Mudderpram!“ brummede to Matroser i Forbigaaende. „Kan der tæn-

tes Noget listigere, end saaledes at døe i Armene paa en vakker Pige?"

Imidlertid var Kudskens Klaus bleven færdig hos Slagteren og kom kjørende, og gjorde sin Skriftefader en væsentlig Tjeneste derved, at den ene Forløber traadte hans Hjerterdame saa alvorligt paa Tærne, at hun slap sin Hjertenskjær, Degnen, og gav sig til at skraale af fuld Hals. Klokker var ikke sluppen saa godt, men maatte for Alvor bære Byrden. Først Kalvekudskens Vidsk var istand til at lette Bægten af 4 lastede Pigebørn fra ham. Dog roste han senere af, at de havde alle deres Kunster behov, for at holde ham i Gulvet. Længere afsides laae det tredie Hold af disse Stridsmoer og i uforstyrret Fred vedbleve med Negle og Tænder at kradsse og bide i den overvældede Kluntfoot der laae og tilraabte sig Bistand med: „ach wai mir! ach wai mir!"

Kalvevognen var omgivet af en Snees tykke vraltende Personer og Matroner der ligesom Kluntfoot og Pigerne, gjorde Forprang. Disse, de fattiges Forskjærere, gif Hver med en Arm i Bognen som de Alle vare trukne paa en Traad: Een havde fat i en fersk og en Anden i en roget Skinke, den i en Side Flek, den i en Swineryg, fort: Smør, Æg, Kjød, Flek og Alt hvad som var i Bognen, var i disse Forskjæreres profane Hænder. At formaae dem til at slippe Varene og Bognen, var ikke muligt for Kudskens. Imellem disse Madlystne søgte Peer Degn og hans Kamulus at forstikke sig for ikke oftere at blive standsede ved noget Slags Haandgemæng, og hine vrede Skjoldmoer, trøstede de sig med, vilde heller neppe, i en saa vægtig Kamp, vove et nyt Angreb paa deres Personer; og saaledes ankom de to Reisende hele og holdne i Hovedstaden og i den røde Bjern.

„Hiint Fruentimmer-Kommerts, for andet tor man for Karles Skyld ikke kalde det, skjondt jeg veed nok hvad jeg tænker,“ sagde Deanen til Klokker, „har endmere foreøget min Erbødighed for de Christnes Egestand. Er Konen stærkere end Manden, kunde hun faae ifinde at bære Byerne, da hun har Magten, og Lysten har de Alle. Har Konen fuldt op i Huset, saa er Mandens idelige Nærværelse et uudstaaeligt Naabæng. Og er der Smalbank i Kjøff-net, saa skal Manden paa Dør at skaffe; derfor er han Mand. Troer Han Klokker, — men siig det for Guds Skyld ikke til Nogen, for blev min Tænkemaade bekjendt i vort Sogn, ingen Bondelone vilde da mere tillade mig at betræde hendes Dørtærffel eller have Omgang med hendes Mand. —“ Deanen taug og rommede sig — „Nei jeg skal nok tie, svarede Klokker, „da Mester Intet har sagt mig.“ — „Hvilken Moe paa Guds hele grønne Jord gifter sig uden i den oprigtige Hensigt at gjøre Manden det saa behageligt, — at han kun ved de almindelige Maaltider skal finde Drift til at vise sig for Konen? — Nu veed Han Hemmeligheden, men aabenbar aldrig at den er kommen fra mig!“

Deanen og Klokker ilede nu ind til Bårten, og den Første overrafte ham sit Unbefalingsbrev fra Dramsbys Sognesoged, som ogsaa fortærede sin Skilling i den røde Bjørn naar han kom til Staden.

„Er det Bårten?“ hvidskede Klokker. „Han staaer jo saa stiv og lægger Ansigtet i lige saamange Læg, som vor Birkedommer. Det kan være en paatagen Masse som man meget almindeligt finder hos Bårterne. Nogle søge at give sig Anseelse ved en brutal og trodsig Mine. Denne findes gjerne hos Saadanne, som troe sig for gode til deres Jag og ere vrede fordi Skjæbnen

ikke gjorde dem til Ministre. Dog, finder man samme Mine hos de dumme og eenfoldige Værter. Nogle Andre ville paalægge deres Ansigt et vigtigt Smil, hvorved de ved deres tvungne Latter fordreie Ansigtet som de havde Krampe i samme, og genere immer Gæsterne ved at lobe i Hælene paa dem med Spørgsmaal: hvad besæles? Disse ere de Lykkeligste, for de føle bedst selv at de maatte sulte ihjel naar de skulde have udrettet andet end at staae i en Dor, eller at skjanke en Snaps, og de troe nu at de ere bleven ret til noget Stort. Et tredie Slags forestiller i egentligste Forstand en Art Bajaker. De søge at efterabe alle Mennesker og Dyr: de kunne gjøe som en Hund og snakke som en Papvegie. De ville have deres Næser allevegne; altid fløve Ord og altid more med smudsige Tvetydigheder. Dette Slags søge at indbilde deres Gæster at de ere fødte Værter og vittige; men de ere af Alle de kjedeligste og utaaleligste. — Da jeg forresten ikke her vil gjøre mig klog paa en Andens Regning, vedblev Degnen smaasnakkende til Klokker, „saa vil jeg aabenhiertigt tilstaae, at ovennævnte Beskrivelse over visse Værter ikke er tagen af mig selv, men jeg har læst den i et Blad, hvoraf der var gjort et Krømmerhuus til Snuus, for vor egen Kromand derhjemme.“

„Hr. Mester Peersen fra Dramsbye?“ spurgte nu Værten der havde læst Degnens Anbefaling.

„Til Tjeneste,“ svarede Degnen.

„Ja saadanne Herrer, skulle oftere besøge Hovedstaden,“ vedblev Værten smigrende. „Hr. Peersen er en Mand som ikke behøver at skrive paa Kærvestocken, skriver deres Sognefoged. — End denne gode Mand?“

"Det er min Substitut, om jeg saa maa sige, ved den udvortes ministerielle Kirketjeneste: det er vor Byes Bægter, Kirkens Ringer, og Kirkegaardens Ruger og Planter."

"Nei, see! see!" raabte Klokker, "alle de tyk-mavede Folk, baade Fruentimmer og Mænd, som omringede Kalvevognen paa Broen og fulgte den derind, slaaes med Fedevarerne af Livsens Kræfter. Kom! kom til Vinduet! — See der sit han en Ost i Gesigtet saa han trimlede. Men hvad er det, hiin Tyksak har faaet paa Hovedet? — Nu har jeg Drollen rive, mei aldrig seet Magen, hans Hoved er skjult i en heel fuld Smorsjerding! — See Fruentimmerne med de tykke korte Arme, hvor de kappes med at hange hinanden Halsbaand om Halsen. — Hvad? Det er jo Medisterpølser. — Ha— ha— ha! To andre buede Hunfolk, see der i Krogen! slaaes med Eggene, saa det Gule løber ned af dem, som naar man støber Lys. — Og de fjære Skinker, som jeg saa tidt slikker min Mund efter at faae Lidt af. — Men det er en Skam saaledes at lives, og at mishandle de fjære Guds Gaver! Da jeg var Barn, blev jeg tilholdt af mine Forældre, — at kyse paa enhver Krumme tort Brød som faldt fra mig, naar jeg igjen tog det op fra Jorden, — det Samme bruger jeg endnu; men her—?!"

"Javist er det harmeligt," tog en lang mager Mand Ordet: "det er ved Lov forbudet denne Klasse af Handelsfolk at kjøbe, endog paa Axlstorvet, førend efter et vist Klokkeslet, for ikke at tiltrane sig Fedevarerne for at den fattige Kjøber, Haandværkere og andre Borgerklasser, som maa fortjene deres Brød ved Hænderne, kan have Leilighed til at komme paa Torvet og faae; men disse Handelskammerer noies ikke alene med, plat at overtræde hiint Lovbud, men de begive sig endog

Eftermiddagen for Torvedagen, i hele Corps, ud paa Broerne, ja saagar lige ud til Kongens Lystflot, for at opkjøbe, og det i Læsseviis. Man kunde gjerne tillade dem fra Solens Opgang at kjøbe paa Torvene, som de alligevel gjøre; thi Broerne og Herbergeergaardene ved Portene ere deres Handelspladser, og man kan være helligt forsikkert om: at der kommer Intet paa Torvene uden hvad de ikke ville have! —

Dette i vor Tid overhaandtagende Forprang har opklæffet et andet ikke mindre Onde: det er den om Aeltorvene tæt sluttede Ring af Fede-Handlere. Disse ligge paa Udkif, liig Corsarer, og opkjøpe enhver paa Torvet kommende Sælger, førend Andre komme til. — Saa nyttig denne Klasse Borgere for Samfundet ellers kunde være, saa skadelig bliver den under saadanne Omstændigheder, og de burde egentlig kaldes: de Fattiges Forskjærere; thi ligesom Forskjærerne*) hos de store Skræddere fors skjærer deres Kunders Løier, saaledes fors skjære Hine den fattige Borgers Proviand.”

”Ja, det ere nogle ulykkelige Tider vi leve i,” mælede en Mand, hvis Mave var voren ham over Hovedet, hvilket man kun, ligesom hos Landskildpadden, kunde see noget af, naar han bevægede sig, — ”ja med Rette ulykkelige: Alt ligesom Brød og Viin, og indtil de contante Penge fors skjæres. Jeg fik hiin Dag et Par Stovler, som jeg maatte give min Dreng, da de saaledes var forskaarne, at jeg neppe kunde faae en Arm i dem. Ligeledes fik jeg en Kjøle, den maatte jeg

*) De kaldes i Kunstsproget: Til skjærere, min gode magre Mand!

lade sje om til en Vest. Og jeg kan aldrig faae en Hat som paa ser. Skjøndt Hattemagerne frem for Andre skulde forfærdige Ting som kunde paa se Folks Hoved. Kort, man forstjæres fra alle Kanter."

"Bistnok," svarede en Bonde, "vi Landmænd føle og hvor Skoen trykker."

"Ah, en scheis Dræk!" tog en Bager Ordet, "saa kan I gaae med Træsfoer: naar var det og Brug i gamle Dage, at Bønderne paa Landet skulle gaae med Skoe? Men det kommer af, at I faaer formeget for Sæden. Nei vi Bagere, vi skulle ruineres."

"De er en munter Mand," udbrod en Forpagter, "De blander Scheis, Skoe, Træsfoer og Sæd sammen i en Deig, jeg vil ikke haabe, De gjør det Samme hjemme i deres Bagerie; thi fra os paa Landet sags de baade Rug og Hvede ublandet. — Jeg har ellers ladet mig fortælle: at Bagerne under vort Lands fatale Conjuncturer, af Alle har staaet og endnu staae sig bedst. De bage Brød efter Sædeprisen, og vinde ustridigt endda Mere, naar Sæden er dyr, eftersom de bruge ligesaa mange Pispund Vand til Brodet naar Rugen koster 8 Rbd., som naar den koster kun 2 Rbd. De faae saaledes deres Vand betalt i samme Forhold som Brodet stiger i Prisen, uagtet de har det for samme Kjøb som da Rugen kostede 2 Rbd."

"Vær saa god, Hr. Vært, tag af for Ma den og for de to Flasker Graves og den Flaske Champagner jeg og min Laugsbroder fik," sagde Bageren og gif.

Medens denne Stats- og Borgersnak foregik, var der og sluttet Fred mellem de Fattiges Forstjærere og Forstjærerinder. I største Samdrægtighed stode de mellem Heste og Køer omkring ved

Bandtruget under Posten, for at fordele de paa Ansigterne i Klatter siddende Smør, Vegeblommer og andre Sulevarer, hvorved de erholdte et blommet og skinnende Udseende, som efter Beskrivelse de Vilde, naar de til en stor Stads tatusere sig, og efter hvilken Tvæt Enhver med sin Sjouer forsoiede sig hjem med det Kjøbte, for ogsaa herpaa at bearbejde en Forskjaring.

Degnen udlod sig til Parten, at han og hans Evend ønskede at komme i Røden, og dem blev strax Sovevarelse med treende Senge anvist.

"Det er efter en varm og vel tilendebragt Dag et Syn for Guder," sagde Degnen, "at see sig saa nær en blod og vel opredt Seng. — Er Han færdig, Klokker?" "Strax," svarede denne. "Godt, saa snyder jeg Lyset ud."

"Au! Hvilken Vandens Steen!" raabte Degnen. — "Mine arme Lemmer!"

Klokker, skrækket ved Degnens Skrig, og hele Dagen igjennem m stødt paa fjendtlige Gjenstande, var bleven forsigtig, og troede det meget muligt, at et Par af Kiranmertosene hemmeligt havde listet sig efter deres Bogn, sneget sig op paa deres Varelse, og lagt sig under Sengen eller skjult sig i en Krog, og nu, da Degnen sprang i Sengen, givet ham en Steen med at hvile paa, — han letter derfor forsigtig Dverdynen, og springer med et kraftfuldt Spring i Sengen, for under Dynen at søge Beskyttelse mod enhver mødende Fare, men han udstøder endnu større Skrig end Degnen: "Hvilken Vandens Steen!" Begge fore atter paa Hovedet ud af Sengen, stødte paa Døren og raabte: "Gevalt! Lyve, Røvere, Hjælp!"

Nogle andre Gjæster og Bønnen kom snart til med Lys, og spurgte hvem der mishandlede dem. Deanen og Klokker fortalte nu eenstemmigt: at da de lode sig falde ned i Sengen, var der No-

gen som slog dem paa Ryggen med Stene, ligesaa store og brede som Underdynerne. Der blev da seet i og under Sengene, i alle Kroge, og Klokker saae tillige i ethvert Sømbul og i enhver Sprække, men da intet Fjendtligt fandtes, saa maatte de to Lidende tage Fornuften fangen, og skrive dette vidunderlige Tilfælde, som var truffet dem, paa samme Sted som de forrige, og paa samme Regning.

"Ja, jeg kan ikke begribe det!" sagde Bårten, rystende paa Hovedet. "Jeg vilde lade det passere, at det kunde have været Maren der havde redet Dem, hvilket ikke sjeldent kan hænde en brav Karl fra Landet, som spiser en god Oresteg, paa en 6 à 8 \mathcal{R} med behorlig Brød og Kartofler, forend han putter sig og sover ind; men Hr. Mester Peersøn og Substit veed selv bedst: at De hverken har forlangt Vaadt eller Tørt — skjøndt havde De forlangt det, vilde jeg ikke nægtet Dem — siden De traadte over mit Bærtsskabs Dørtærffel — Paa en god rolig Nat!"

Herpaa forsoiede enhver af de til Hjælp flende sig bort, og Bårten sidst, som luffede Døren. Mester Peersøn og hans Svend stode nu ligesaa floge og ene, som før, i et bælende Mørke med Skrak i Blodet, men især for Sengene.

"Forstod han Bårten, Klokker? Jeg tiltræder nu næsten, hvad han yttrede om denne Bært paa Broen, at han virkelig er en Bjørn; for kun en Bjørn kan forlange af Gæster som blive i længere Tid hos ham, at de hvert Maaltid, hver Person især, skulde æde $\frac{1}{2}$ Lis pund Kjød; og kun en Bjørn vilde nu gaae fra os og lade os i Mørke, uden at tilbyde at tænde vort Lys."

■ "Barestens det er en tæmmet og ikke en vild Bjørn?"

"Det Første vil jeg haabe, Klokker. Men Ratten vil blive for lang og skummel, saaledes at gaae op og ned paa Gulvet, lad os med megen Forsigtighed atter krybe i Koierne, eftersom vore Dine have sagt os, at intet Mennekeligt, uden vi selv, ere her tilstæde, og mod Rattens Aander, eller overnaturlige Kræfter, kunne vi ligesaa lidt seire om Ratten, som om Dagen."

Begge krøb nu sagte, som de vilde stjæle Livet af de bløde Dyner, i Sengene, og trattede, slumrede de strax ind. — Dog, længe varede det ikke, førend Degnen vækkede Klokker ved et Skrig, og lidet efter pustede og stønede Klokker, og fik omsider Luft ved et Skraal: "at Maren red ham, uagtet han ikke havde spist til Aften hos Bjørnen, og at Bærelset lugtede af Spøgelse." — Saaledes, sovende, plaget af ængstelige og trykkende Drømme, og vaagne, af fæle Tanker, hvormed Mørket og Klokkers Spøgelseslugt saa tilstrækkeligt forshnede deres Phantasie, henkrøb Ratten for dem, som en halv sendertraadt Snegl, og syntes dem saa lang, som 10 Nætter i Dramsbye.

F e m t e C a p i t e l.

De Reisende erholde en Morgenvisit af en Gouverneur. — Audientsen og Mester Peersens Tilbagetog til den røde Bjørn i Triumph. — Hans Modtagelse her, Vandsnærværelse, Betænkksomhed, og Færdighed i Skrædderkunsten, og en Epilog af en Gæst over slige Triumphoptoget.

"Lad mig dog faae Luft og gval mig ikke!" raabte Klokker, og plumpede ud af Sengen, og gav et nyt Skrig fra sig. "Er der Nogen som

tragter Ham efter Livet?" spurgte Degnen, stirrende omkring i Værelset, der nu var bleven lyst af Dagskjæret. "Han gjør mig ikke saa glad meer i Dag, som Han nu gjorde mig bange. Jeg havde netop luffet Dinene, da en Buldren kom for mit Dre, der havde saamegen Lighed med hans Bugtalerstemme, da Han laae begravet blandt Kalvene, hvorved jeg blev saa let, som jeg havde ligget paa Naale, og derfor staaer midt paa Gulvet ved Hans Side." "Ja, min Tilstand var heller ikke meget bedre end blandt Kalvene," svarede Klokker; "jeg følte i en Art Drom den samme Trykken, som da de fire ladskede Mærter laae og klemte mig paa Broen i Aftes; jeg var isærd med at tabe Beiret, arbejdede af al Kraft for' at trække mig ud fra dem, og — jeg plumpede paa Gulvet, saaledes som jeg her ligger." "Han stødte sig vel dog ikke?" "Nei, til al god Lykke, blot min Ryg er, som den skulde gaae midt over af Faldet over denne Stols Kanter, der, formodentlig for Slids Skyld, er forsynet med skarpe Jernsinner over sin hele Krop," svarede Klokker. "Ja saa kan alting blive Godt," sagde hans deeltagende Mester. „Men lad os nu rigtig eftersee vore Svaneduuns Senge, der have gjort os det saa bronet, i Sommene — Uha! seer Han, Klokker, giennem dette Hul paa Overdynen: den er fyldt med Bygavne og som ere ganske vaade. Da denne hersens? — oh, Underdynen er fyldt med Sand! Der har vi den skjulte Knægt, der slog mig med Stenen i Ryggen, da jeg kastede mig i Aftes i Sengen. Lad os fortsætte vor Undersøgelse. Sengeombarnaene og Vinduegardinerne ere pæne, og Fryndserne endog herkabelige. Item, Stolebetækkene ere ogsaa gode, men Stolene beslaaede med rustne Jernsinner, og kunne ikke bære en Mand. Betrækket paa Væggene see

ud efter Allehaande. Lad os gaae nærmere. Dette Skimlede er Mug; dette Laadne er Ditto; disse mangfoldige graa Borter ere graa Snegle, og alle disse Striber — Nei see her, Klokker! — Alle disse Striber ned fra Loftet paa Væggene, er bruunt Vand! Der har vi Spøgelsset Nr. 2, Klokker. Saadanne Senge, saadanne Bægge, saadant et Loft, saadant et Gulv, og saadanne Vinduer uden Hængsler, som ikke kunne oplukkes, — ville tilsammentagne frembringe, ikke alene Spøgelselugt, men tillige virkelige Spøgelses, Marer og andre Ondskaber, mere end nok til at overfalde dette Bærelses Beboere med Nætter, som den vi To, Gudskæ Tak! har overlevet.”

Tilfredse med Dagens Komme og Nattens Gaaders naturlige Oplosning, klædte de to Reisende sig saa pænt paa som muligt, og aldrig saasnart vare de hermed færdige, førend der bankedes paa Døren, og en velklædt Herre traadte ind. Han seer med glødende og inderlige Pine paa Degnen; han seer paa Klokker; lægger Hovedet paa den ene Side; folder sine Hænder — og falder efter en saadan hoitidelig Stund Degnen om Halsen. Denne der begyndte at frygte, at Klokkers Drom om at qvæles, maatte opfyldes paa ham, vinker Klokker med den ene Haand om Hjælp, men han forstaaer det ikke, og andet Tegn kan der ikke gives, da den fremmede Herre tillige trykker saa tætte Kys paa Degnens Mund, saa han neppe kan aande, mindre tale. Endeligt slipper Herren, og gaaer et Skridt tilbage i sin forrige Stilling.

Herren. De er høilærde Mester og Magister Peersen fra Dramsbye, ikke sandt? — Jo vist! — Tie stille! Jeg tilbagefalder mig jo tilfulde disse hulde Træk!

De gnen. Jo, det er mig, skjøndt jeg bliver halv undseelig ved den smigrende Hilsen.

Herren. Derpaa kjender jeg og igjen den keddne Værde — Og dette er deres Substitut og Amanuens's, Klokker?

Klokker. Saaledes kaldes jeg hjemme, fordi jeg ringer med Kirkeklokken.

Herren. Hvor det glæder mig i Sjælen, efter 10 lange Aar, atter at kunne fornøje Bekjendtskabet med mine Byesbørn — De synes ikke at kjende mig?

De gnen. Saa sandt om jeg kan erindre det.

Herren. Husk efter: mit Navns første Bogstav er i —

De gnen. J.?

Herren. Rigtig!

De gnen. Dog aldrig Janus? Mons Tingmands Janus der blev sendt til Staden for at studere dansk Jurist?

Herren. Seer De? Nu, saa kjender De mig dog. Jeg hørte i Forgaars, da jeg var i Selskab til Biskoppens, at De var kommen til Staden, og saa ilede jeg hid, for om muligt, forinden min korte Afreise, at kunne geleide Dem nogen Tjeneste.

De gnen. Og Biskoppen kjender mig?

Herren. Han vidste det fra Dagen.

De gnen. Dagen? — hvad er det for en Person?

Herren. Det er en Person, af et meget tvetydigt Rygte, som forresten ved Hyklerie og Smiger veed at snylte sig ind i mange gode Huse, og som fortæller baade løst og fast for et Smørrebød.

De gnen (estertankende). At man allerede i Forgaars vidste at jeg var her, skjøndt jeg kom først i Aftes!

Herren (slaaer sig for Panden). Forbandet! Man forvevler det Ene med det Andet. Det var i Forgaars jeg var indbudet til Præsidentens og i Aftes til Biskoppens, — meget rigtigt.

Degnen. Og Hr. Janus gaaer i Laug med slige fornemme Herrer?

Herren. Jeg har for en lille Erkjendtlighed af 2 Rbd. *), og ved Hjælp af mine Kundskaaber, Anviisning til Stadens første Familier.

Degnen. Og Hr. Janus's ærede Kald—?

Herren. Jeg er bleven ansat som Gouverneur i Vestindien.

Degnen. Kom i mine Arme, Ven Janus! Jo mere jeg hører paa Deres Stemme, jo bekiendtere bliver den mig. At træffe slikt et Byesbarn er en sød Løn for en Dags Reise og en Nats Drømme, om de endog vare lidt knudrede.

(De omfavne hinanden atter, og Herren gaaer til Vinduet og tørrer en Benskabstaare af Diet.)

Klokker. Ja, nu kan jeg og kjende Mosis Janus igjen.

Degnen (til Klokker). Sandt at sige, saa kjender jeg ham ikke, men det vilde være at kaste Perler bort, ikke at føre sig saadan Mand's uskyldege Wildfarelse til Nytte, for jeg mangler netop en formaaende Patron til at aabne mig de Storses dirkefrie Døre, og give mine Ansøgninger Gehør her i Staden.

Klokker (til Degnen). Meget rigtigt. Han kan være os til megen Nytte. Kanskæe han kan forbiælpe mig til at blive Degn naar Mester bliver Præst. Forresten kjender jeg ham heller ikke.

*) For Weiviseren. —

Gouverneuren (kommer tilbage). Vi To ville nu drikke Dø. — Men her er hverken Brød eller Viin.

Degnen. Da har vor Bært vist i svære Mængde. Løb ned, Klokker, og forlang en Portion fast Øresteg, til vor Ben og Bysbarn.

Gouvn. Vil die Herren da ikke gjøre mig Selskab.

Degnen. Vist vil vi, men een Portion er nok, da Bærten i den røde Bjorn giver $\frac{1}{2}$ Lisbund pr. Mand.

Herren. Det gjør han nok, for en passende Betaling; men han giver kanskee knapt $\frac{1}{8}$ Pund til Portionen.

Degnen. Tro ikke, Ben, det er Sniberie. Intet er for Godt, og Intet er for Meget, i Selskab med Dig. Lad bringe op, Klokker, af alle Slags saameget vi kunne møtte os paa — hör! og tre Snapse Brændeviin.

Herren. Til tre Mand? Og min Ben drikker kun en Snaps til Frokost i Dramsbbye?! Nei, have vi Bysbørn atter fornyet Bekjendtskab, saa vil jeg vise at jeg til Bunds er Deres Ben: hör, Klokker! en heel Flaske Aquavite og trende Dittoer med Druesaft, som skulle tømmes til Velkomst, og paa Reises gode og fordeelagtige Udfald.

Klokker, som meget glædede sig over den nye Ben, der spaaede et rigere Bord hos Degnen, var med eet Spring hos Bærten, og denne indfandt sig nu meget indsmigrende og med glattet Pande hos Degnen, for at spørge, hvorledes de ærede Reisende havde sovet, og om han rigtig havde forstaaet Mester Peersens Substitut. Gouverneuren var saa beredvillig med Bærten, selv nu at anordne Alt, betræffende Frokosten, som snart kom for Dagen, og de trende Benner spiste

og drak, og henreves af Venfclabss føde Foleffer. Gouverneuren drak over ti Gange Duø med Degnen, og han var ikke fjalden faa nedladende, at han ogsaa klinkede med Klokker og trykkede hans Hænder.

"En fæl gemeen Herre," hvidskede Klokker til fin Mæfter. Vel lod denne sig forftaae med at han følte et Slags Samvittighedsftrupler over den Smule Fif, hvormed han, for at faae Tjenefte af denne store Mand havde gjort hans Befjendtfkab, men Klokker var da ftroy tilrede med fit: den ene Haand væfter den Anden: Hver er sig selv nærmefte, og: Hver er Tov i fin Næring, faa det blev befluttet, at Gouverneuren ftroy ffulde flytte ind hos fine Venner i den rode Bjorn, og dele Kammer og Koft med dem. Degnen vilde være ham viø. Vel indfaae han, at de maatte have et ftørre og bedre Værelfe, og at Alt gif paa hans Regning, men dette var naturligviøø Intet mod de ftøre Tjenefter, han kunde have af denne betydeliae Herre. — Dette nye Arrangement blev foredraaget Hr Gouverneuren, der vel gjorde noale Banfcliaheder, da han om noale faa Dage ffulde reife til fin Befteemmelfe til en anden Verdensdeel, men ikke deftomindre lod han sig dog overtale. Et nyt Beviøø, — at Venfclab kjender hverken Rang eller Stand.

Gouverneuren, der var bleven gjort bekiendt med Degnens vigtigfte Forretninger og Hovedhensfiaten med hans Reife, blev det overdraget at inddele Forretningstiden faaledes, fom han vidfte og kjendte den i Hovedftaden, og ved samme Leiliahed paatog han sig, fkjøndt under fin Værdighed, tillige at være Intendant eller Inspecteur over Huus og Madvæfenet. Degnen meente, dette blev ham for byrdefuldt, men han fvarede: "Det er altid en Fordeel, fom jeg fkal føre mig

til Nytte i mit ny Fag, — at inddrage en halv Snees Smaaembeder under een Mand. Denne kan saaledes leve anstændig og fri for Næringsforger, ligesom det ogsaa giver Embedet, og ham som besætter det, Anseelse. Vel maa Particulairerne paa denne Maade sulte, for at een kan leve Godt; men de ville alligevel i de ni Smaae Embeder blive sultfødede."

Degnen nikkede, og vovede ikke at svare, da denne Tale var ham for høi, og han forundrede sig i sit Hjerte, at Folk, som komme til Hovedstaden, kunne blive saa urimeligt kloge.

Klokker blev nu, ifølge Inspecturens Instruction, betragtet som Huushovmesteren, og maatte i denne Egenkab ikke vige fra Huset. Han skulde modtage Breve og Fremmede til sin Mester, efter eget gode Judicium; Spisetiden, Tasselet og dettes Indretning derimod, forbeholdt Overhovmesteren sig selv, gennem Klokker, at anordne.

"Godt, og meer end Godt," sagde den nye Huushovmester Klokker, "hvad Tasselet angaaer, eftersom jeg har havt Prøver paa, at Hr. Inspecturen saavel som jeg, er en kræsen Hund, for at tale Spøg; men at jeg, for at tale Alvor, skal bindes her hjemme i Bjørnen som en Lænk hund og ikke engang faae Hesten at see, dette kan jeg ikke faae i Hovedet." Dette stemmede heller ikke med Degnens Ønske. Han var saa vant til at see Klokker om sin Person, at han var bleven ham uundværlig, om aldrig for andet, saa dog for at høre hans Modsigelse, en Resignation i Lænkemaade, hvorved Mester Peersøn hæver sig over de fleste Lærde og store Mand i Berden, som mindst af alle taale Modsigelse. Gouverneur Janus havde imidlertid lydeligt udtalt sit Ønske, at Svenden maatte skilles fra sin Mester, og han var ogsaa her den Estergivende.

Alt var saaledes ordnet til Audientsen.

"Har Mester sine Epistler?" spurgte Janus.
 "Ja, baade Epistler og Evangelierne ere her i Lommen, og Psalmerne i Hovedet," svarede Degnen, hvorpaa de Tvende gik, og skjøndt Huushovmesteren skattede sig gudsjammerligen, og næppe torde lige efter Herren, saa findes det dog antegnet med rødt Blæk paa Manuscriptet til denne sandfærdige Historie, at aldrig saasnart vare Herrens borte, førend Huushovmesteren gik med, NB. saalangt som han torde, for at finde Bjørnen igjen.

Læseren finder det vist her en Glemfombød af Trykkebefordrerens, ja regner ham det kaniske endog til Uformuenhed, at Mester Peersens ikke bliver beffreven i sin Stadsedragt, som han ved denne høitidelige Leilighed formodes at have havt paa; men, kjære Læser! ved en saadan Person, der ligesaaameget kan kaldes Helt, som Mand og Lærd, og som bedst characteriseres ved sin Handling, oversees formeentligen Klæderne. Dog tilføies: Dramsbyes Degn var klædt efter sin Stand, saa Enhver kunde see, hvad han var. Gid Andre gjorde det Samme! "Man behøvede da ikke," som en vis Mand siger, "paa Trappen at staae med Hatten i Haanden og forkole Hovedet for en opstrammet Pagode, i den Troe, at det er Herren selv; eiheller i Døren at staae og credense, naar det træffer at man støder paa en Pige istedetfor paa en af Husets Damer; en Haandværksmand vilde da, uden at skamme sig, komme til Kunderne i sin Stue med sit Skjodskind for, og i sin Arbeidsdragt, uden først, som en vis General naar han bliver kaldt til sin Kone, at isøre sig, og fremstaae i fuld Mondring." —

Vi komme nu atter til Mester Peersens der staaer og ringer ved Hs. Raades Port, og hans

Ben, Patron og Beiviser, der staaer noget affides. Portneren aabnede saa sparsomt, at Degnen knapt kunde faae sin Haand og sin Næse ind mellem Sprækken af Porten.

Portneren. Hans Raade giver Intet ved Porten.

Degnen. Jeg er ingen Tigger; jeg er en Mand fra Landet, som onsker at tale med hans Raade.

Portneren. Det er for tidligt, Kl. er kun 12. Desuden: Hs. Raade taler ikke, han giver Audients.

Degnen. Saa vil jeg komme igjen Kl. 1, og faae Audients.

Portn. Det kan ikke nytte, Mand fra Landet, for den Time er for Stadens fornemme Herrer.

Degnen. Saa Kl. 2 da?

Portn. Den Time er for Stadens fornemme Fruer.

Degnen. Endda Kl. 3?

Portn. Mand fra Landet, bliv mig fra Livet! Kl. 3 gives der alene Audients for gamle Frøkeners og unge, smukke Jomfruers.

Degnen. Giver Hs. Raade da ikke Audients andre Dage?

Portn. Jo, om Søndagen, men det er for Geistligheden.

Degnen. Jeg tør da komme paa Søndag, eftersom jeg er Degn.

Portn. Paa ingen Raade, min gode Degn fra Landet, det er kun for Bisper, Provster og Hofpræster.

Degnen vilde endnu sagt Noget, men Porten blev slaaet saa knapt i for ham, at den knipsede ham paa Næsen, forklemte de fire lange Fingre paa den ene Haand og satte hans Kjøleskjød i

Arrest. Ind gennem Porten kunde han ikke komme, og nu kunde han heller ikke komme fra den.

"Gid baade Tjener og Hs. Raade paa hiin Dag hos St. Peder ligesaa lidt maa komme gennem Himmelen's Port!" sagde Mester Peerssen, vred i Rabus'en, og dreiede sig, ved en gymnastisk Hastighed, løs fra Porten. Gouverneuren, der i den korte Frastand hvor han stod havde hørt og seet Alt, kom nu til, og Begge gif.

"Men det er sandt," sagde Degnen og standsede: "Jeg Do'ner glemte det Fornemste, glemte, at jeg har Patroner ved min Side, som skulde aabne Porte og Døre og Hs. Raades Dør for mig. Du er min Ven, Janus, gaae tilbage og sig dette, for jeg enskede dog nok strax at faae mit Anliggende afgjort hos Hs. Raade." "Det er sandt, jeg er Mester Peerssens Ven, hans første Ven paa Jorden, men jeg er og hendes Raades Ven, og man maa ikke være paastrængende hos sine Venner. Lad os derimod sride frem til Raaden No. 2, efter Listen, der faaer Mester sikkert Foretræde."

Dette lod Degnen sig gefalde, og, efterat de vare gaaede til Høire, Venstre og et Stykke ligeud, stode de ved Raadens anden Port og ringede. Denne Port blev ligeledes aabnet med en vis Ængstelighed, som om Portfogden ventede. Tjender der vilde trange ind, men med en Kraft paa det paa Klem aabnede Stykke, og et Salto-mortale, som Degnen selv havde opfundet for at gavne sin egen indbyrdes Underviisning, — stod han midt ind i Porten og Fogden laae bag den saa lang han var og vaandede sig. Dette rørte ikke Manden fra Landet, han faae paa sin klemte Haand og gif videre frem, kom op ad Trappgangen, ind i Antichambret, ind til Raaden selv,

og gif derefter uden Standsning samme Bei tilbage til sin udenfor ventende Ven.

Gouverneuren. Nu, Ven, blev Du godt expederet?

Degnen. Det eneste jeg fik udrettet var, at blive Bidne til hvorledes den straffende Retfærdighed, ved min expedite Indtrædelse, betalte denne Portfoged for hvad den Første forbrød imod mig.

Gouvern. Erholdt Mester da ikke Audients hos Hs. Raade?

Degnen. Forbandet om jeg nogensinde oftere sætter min Fod paa de Stores Trapper; jeg vil før see dem hængt.

Gouvern. Trapperne?

Degnen. Et Sted kan en ærlig Borgermand ikke engang faae Næsen indenfor, for fornemme Venner, Herrer, Fruer, Frøkener og smukke Tomfruer; et andet Sted, faaer alene Narre Gehor.

Gouvern. Hvorledes det, Ven? Fortæl!

Degn. Aldrig saasnart kom jeg vel ind af Porten og havde gaaet nogle Skridt frem og faaet en Pige- og Tjenerforsamling paa Bagen, førend Alle, paa den nær, som laae paa Ryggen, opslug en skingrende Latter, pegede Fingre ad mig og begloede mig, som et udenlandskt Dyr. Derpaa fandt jeg Bei til Forgemakket, der stod bespækket med stive Menneffer med Ansigter saa mørke som Ratten; men aldrig saasnart havde jeg dreiet mig og hilset til Høire og Venstre, — førend der bliver Liv i disse stive Maskiner; de fordreie Ansigterne, hvide sig i Læberne, holde Lommefloræderne for Munden og bryde endeligen ud i et saa umaadeligt Griin, saa der tillige fremkom Ting, for hvilke jeg blev baade rød og bleg og

Som var en Pest for hovisse Dren og Næser. Døren til Hs. Raade, som sees indensfor, staaer aaben; jeg faaer stantepede Studients. Men da alle Dørene fra de andre Bærelser til dette ogsaa staae aabne, og der staae leende Benner og Bænker i enhver Dør, saa vil jeg nok see paa den, der, hvor Alt skal gaae saa aabent og frit til, kan fremføre sit Anliggende — uden en Nar. Jeg veed ikke, hvi man beegner mig saa hundsk eller hvad der er at see paa mig siden jeg i Dag kan bringe Stene til Latter?! — Jeg har nu reent tabt Modet og det endog i saa hoi en Grad, saa jeg endog er bange for at tænke paa Selvmord! —

Gouvern. Ah! Hvorfor det?

Degnen. Al min forrige Udholdenhed i Modgang, al min Courage er sloiten: jeg er saa tungsindig som et Træ om Efteraaret, som Kirkegaarden, som vor Præst, naar han skal kaste Jord paa en Fattig!

Gouvern. Er det den velvise, velsærde og velærværdige Sogndegn, Hr. Magister Peerssen til Dramsbye, der saaledes flynker?

Degnen. Hvad vil Nille, Ib, Gjerkræmmeren m. d. Fl. sige naar jeg kommer hjem med deres Epistler, som jeg gif bort? Hvad vil hele Sognet og han, som tog mit sorte Baderlam op, og hvad vil Peer Degn selv sige?

(Han giver sig midt paa Gaden til at synge af alle Kræfter.)

Far nu vel, I Præstensyffer!
 Far nu vel Du Portnergriis!
 Som min' Fingre slog i Stykker,
 Hvorfor Du fortjente Riis.
 Her til Staden korr jeg ind
 Med et blaat forslaaet Skind;
 Men faae Skam som snart ei reiser
 Bort fra Jer — I Ehrenpreiser.

Far og vel I Lattermilbe!
 Og Du store Narreflof!
 Hvis det ikke var for silde,
 Skulde Dig min Spankrørs Stof
 Latteren durch Bagen smøre,
 Det er' Vare som er' tørre,
 Som ei regnes af i Regn,
 — For I griinte af Peer Degn.

Far nu vel, I Bøn-Palladser!
 Far nu vel al Suk og Graad!
 Som I hused' — I Bønhaser!
 Der selv Himlen gjorde vaad:
 Aldrig meer i Jeres Egn
 Skal I skue Dramsbyses Degn:
 Far da vel, I Audienser,
 Fruer, Raader, Excellenser!

Ligesom et straffet Barn, der skriger stærkere og stærkere som det efterhaanden føler, at dets Straf var for haard, ikke anderledes var det med Mester-Peersens Sang: han skreg høiere og høiere, og jo høiere han skreg, jo stærkere syntes hans Følelse, Bryst og Tone at udvide sig. Det faldt ham ikke ind at pausere, førend Gouverneuren gjorde ham opmærksom paa, at de vare omringede af flere hundrede Menneſker af enhver Stand og Alder, og at det derfor nok var dem tjenligst, at de avancerede hjem til den røde Bjørn. Degnen taug, saae sig om, saae det var sandt og fandt sig ikke lidt smigret ved, med sine Toner at have fremkaldt saa mange Tilhørere, da det aldrig havde gjort ringeste Opsigt eller tilkaldt en Æneste naar han gik eller stod syngende paa Dramsbyses Gader. Imidlertid traf hans Ven affted med ham. Hidtil havde det gaaet temmeligt roligt af. Men da han begyndte Marchen, saa opstod der en Hujen, Piben og Knisen, mod hvilket det, Degnen i det sidste "Bønpallads" havde hørt og seet, var Intet. Gjerne havde Gou-

verneuren, i hvor tapper han vist ellers var, gjort en lille Afstikker fra sin bedste Ven, for i Egenkab, som Mad-Intendant, at komme tidligere hjem til Gryden; men enhver Udvei var ham afkaaren. Degnen gif og troede han gif med Mængden: han loe, sang og peb ligesom den, og keredede sig om Jntet. Men da han meer og meer fra alle Sider blev trykket, puffet og overkastet med af flens smudsige Ting af den muntre Ungdom, indsaae han først at han selv var Helten som Mængden fulgte. Og da adskillige djerve Udfald efter de ham velbetjendte Regler i Qvart og Terts kun forøgede Tummelen og Mængden, — tog han Fod i Haand, og Fart, med sin Collega, gjennem Stadens Gader under en Musik ved hvis Larm Huse og Stræder rystede. Peer Degn meente at det med hans hurtige Kasten fremad med Venene let vilde lykkes ham at løbe fra Toget; men det var ham ikke muligt at drive det til Videre, end at blive dets Formand, som han var dets Helt.

Endeligt, liig to jagede Næve, naaede bemeldte Helt og hans Adjutant den forønskte Havn, i den røde Bjørn, hvor Degnen selv slog Porten i for Næsen af dem, som torde kappes med ham om Æren af at være Togets Formand.

Alle i Gaarden trængte sig om de to i saadan forstyrret Orden ankomne Gæster, med Spørgsmaal. Degnen kunde ikke give dem anden Underretning end denne: at hans Person i Dag allevegne bragte Latter og Sammenløb tilveie, og at han bad til den Ende, at Enhver uden Skye oprigtigt vilde sige ham hvad Latterligt de maatte finde hos ham. Han dreiede sig derpaa rundt for de Tilstedeværende, der ligeledes Alle brast ud i en umaadelig Latter, saa Degnen fandt det raadeligst selv at see med, skjøndt han tænkte noget Andet.

Hvorover opstod nu al denne Glæde?

Sagen er fortellig denne: Ved den første Audientsport, hvilket er Læseren bekendt, fik Degnen Lidt paa Næsen, klemte sine fire lange Fingre paa den ene Haand og hans Kjole kom i Klemme, saa han først kom løs ved en hastig gymnastisk Dreining. — Herved mistede han sit ene Kjolestjød, der blev siddende i Porten, og som siden hentedes hos Portneren, mod den eenstjødede Kjoles Foreviisning. Degnen gif saaledes uden sit Viddende, med en eenstjødete Kjole. Nu er det vel en Sandhed, at hans Permissioner, eller, for at tale Dansk, hans Buxer, vare hele og gode paa det Sted, som det forlorne Stjød for dækkede; men da Degnen sad meget, saa havde han fundet det baade Nyttigt for Slid og beqvemt for Sædet, at Bagbuxerne vare noget tykkere. Af den Aarsag lod han dem altid belægge med Læder. Saaledes vare hans sorte Audientsbuxer over hele Bagdelen belagt med hvidt garvet Læder, som Bønderne bruger det til Seletøier, og for endmere at vise sin Kunst ved Forfærdigelsen af disse Stadsbeenfløder, og at ingen Umag var sparet, havde Dramsbyes Stadsfkrædder — udtunget og udskåret denne store, hvide Læderflud rundt omkring i utallige Stjerner, hvorved Mester Peersens Pødex, ved det mistede Kjolestjød, i nogen Frastand lignede en Stjerne med sine Straaler naar den bryder frem gennem en sort Skye eller Taage. Denne bagvendte Stjerne eller Sol der kastede sit Skin baade paa Unge og Gamle, bar Mester Peersens ved Tabet af hiint Kjolestjød ogsaa i Dag tilskue.

Disse Smaaomstændigheder: Degnens eenstjødete Kjole, hans Agterstjerne, i Forbindelse med hans Uffædsang midt paa Gaden, vare

Hovedgrundene, hvorfor Alle bleve glade naar de havde beskuet ham rundt.

Da Mester Peersøn havde faaet en omtrentlig Forklaring, som nu Læseren, loe han atter selv og sagde: de maae være meget lattermilde og have meget Lidt at bestille i denne Stad, naar saadan Bagatel kan glæde dem og gjøre Oplob. Hvad mit afrevne, gode femskafte Kjøleskjød angaaer, da var det før at græde over. Om Buxerne siger jeg kun dette: at de ere anseete, fornemmelig bag til, for et Mesterstykke og en reen Sirat, naar jeg har kastet Kjolen og gaaet med dem, heelt synlige, gjennem Dramsbyes Gade. Eiheller har det afløst et Menneſke et Smil, naar jeg der har sjungen min Vise. — Men at Hr. Gouverneuren alligevel ikke strax gjorde mig opmærksom paa det afrevne Kjøleskjød?!" — "Jeg saae det wahrhaftig ikke før nu," svarede han, "hvilket saare forunderer mig!" Og man bør troe en saadan Mand paa sit Ord.

"Der er Intet mere oprørende i en Stad hvor man i Avisen seer saa mange udmærkede Skolebestyrere og Bestyrerinder, og hvor man ligeledes maa formode et gode Politie, end at see flige Gadeoplob," sagde en tilstædeværende gammel Mand. "En større Ulykke kan ikke vel møde. Bestjænkede, og selv Menneſker, der have mistet Fornuftens Brug, skjælve, naar de, som oftest uskyldigt, maae tjene en til sig selv overgiver, raa og uvidende Ungdom til Behiel for flige Scener, som denne gode Landsbymand nyligt maatte friste. Og, sandelig! der hører ikke Meget til, for at faae en flig Forsamling om sig i vore Gader. en gammel Svagelig med en vaklende Gang, en ikke almindeligt flædt Fremmed eller en Pjaltet, er allerede tilstrækkeligt. Jeg tilstaaer at være temmelig uindviet i Politieindretningen, dog har

jeg ladet mig fortælle: at hvert af Stadens Qvarterer har sine Patrouille- eller Gadeordens-Betjente; det synes derfor mindre forklarligt, at slige Drengeløb stundom i hele Dimer kunne fortsættes, uden at de blive adspalttede! Selve Statens Borgere synes uvidende om deres Pligter i saa Henseende, — hvilket var Godt, om de bleve dem betydede — thi det er ikke lidet harmeligt at see formaaende Mænd ligegyldige at gaae forbi slige Drengescener, uden at ændse eller redde en stakkels Forsulgt. Og dog er det Enhvers strænge Pligt at assistere Politiet. Hvis det kunde bidrage Noget til at formindske disse oprørende Gadescener, saa vilde jeg for min Person ønske: at der patrouillerede nogle færre Ordensholdende om Søndagen i Kirkerne, hvor de mindre behøves, og nogle flere paa Gaderne. Dog, som Uindviet, vil jeg have hele denne Sats anseet som et dictum de omni et de nullo.”

S j e t t e C a p i t e l.

Magister Peersén indbydes til Aftenselskab hos en Dame, og hvortedes Peersén og Klokker paa Wien blive hatte. — Compliment udenfor Damens Hotel af Degnen. — De mærkelige Lidragerelser hos Damen, samt Katteforverlingen Nr. 2. — Begge Gæsternes Hjemfart paa en dem ubekjendt Maade ved Hjælp af Pustemasjiner.

Mester Peersén havde til sin store Glæde faaet indhentet det i Alles Munde værende og berømte Kjøleskjød. Det skulde atter forbindes med Kjølen, men Bjørnens Fruentimmer troede sig

ikke erfarne nok til dette Arbejde, og Mester vilde ingenlunde, for sliq Bagatel, sende det til Skrædderen; han udbad sig derfor Naal og Traad af Bartinden, og satte selv Skjolen i sin forrige Stand under Sengen:

”Det hændte sig Jephtha den Giteads Mand,” 2.

I samme Dieblif indtraadte Fodposten med et Brev med Udskrift: ”Til velbyrdige, velarværdige og beilærde Mester og Magister Peer; residerende Sognedegn til Dramsbo.” ”Det er til mig,” sagde Degnen, brækkede og læste Brevet høit.

”Min Ven og Bysbarn!

Da jeg ved et andet Bysbarn er bleven underrettet om Mester Peer's Ankomst hertil Staden og røde Bjorn, kunde jeg ikke undlade at tilskrive Mester. Sæt Mester sig et Dieblif tilbage i Tiden. Ja, ærværdige Ven, gjør det. — Jeg var en tyf buttet 15 Aars Løs, da jeg nød Mesters Underviisning. Jeg havde misundelsesværdige Anlæg, sagde Mester tidt, og tillagde: at Mester fandt hos mig hvad De aldrig havde fundet hos nogen af Skolens Dreng. Jeg har nu heri Hovedstaden sat Fod under mit eget Bord og sidder, som man siger, varmt inden Bægge, derfor dersom Mester er en saadan fæl rar gemeen Mester, som Mester altid var i Skolen, saa vent jeg, for at opfriske gammelt Venstab, at see Mester hos mig i Aften paa en Kavrings, en Dram og et Glas Kanarisk, som Mester altid slikkede sine Fingre efter.

Tjenerinde,

Mette fra Dramsbye.”

P. S. Vi have her nok et Byeskarn, en vis Gouverneur Janus herinde. Dersom han ikke er for fornem, og det skulde træffe at han ligesom jeg havde faaet Mesters Ankomst at vide, og var at faae fat paa, saa har jeg Intet imod at han ledsager Mester til mig. NB. Brænd strax mit Brev. Det er en delicat Sag for en Dame, skriftligt, at udbede sig en Herres Besøg, og mit Rygte vilde ikke blive skaanet — hvis blot en eneste af denne Stads Damer fik Kundskab om denne min Skrivelse. — NB. Jeg boer i Fiskegaden Nr. 10, hvis jeg ikke allerede har skrevet det. M. f. D.

”Ja, — det er hende, — det er den lille Buttede; jeg gjenkjender mig selv i hele Brevet,” udbrød Degnen, glædedrucken. ”Seer han, Klokker, hvad jeg hjemme saatidt sagde: en Prophet er mindst bekjendt i sin egen Egn. — Men Brevet? Pligt imod min Venindes Rygte byder mig at tilintetgjøre det, og Pligt mod mig selv at jeg bør tage det hjem med, for at vise mit Sognesfolk hvilke Bekjendtskaber deres Degn har i Hovedstaden og hvilken Afgøelse han nyder der. Ja, det Sidste gjør jeg, og Skam faae den af Hovedstadens Damer, der mere udblamerer sine Medøstres gode Navn og Rygte, naar de skriftligt indstævne en god Ven, end naar de gjøre det med Ord i Mørket, eller hyldskende i en eller anden Krog, eller ved deres fortrolige Sendebud — Det lader til at blive en mørk Aften; men da Hr. Gouverneuren har Tilladelse til at følge med til Damen, og det træffer saa herligt at De, hvilket var hende uvist, er hos mig, saa er min Ven vel saa god at ledsage mig?”

Gouverneuren. Hjerteligt gjerne, blot

jeg ikke kommer Damen til Uleilighed, eller skulde blive betragtet som Enstegjæst.

Degnen. Det tager jeg paa mig. — Vi ville da toe vore Hænder og gaae.

Klokker (forhippet). Skal jeg da ikke med? —

Degnen. Det gaaer ikke an, Ven Klokker. Paa Landet følger Han mig vel ubuden til Kroen og til Bøndernes Gilder, men NB. Han følger mig som en Forskjærerkniv, da jeg bruger Ham til at forskjære Sognets Skinker; men her i Staden — hørte Han ikke hvad Gouverneuren sagde? og han er dog indbudet.

Klokker (som ude af sig selv). Hvad! — De vil ikke have mig med? Og jeg skulde have forladt mit Fædrenehjem og gjort denne lange Reise til en anden Verdensdeel og sat mine Penge og min Hilsen overstyr paa Reisen i Dresden, og nu ikke maa tage Deel i Kanaans Glæder! — En Skelm der gjør! — Og havde jeg Væster paa et andet Sted — Han skulde føle mine Grundes Vægt!

Degnen (Hænderne i Siden). Ingen Skoser, Cathrine, for dem taaler jeg for Død og Være ikke! — Hvor har Han sat sine Penge overstyr? — Har jeg ikke betalt og betaler for Ham af min Livkat? — Han har jo aldrig høvt en Skilling paa sit Legeme, siden han blev fød, indtagen den Regnepenge, Hans Moder bandt Ham om Halsen for at kjende Ham naar han blev vorn, da hun efter Fødselen henlagde ham ved Kirkenmuren og bandt Ham til Klokkestrængen hvor jeg fandt Ham paa en Maade kængt! — Og kan jeg for at Han ikke kan taale hvad en Reisende bør og maa taale naar han vil udvide sine Kundskaber og være sit Fædreland til Nytte? — gjorde jeg Hans Ret, saa — —

Degnen hævdede Keiten, da hans høire Haand endnu solte Sviening af Træbenet i Kroen og de i Porten forklemte Fingre, for at give sin Svend en Sandsekage; men Gouverneuren traadte imellem, og fik bilagt Striden saaledes, at Klokker fik Lov til at følge med til Damen. Og nu ilede alle Tre paa Længselsens Vinger.

„Nu ere vi ved Damens Hotel, saavidt jeg i dette bærende Mørke kjender Nummeret,“ sagde Gouverneuren. „Det glæder mig,“ svarede Degnen, „for jeg er baade svedt og træet. Det er vist over en Miil fra røde Bjørn? og ret en ujevn Wei. Jeg har stedsse været i en Brakgrøvt eller Vandrende; snart var det ene Been for kort, og snart for langt, og snart vadede jeg til Knæerne i en Vædske der lugtede ganske anderledes end reent Vand.“ „Det maa være Indbildning,“ meente Gouvern, „for jeg er saa reen og pæn som jeg gif fra vort Logie, og jeg havde jo min Ven under Armen saa at Weiien maatte være lige for os Begge.“ „Saa er min og Mesters Indbildning lige paa et Haar,“ sagde Klokker, „for jeg hang, som Styret paa et Skib, tæt bag ham hele Weiien, men jeg har aldrig før fundet mine Been saa uenige, eller min Person saa tilraffet, som i denne mørke og vaade Aften.“

Gouverneur Janus undrede sig meget over denne Omstændighed. Imidlertid findes der en Anmærkning i Manuscriptet til denne Historie, hvorefter Degnen ved flere Aars Grublen hjemme over Hovedstadens Brolægning kom paa den Formodning: at Gouverneuren selv havde gaaet paa Fortougets Blifstene med Degnen under Armen og denne i Rødestenen.

Som de stode og samtalede hørtes en qvindelig Stemme fra Hotellet. Degnen blev herved ligesom electriferet, kastede Blikke i Veiret, rev

Hatten af og bøiede sig, men var saa uheldig at glide med den ene Fod, og faldt næsegruus i Rendesstenen. Dette havde han under andre Omstændigheder anseet for Spøg, men lige under Dinene af sin Hjertenskjær! Hertil kom endnu, at Rendesstenen var ualmindelig bred og dyb, og da Hostellet laae i den lavere Deel af Staden og det skylregnede: saa søgte Hovedparten af Gadernes Vand at faae Luft igjennem denne Rendessteen, og kom nu væltende med en saadan Fart, — at det rev Mester Peersen, som en Skorketol, med sig ind under et bredt Rendessteensbræt, hvorfra Gouverneuren og Klokker med Livsfare, for ikke selv at drukne, fik ham udslæbt, da Mesters horizontale Stilling under Brættet var saadan, at den tildeels stoppede for Vandet.

Var dette end en mindre esskwardig Stilling at fremstaae i for sin Donna, saa var det dog tillige en stor Lykke at være saaner en Art Hjem, hvilket Degnen og taknemmeligst erkjendte. Dog var dette totale Fald tildeels hans egen Skyld. Den qvindeliae Stemme, han saae i Beiret efter, stod i et Vindue i Stueetagen der var ligemed Gaden, saa den gode Degn ikke behøvede at see i Luften, og maatte derfor bekjende: at den som hoit vil stige, dybt maa falde.

Mester Peersens Tilstand gjorde et dybt Indtryk paa Hotellets Damer. Døren til Gaden var bleven aabnet, ligesom de Alle stode med aabne Arme for at tage mod deres Fremmede.

Damen (omfavnede Degnen, men med en Slags Forsigtighed for ikke at smittes). Hvor jeg er lykkelig ved, efter saamange Mars Forløb, atter at kunne skue disse kjære Træk! Kan De endnu holde af mig som før? Kjender De igjen den buttede Mette?

Degnen (noget fremmed). Jeg veed ikke

ret hvad jeg skal sige — Madam Mette veier sine 30 Lpd. Den Mette jeg kjendte var et Pigebarn paa en 6 a 7 Lpd. Vægt, og er det hende som efter 8 Aar saaledes er tiltaget i Fedme, saa maatte jeg være en Slagter for at kunne finde en saadan Tilvæxt, af omtrent 3 Lpd. om Aaret, rimelig.

Damen. Passiar! Nu et Kys du lille Nar og Byesbarn, og ingen Dimonstrerie. Herreerne skulle adlyde Damerne, og her i Huset er jeg baade Dame og Herre. — Hvad skal det være: Eggepunsch, Kompunsch eller Rødviinspunsch?

Degnen. Det er altformeget; jeg drifter helst en Dram.

Damen. Vist ikke! Jeg kan see paa min Vens Dine at de helst gaaer Middelveien, at de ønsker Kompunsch. — Jens Blok! Har han hørt? Disse tvende Herrer forlanger trende Boller Kompunsch.

Klokker (hvidskende til Degnen). Det er nogle rare gemene, Kammerjomfruer: jeg er allerede forlovet med den Yngste af dem, og har faaet af hende, troer jeg, over hundrede Kys. Det er, i det Hele taget, en rar venlig Familie. Og storibus gaaer det med Levemaaden: 3 Boller Punsch. — O hvor jeg skal gotte mig!

Degnen (gaaer til Døren). Jeg kommer strax igjen — Ah, Døren er lukket i Laas: Na luf mig op!

Damen. Mester Peersén maa paa ingen Maade gaae ud at forkøle sig, ei heller behøves det. I mit Huus maa Ingen genere sig. — Mine Gjæster have Alt hvad de blot ønske sig inden mine Døre. De er Ungkarl og jeg er Enke: kom nu min lille Mand! See her er en Dør som ikke er i Laas, for os To, eller for

Dem ene, og om De onsker, jeg skal da strax være til Tjeneste! (Hun tager ham ved Haanden.)

Degnen (opbragt). Hvad! Er jeg hos Prinds R.? — Vil man gjøre Vold paa os? — Hei! — Gevalt! (Han hamrer paa Vinduesflodderne).

Damen (og hendes Mamseller). Gevalt! Hjælp! Overfald!

Vægteren lukker et Vinduesflod og et Vindue op udenfra, kommer ind og seer at Degnen er i Haandgemænge med Madamen, som skriger meget ynkelig, og beder, at Retsfærdighedens Arm vil redde hende for denne lærde Barbar, der havde sneget sig ind i hendes Huus og nu tragtede ikke efter noget Mindre, end at stille hende ved det der var meer end hendes Liv, ved hendes Ære. Det Samme skreg Mamsellerne over Klokker.

Vægteren. Slip de værgeløse Fruentimmer, I Aftensværmere! og op paa Raadstuekjelderens med Jer! (Han slaaer dem med sin jernbeslaaede Knippel.)

Damen. Men de skyldte mig for 4 Boller Arrakspunsch af dobbelt Styrke, og for 1 Bolle afbrændt Rodviinspunsch til Desert, Hr. Vægter!

Vægteren. Saa betal først, I liderlige Hunde!

Degnen og Klokker (paa een Gang). Vi have jo ingen Punsch forlangt eller smagt!

Damen. Himmel! Hvilke forsorne Kroppe! — Vil Deres Velbyrdighed, Hr. Stads-Vægteren, paa Embedsvegne behage at kaste Blik til Bordet, saa vil De naadigst see og erfare hvor det endnu staaer og svømmer med den kjære Drikke, og at alle 6 Boller staae tomme!

Degnen. Men kan Deres Hoiærværdighed, Hr. Vægteren! da ikke høre, at denne Provi-

antæmssine lyver? — Først var det 3 Boller, saa blev det 5, og nu er det bleven til 6.

Vægteren. Hold Hals, forvorpne symboliske Ritual- og Jesuit-Magister! Han er jo fuld!

Damen. Tavist er han fuld, de ere pærefulde, Deres Velbyrdighed. Vel mærkede jeg de drak tæt og vilde derfor ikke skænke mere end de 6 Boller, men saa tvang de mig endnu at give dem to til, saa de skyldte mig, som sagt, akkurat for fulde 8te Boller.

Vægteren. Betal! eller fort ud paa Stigerne til Raadstue-Kjeldereren!

Degnen. (Klokker falder paa sinæ for Vægteren). Nei forend jeg, adru, vil slæbes i Arrest, som fuld, paa en Stige, saa vil jeg hellere betale den Punsch hvoraf jeg ikke engang har seet Nogen eller havt Lugten — — Hvad er det? — Hvor er min Kat? — Hvem har stjaalet min Kat? — Min Kat! — Min Livkat! —

Damen. Deres Kat? Jeg har ingen fremmede Katte seet, og Herrerne pleje hellere at have Hunde med sig. Dog, er det Dem om at gjøre — Mille! Na hent min gamle graae Kat, og giv denne paastaende Mand.

Degnen. Det er min Pengekæt jeg har mistet, — Min Pengekæt vil jeg have. — Fordomte Pulverhex! som baade belyver og bestjæler Folk! — Nu ud paa Stigerne og til Raadstuen, og Retfærdigheden maatte være indsluttet af ti Tusinde Betjente, Skrivere, Fuldmægtige, Secretaire, Afskæfser, Professorer, og jeg veed ikke hvad, om jeg ikke skal trænge igjennem med min Røst!

Damen (hvidsker til Vægteren).

Vægteren. Vil Han arresteres? Vil Han foreskrive mig Love i mit Embede? — Nu kom-

mer Han ikke paa Raadstuen om Han saa blev gal! — Men da I to Fyldebøtter, om man satte Eder hjælpeløse udenfor paa Gaden, vilde kræpere eller forarsage Uorden, saa fordrer Christen Pligt at I blive hjulpsne paa Glid, derfor skal I dog have Eders Billie og Fornoielse at komme paa Stigerne.

Bægteren pøb flere Bægtere sammen, de bandt Degnen og Klokker hver paa sin Stige og marscherede af med dem. Skjondt det var temmeligt mørkt, saa hindrede dette dog ikke at der og her samlede skjonne Folk, næsten ligesaa mange som de der om Dagen fulgte Degnen fra Audiensen, og som nu høitideligtgjorde Stigetoget med. Degnen og Klokker vare dog alligevel ikke saameget rolige; men veylede drøie Ord til hinanden mellem Stigerne: om Bestikkelse, Lov og Ret, Rufferker, Lyve og Skjelmer, og talte iblandt saa fornøstigt, saa Mængden af Skaren, som fulgte, meente at de vare ædrue eller vare blevne det paa Stigerne, og at det var bedst at løse dem og give dem fri, at de selv kunne besørge deres Transport. Men Bægterne bandte, at de vare saa fulde som Alliker, men at det var bekjendt at Folk paa Landet, i beruset Tilstand, taledede ligesaa klogt, som ædrue Stadsbeboere. Dette betræffende Hovedet. Men med Benene var det anderledes.

Lidt efter Lidt skildtes Sværmen. Bægterne gif til en affides Udkant, og løste Degnen og Klokker. De troede at være hjemme, men først efter megen Spørgen og mange Omveie og en trættende Marsch naaede de noget efter Midnat til den røde Bjørn.

S y v e n d e C a p i t e l.

En deserteret Gouverneur indfinder sig og giver vigtige Vink. — Vandring til en gymnastisk indbyrdes Underviisning, hvor Degnen viser sin store Færdighed og et non plus ultra med at staae paa Hovedet. — Recreationen hos Hr. Rosin, dennes Fald i Hulen til den forunderlige Lampe, en Proces for intenderet Mord, hvori Peer Degn og hans Svend blive indviklede, men paa en underfuld Maade frelses, med Livet.

"God Morgen! God Morgen, Magister Peersfen!" hilste Gouverneuren ved Indtrædelsen de endnu Snorksovende. "Op, mine Herrer!

"Lærken senger smukt fra Blad
 Her Du, som vi bede!
 Pannekage, Eggemat:
 Vær os Alle naadig, Gud med Glæde."

Degnen og Klokker stemmede, som i Drømme, og sang de trende sidste Linier med, saa stor poetisk Virkning havde Landmandens gamle Maisang, at den kunde bringe de Snorksovende til Sang.

"God Morgen, Snysovere!"

"Godmorgen," gjenhilste Degnen idet han slog Dinene op. — "Gud forlade Ham, at Han i Aftes vilde have mig til at troe: at vort Bysbarn stod i Forbund med Fandens Oldemoer — eller hvad jeg vilde sige, med Damen, Mette fra Dramsbye! At han var en lumsk, ondskabsfuld Kirkerotte, og en Deserteur som vi aldrig mere fik at see. — Luk nu Dinene op, Du Sønnebrødre, og see selv!"

"Strif! Strif!" sagde Gouvern., truende mod Huushovmesteren, "det var ret en Klokkerstreg at ville indblæse Mistanke mellem saa pro-

vede Benner. Jeg veed nok, hvad jeg gjorde, da jeg i Aftes saa ufornærkt skilte mig fra Dem. Jeg tænkte paa det Hele. Jeg har ikke for Virksomhed og Ederes Skyld havt et Die lukket hele Natten. Veed I, hvem Damen, vi var hos i Aftes, er?" — "Det er en Jordens Lidsel, en Brandenelde, en Skarntyde, en Camaleon, en Basiliff, en Hugorm, en Straf for Menneskenes Synder," svarede Degnen. "Meget rigtig," sagde Gouvern., "hun er alt dette tilsammentaget, og om muligt Mere: hun er en Rufferoldermandske! — Som sagt, da jeg i Aftes mærkede Uraad, ilede jeg efter Bagten; men denne kunde ikke følge mig uden Borgerbrev. Jeg har ingen her, da jeg, som min Ven veed, er Borger i en anden Verden, og jeg ilede fra Ven til Ven om at følge mig med deres Borgerbrev, men ikke en Eneste af disse kendte til Sligt, de brugte deres Benneres; men disse Benner vare heller ikke at finde. Jeg løb da til en anden Ordensmagt, men blev vist derfra til en 3, 4 og 5, saaledes løb jeg Kastelavn fra Herodes til Pilatus. Med mine Tanker ideligt bevendte til mine Bysbørn, vidste jeg ikke nærmere, end at samle hele Holmens Magt: denne forstod Dansk, hørte, hvorom det gjaldt, og vidste at det ikke kunde nytte at skyde Brønden til naart Baret var druknet, men iforveien, og denne solide Magt fulgte mig til Damens Hotel for at rive det ned i Gruset." "Er det da nedrevet?" spurgte Klokker. "Ja, er det ikke, saa vil det sikkert skee," svarede Gouverneuren. "Til god Lykke alligevel at jeg ledsagede Eder, for Damen skottede immer fordægtigt til mig, og havde hun ikke lugtet Luntten: — I vare blevne lettede lige til Kroppen og vilde i Dag være vaagnede et andet Sted end i røde Bjørn." "Ah," svarede Degnen, "den Lykke var der Maade med. Jeg mistede min Pengekant der, og — tag, hvad jeg eier, og sla a e

mig saa ihjel. Og vist og sandt er det: gjør jeg ikke paa en eller anden Maade min Lykke her i Staden, saa kommer den før contante Mester Peersen og hans Substitut, ligesom de her gjennemreisende fremmede Haandværksvende, til at fagte os tilbage til Dramsbye."

Gouverneuren. Bort med disse Natstetanker! Blodet maae fortyndes. Munter, Huushovmester! Ingen Skutten, men gjør Tasselet rede med en god Frokost. — Fanden doe af Brodsorg!

Degnen. Men huff Katten!

Gouvrn. Still, for Himmelens Skyld! baade med Kat og Hund, og lad Grib, Varten her i Bjornen, ikke faae det Mindste at vide om det Passerede. Hvor der før har været Penge kommer der Penge igjen. Vor Ven har, naar Alt bliver i Stilhed, beholdt Crediten, og af denne lever hele Verden, baade Konger og Keisere.

Degnen fattede denne Grundsandhed. Skolker havde og indseet den, og pakkede allerede paa Bordet af Selskabets Yndlingsretter efter Overkjogemesterens eller Skjokken-Intendantens Forskrift, saa det buggede under Mad og Drikke, der ikke vare for lange Hvile; og de trende Venner bortspiste og bortdrak nu paa Krediten enhver jordisk Bekymring saagodt som nogen Junker eller Greve.

Efter Frokosten og Forretningslistens Bestemmelse begav Vennerne sig — i Dag gik Klokker uden Modsigelse med — til en gymnastisk indbyrdes Underviisning. Ved Degnens Komme blæste Qvarteermanden i Piben, og, ligesom Matroserne paa en Krigssluspe ved et saadant Signal hæve Aarerne, ligesaa hævede Klasse's Drengene Armene med Kridtet i Beiret. Ved 2det Signal fore Hænderne paa de sorte Tavler, og med 3die skreve de. — Nu skulde de ubarbeide en Stil efter Opgaven: "hvorvidt strækker Menneskenes natur-

lige Ret sig, efter de guddommelige Love, til at vælge Overhoveder, udkaste Regjeringsformen og til Deeltagelse i Regjeringen? philosophiskt udarbeidet." Der gaves Signal med Piben, og efter 3de Tempoer, som før, var Stilen udarbejdet til alle Lærernes Tilfredshed, og Mester Peersens Forbauselse. Alle Drengene erholdt udm. til Character med Kryds, og de bedste Hoveder fra 1 til 10 Slanges. Paa Forespørgsel: om Hr. Magister Peersen brugte samme Methode, blev svaret Ja, head Hænder og øvrige Legems Færdigheder angik, Sjælsarbejderne derimod vare i hans Skole i deres Barndom, i Sammenligning med det, hvortil han her havde været Vidne.

Nu skulde Ungdommen ud og recreere sig i det Frie, ved Klyven, Klattren, Springen og andre gymnastiske Øvelser. Ved denne Leilighed saae man ret Banens Magt. Aldrig saasnart fik Degnen Die paa Træhesten, førend han kastede sin Kjele og sprang, som de største Kunstberidere, snart paa tværs over Hesten, snart paa langs ud over Hovedet, og saa igjen op i Sadelen staaende paa det ene Been, og sluttede denne Scene med at staae paa Hovedet i Sadelen.

Til den umaadelige Glæde, som de Tilskedeværende yttrede under denne Manoeuvre, kan, foruden Degnens store Færdighed, hans gode Stjerne, og den paa Bagbuerne, der ogsaa Dagen tilforn havde tiltrukket sig Folks Opmærksomhed, ogsaa her have bidraget, men Hovedårsagen var dog fornemmeligt: at Voltigeurens Permissioner ikke kunde udholde den megen Strabads, men havde i Skrævet lige fra Stjernen paa kryds og kvær saadet saa grove Rifter, — saa hans Paahovedstaaen gav en altfor stor Blottelse tilsyne. See! denne tidlige Blottelse var det, som især fremkaldte den overhaandtagende Glæde og en svingrende Latter.

Dog det var ikke alene som Rytter, men og-

saar som Klattrer og Klyver, at Mester Peerssen udmærkede sig. Han entrede og løb op ad Stiger, Stænger og Louge som en Abekat; men faldt uheldigviis paa sin sidste Lustreise, — liig den berømte Roat paa sin fra Toppen af Rosenborg Slot, — ned med Louget og troedes død ved Faldet. Dette kunde alligevel ikke i mindste Maade for-
dunkle den Kunstnerhæder, hvortil han havde viist sig værdig, hvilket ogsaa beroligede den ærefjære Peerssen, da han efter Faldet atter var kommen til sine Sandsers Brug.

Gouverneuren og Klokker tog deres Mester under Armene, bød det gymnastiske Corps under dets varme Deeltagelse Farvel, og listede sig paa Beien hjem til den røde Bjørn.

"Sagte! sagte!" bad Degnen, "jeg er som jeg var overhjørt, og saar tørstig som en Ravn." "Aha," sagde Overhovmesteren, det er gode Tegn; — saar begynder Sygdommen at fordele sig. Men til Guds Hjælp maa man føie Menneskenes; og den Patient som ikke bruger Doctor eller endog foragter hans Raad, fortjener ikke sin Helsen. Mester Peerssen er en oplyst Mand, og har for megen Religion til at begaae Selvmord, ved at foragte et godt Doctorraad og Medicinen, NB. med Undtagelse af Homoopathernes formedelst deres smaae Portioner, jeg vilde derfor, om jeg var Doctor, raade min Ven, at gaae ind i det alloopathiske Alhuus herhenne hos Hr. Rosin, for ved nogle store Draaber endnu mere at fordele det Onde og til Dvægelse for Ravn-Tørsten." "Jeg har aldeles Intet mod Doctorerne," svarede Mester, allerede bedre ved Vennens Trøst, "kun at de Herrer holdt sig til Sygdommen, og ikke saar almindeligt indlistede sig i Familiernes øvrige Omstændigheder, ved at trøste Kjønnen over nogle verdslige Savn, og lede Mændene i deres oeco-

nomiske Virkefreds, — for derved blive Doctorerne Familiernes catholske Skriftestædere og Syndebukke, til Skade for Huuskivet og til ingen Nytte for de Syge. Men at jeg for Øvrigt agter Doctorer med deres medicinske Raad, troer jeg bedst deri at kunne bevise, — at jeg ikke engang foragter et Huusraad, men lader mig ganske villig lede af Hr. Gouverneuren ind til den alloopathiske Olhuusdoctor, Hr. Rosin."

Klokker kunde ikke undlade saa uformærkt, ved et ironisk Smil, at gøtte sig over sin Mesters Baande ved denne Leilighed. Han hadede al Skolegymnastik med at flattere til Beirs, — saa uforstandig var han, naar det angik Ungdommens Oplysning. Men dette hidrørte især fra, at han havde en lille Klokker, der gik i Mester Peersens Skole, og som han tog sig Lidt af: og til denne Dreng maatte han hver Maaned bekoste nyt Skrav i hans Buxer og nye Underærmer i hans Troie, — om denne Omstændighed Noget maatte kunne formilde Læserens Dom over hans Uforstand.

Bennerne vare nu avancerede til Hr. Rosins Indgang. — "God Dag, Hr. Ridder," hilste Gouverneuren. "God Dag, Hr. Kammerraad! — Alha! Der har vi Ritmesteren, Overkrigscommisfaiiren, Krigsaksefforen, Agenten og Hs. B.lær værdighed!" — Degnen og Klokker spidsede Øren ved at høre sig i saa fornemt et Selskab. "Disse Herrer sidde vel i Collegierne?" spurgte Degnen hvidskende. "Ikke det jeg veed," hvidskede Gouv. "De danne sig selv her et Collegium, der vel ikke mindre behandler Landets Vel; men Stemme og Sæde, er det mig ikke bevidst, de have andre Steder, end her, hvor de ogsaa fortære Livrenten for deres tidligere Færd. Her kommer lutter udmærkede Mænd: forarmede Proprietairer, affatte Bondeder udenfor Bondestanden, Binkelskrivere, Project-

magere, Genier af Haandværksstanden, som sagt. lutter store Hoveder." "Men de store Mæver i det andet Bærelse?" hvidskede Degnen atter. "Lutter Pensionister: affatte Collegialembedsmand, Dommere, Casserere, Skuespillere og Dandsere, Militaire etc. etc., som her søge at gavne Staten med deres Talenter for den nydte Pension, den de dele med Hr. Rosin." "Er her og Geistlige?" vedblev Degnen. "Vist er her," svarede Gouvern., der sidder Klokkeren til — han har omtrent 100,000 Rbd. i Prioritet i Kirken, hvorved han er Embedsmand, og af disse Renter slaaer han sig fjont igjennem uden Næringsborg, og paa Grund heraf nyder han Prædicatet: Belærverdighed, og rangerer, NB. her i Selskabet, ligemed Amtsprovster paa Landet." "For en Ufærd! soer mig til ham," raabte Magister Peersen, og reiste sig, — "kanskee jeg ved denne Provstes Bekjendtskab, gjennem Biskoppen, kan faae vor Præst hjemme til at gjøre en Voltisubito, og jeg har da opnaaet Hovedhensigten af min Reise. — Hvorledes gjør man bedst Bekjendtskab og vinder sieblig størst Agtelse i et saa udsøgt Selskab?" "En Snaps Enebær og en halv Snees Bouteiller engelsk Porter, Bryhan Nr. 1., Huset rundt, er det allerbedste Middel. — Jeg skal kalde paa Værten: — "Hr. Rosin!" — "Til Tjeneste, mine Herrer!" — "Hr. Rosin!" — "Strax, mine Herrer, strax!" — "Hr. Rosin!" — "Jeg hører!" — "Mon Værten være fra Rosinlandet?" "Jeg veed kun dette," svarede Bennen, "at han i Overfjor kaldtes Cavent, i Fjor, tyndt Ol, og i Nar — Rosin; det Sidste vil man sige: fordi han kommer en Rosin i hver Flaske Ol, for at det skal blive ret en Champagne — Hr. Rosin! for syvende og sidste Gang," — "Jeg kommer, mine Herrer! jeg kommer." — "Har De ikke faaet end nu?" — "Hyad

befales? — Bitter, Magen, Malurt? Tyndt Ol, tykt Ol, sødt eller suurt Ol?"

Gouverneuren. Noget af alle Slags, Hr. Rosin, af det Bedste i Kjelderens Denne Herre, Hr. Magister Peersens, tracterer hele Selskabet.

Rosin. Opvarter Trækop! Nabn Lemmen paa Gulvet, og spring ned i Kjelderens, og lang op af de gl. Olsorter, Nr. x. plus u., som tredje Gang ere komne i Gjæring!

Degnen. Det gaaer flink.

Gouvern. Hr. Rosin er den Mand der kan rede for sig naar kun Een kalder ad Gangen, men kalder To, saa staaer han som en Pagode, nikkende til begge Sider, og ikke er istand til at flytte en Fod.

De gode rusende Drikkevarer bleve braatte. Alle trængte sig om Magister Peersens for at klink og byde ham velkommen, og overalt hed det: "Hr. Magister Peersens skal leve!" som meget opbyggede Degnen og glædede Klokker, fordi han troede sig deelsagtig i denne Ære.

Gouvern. Meer bitter Magen, Hr. Rosin!

I største Til, med Dine og Tanker tilbage til Gæsterne, springer Bærten efter meer Bittert, men — Plump! — Bærten styrter med et Skria: — Mine Herrer! — ned gjennem den aabne Lem paa Gulvet, som Opvarter Trækop havde forglemt at lukke, og kommer i Faldet til at sidde midt i en stor Flaskekury.

Gouvern. Hvad var det for et Rabalder—?

1ste Gæst. Og hvorfra den underjordiske hule Stemme? —

2den Gæst. Det var Opvarteren der stoppede en Figenrosin ned i den store Flaske.

1ste Gæst (som har søgt efter Stemmen).

Nei, det er Værten, der efter mange Aars Sagen endeligt har fundet Veien til den forunderlige Lampe. — Han er virkeligen kommen ned i Hul-
len, og har beghndt at gnide Lampen, for at for-
nemme dens Underkraft.

Dette var paa en allegorissk Maade sandt. Værten, der, som sagt, faldt i Kjelderens og kom til at sidde i den store halvfylde Flaskekurv, kom ved denne Leilighed til at sidde tæt ved een, der til Pyhning, hensat Lampe, hvis Ild vel ikke var som en Begfaffels, men dog stærk nok til at antænde det Brændbare ved dens Naboe. Hr. Rosin, der hidtil folte Grund til at blive med Legemet hvor han var, havde dog Sjælen hos sine Gjæster, og Dinene i Veiret efter en mulig Hjælp, og mærkede derfor nu for sildigt, at hans Klæder stod i Brand ved Kraften af "den forunderlige Lampe", som Gjæsterne formedelst dens Originalitet altid faldte den. Men nu var det den høie Tid. — Som en gloende Djævel, til Alles Forfærdelse, steg Hr. Rosin med egen Hjælp op af Hul-
len, og foer, som et Meteor, gjennem Dørene ud i Gaarden til Vandposten, hvor han med Hud og Haar dukkede under i et stort Kar Vand, Fruentimmerne havde skyllet Toi i, og var saaledes selv Mand for at hævne sig paa "den forunderlige Lampe ved at slukke dens Ild."

Efter et Dieblisk Tid stod den flinke Vært atter omklædt midt blandt sine Gjæster endog med fornyet Kraft, som han kom fra et russisk Damp-
bad. Dog var Blodet endnu temmelig stærkt i Bevægelse hos ham, som gav Anledning til følgende Proces.

Rosin (til Degnen): De, Hr. Magister, maa erstatte mig Skaden for I de ved mit Fald i Kjelderens ituflagne Flasker med en rund Sum, som

jeg vil regne for 1000 St., dernæst Badskarlön, og for Tort.

De gnen. Jeg? Om Hr. Rosin endogsaa strax paa Diebliffet igjen gaaer hen og falder ned til den forunderlige Lampe og brænder sig til Afse ved dens Kraft, — saa vil jeg passere for en Flaske Cavent eller suurt thyt Öl, som dette, (han ryster en Flaske), om jeg betaler Hvid eller Skilling til Hans Restitution!

Bærten. Drages til Minde mine Herrer! Pas Opvarter Trækop paa Døren, og lad ikke disse to fremmede Herrer gaae ud, Barometret er pludseligt steget til Orkan.

Actor (Bærtens Sagfører og Qvartersmand for Vinkelskriverne). Min Hr. Sagvolder, Hr. Magisteren, vil ifølge Pragis udisputeerligt blive tilpligtet at betale min Maldant, Klageren Hr. Rosinus, for de søndrede Flasker, efter den af ham gjorte Prostanto, tilligemed simple Woldsbøder og saameget som Dom og Segl koster. Hvorhos jeg paa Embedsvegne ikke kan undlade at lykønske Hr. Sagvolder til, at bemeldte Flasker vare tomme og gif ito; thi havde de været fulde, vilde det ikke skeet. Vel vilde Klageren da ikke være saa umaneerligt bleven aareladt paa sin meest kjødsfulde Deel af de spidse Flaskeskaar, men han vilde derimod være bleven slaaet reent ihjel, og Sagvolderen, efter Lovens 12 B. — 1 Art., blive tildømt at bøde for Liv for Liv.

Defensor (en anden Sagfører af Gæsterne, der meget ivrig har staaet og druffet og talt med De gnen). Om Forladelse, Hr. Actor! Denne Sag afvises. Og for det 2det maa jeg paa min ærde Principals Vegne frabede al Lykønskning for de itoslagne Flasker; thi de vare ito iforveien. Der var ikke en heel Flaske. — Hele Kurven, hvori Klageren faldt, — stod halv fuld

alene med Glasffaar. Item: ogsaa fun i det Tilfælde, at En falder ned paa en Anden, og Begge brække Halsen — skal Sagvolderen have sin Hals forgjort.

Actor. Jeg holder mig til det Forrige med det Tillæg: at de itoslagne Boutl. skulle betales, som om de ikke havde været tomme, da de ligesaa faalet kunde have været fulde med Champagne; ligesom det er klart: at min Hr. Maldant ikke var faldet i Hulen til den forunderlige Lampe — om Contracitanten ikke havde forlangt mere Magen.

Defensor. Og jeg paastaar: havde Boutteillerne været hele, vare de ikke gangne ito.

Actor. Og jeg paastaar: saa havde Manden slaaet sig ihjel.

Defensor. Lykke paa Reisen med ham! Der vare blevne Skjænkere nok endda tilbage til at forgifte vore Maver med slette og sure Drikkevare, hvilket og snart vil paaføre os en Cholera, der vil dræbe hele Landet!

Actor. De er formaliter en slet Advocat!

Defensor. De er realiter en slettere Procurator!

Actor. De er en rommersk Vinkel skriver!

Defensor. Og de er en nedersachsiske Raabulist!

Actor (slaaer ham paa Øret). Der har Du den Romer for Landpine!

Defensor (slaaer igjen). Og der har Du den Sachser for Ørepine!

Actor (tager en paa Bordet staaende Snaps Mjød og Brændeviin og slaaer Degnen i Dinene). Denne Polak for Din lærde Dumrian!

Defensor (slaaer en Snaps Brændeviin i Bærtens Pine). Og denne Sjællænder for Din raa Klodrian!

Almindeligt Slagsmaal. Klokker spændte et

Froget Been for Acter, da han kastede hans Mester Polacken i Næsen, og fik rigtig Advocaten under sig paa Gulvet; men denne, som i flere Aar havde været Skriver hos en Forligelsescommis-sair, var saa udviklet i Armkræften, at Klokker dog maatte ansees som den Tabende, og var saa øm og flad, da han slap løs, som han havde været klemt mellem Skjolde.

Hr. Rosin var af Afgtelse for Defensørs Sjællænder, da denne mødte hans nøgne Ansigt, ileet nogle Skridt tilbage og faldet baglands over en Stol, og atter fra Stolen og ned paa Gulvet med Stolen ovenpaa sig. Mester Peersøn der saae sin Svends Tapperhed, og at han, som man siger, var ovenpaa, saae ogsaa Værtens Fald og vilde benytte sig af samme. Som en Piiil laae Mester Peersøn oven paa Stolen, der trykkede Værtens Nave, af Størrelse som en lille Kæmpehoi, og stak til denne som Tyden til Polsemasven med sine smaae korte Arme.

Opvarter Trækop, der saae sin Vært overvældet først af en Stol og saa af Degnen, var ikke seent, men ilede med en anden Stol og kastede denne og sig selv oven paa Degnen, med Trudsel at ville flemme ham saa flad som en Pandekage, hvis han ikke øiebliklig forlod hans Principals Front, ikke ahnende, at denne ubetænksomme Hjælp endmere forøgede Principalens Navebyrde. Men ogsaa slem nok var Degnens Stilling imellem de tvende Stole, der forøgedes ved en idelig Piiilen i Øren og Ansigt af Værtens længere Arm, som af Opvarterens i hans Nakkehaar. Dog til god Lykke kom der en Gæst fra Gaden, som skreg paa en Snap. For Opvarteren, der var vant til at føle Værtens Naver, naar han ikke strax expederede Gæsterne, var en saadan Kalden nok; han vilde løbet af Instinkt, om han endog

funde frelst sin Husbondes Liv ved at blive. Kort, han løb. Ligesaa gjorde Degnen, efter i en Hast at have kastet nogle Borde og endeel flere Stole paa Hr. Rosin. Og hvor ønskede ikke denne at kunne have løbet med, men Læderet paa Bagen af hine fatale spidse Glasskkaar, og trykket forfra og fra Siderne i sin levende Begravelse, blev han i nogen Tid liggende saa stille, som om han var falden i en Slummer.

D t t e n d e C a p i t e l .

Vennernes Uttersamling paa Veien til Bjørnen. — Gouverneurens Dymuntringstale og et Tractement. — Peer Degn bliver ved Djævelens List forbyttet i sin Seng og en vestindisk Soldat i fuld Mondur findes i Stedet — en Officier, en Herre, en Dame, en Bært, Retsbetjente og Matroser hilse paa Magister Peerssen, der i en Soldats Skikkelse reiser til den anden Verden. — En ny Judas, som fornægter sin Mester. — Degnens Befrielse fra alle hans Forsølgere — Ende gut, Alles gut.

Mester Peerssen taler med en Mand paa Gaden og spørger Wei til den røde Bjørn, da han fra en Port hører raabt Holla. Han dreier sig efter Lyden og seer med Glæde at det er Gouverneuren og Klokker der staae ligende i en Gadedør og nu ile i hinandens Arme, — Degnen og Klokker lidt forklemte, men ellers friske og vel tilmode, da de havde levet godt. Enhver maatte nu fortælle sine Meriter hos Hr. Rosin, og først og sidst hvorledes de vare undslupne fra de tvende haandfaste Dørvogtere som skulde spørre dem Ud-

gangen. De svarede Alle, som med een Mund: de vare gangne nedentom og hjem. Sandt var det, og Tingen hænger saaledes sammen.

Efter Hr. Rosins Fald i Hulens til den forunderlige Lampe, hvor Degnen fik en Proces paa Halsen der syntes at kunne blive ligesaa indviklet, som den med Præsten og det sorte Bæderlam, og hvis første Act blev saa betydningsfuld, tænkte Enhver af de Tvende — kanskee ogsaa Gouverneuren? — paa en god Maade at trække sig ud af Sagen. Denne Tanke blev endnu mere herskende hos Degnen, da det faldt ham ind, at han havde mistet sin Penoekat, og kanskee Hr. Rosin endvidere kunde faae i sinde at forlange Penge for det Nydte. Men Dorene vare befælede med Bagt, Vinduerne vare saa høit fra Gaden, at et Spring ud af dem let, efter Descenter^s Forsvar, kunde forgjøre deres Halse. I dette kritiske Øeblik faldt den aabenstaaende Kjelderlem En efter Anden i Dinene, og Enhver af dem, efterhaanden som de saae Leilighed, sneg sig ned i Hulens til den forunderlige Lampe i Haab om en underjordisk Udvei. Dette Haab glippede hellerikke, men viste dem en meget fredelig Udgang til en Baggaard, hvorfra de atter kom paa Gaden, hvor de nu samlede. De kunde ikke noksom undres over denne forunderlige Indflydelse, som var eens hos Alle, da Ingen havde sagt den Anden det Mindste. Men meest forundrede Hr. Rosin og hans Dørvogtere over de Fremmedes Forsvinden, som de troede maatte være skeet gjennem Skorstenen, ved Hjælp af Fanden og den lærde Magister, ved hvilken Tanke det gik i dem alle.

De trende saa vel Undslupne stode nu atter i deres eget Bærelse i den røde Bjørn, i Aftenrumringen.

„Mine Venner!“ udbrød Gouverneuren, „jeg

har spilst og druffet hos Eder. I har overdyn-
get mig med Uegennyttighed og Venskab. Mit
redelige Hjerter foler Trang til at vise sig for
Afskeden — jeg reiser i Morgen — i det rette Lys.
— I skulle i Aften være mine Gjæster," og han
sang:

„Livet forsødes ved
Mad, Vin og Kjærlighed,
Alt Andet er kun Tant
Hvad jeg paa Jorden fandt.“

De gnen faldt om Gouverneurens Hals, og
Klokker kyste hans Haand, og alle Tre fældte
Venskabs varme Taarer.

Nu viste Gouverneuren ret for Alvor at han
ogsaa var Intendant-, Inspecteur- og Overhovme-
sterposten voren. Han ordinerede baade tørre og
vaade Retter der havde saameget Tillokkende for
Underhovmester Klokker, at denne ikke kunde holde
sig fra at slikke i enhver isar forend den kom
paa Bordet. Daa vare Vennerne enige i at
rose deres Værts Anretning naar han, som nu,
havde svendable og contantbetalende Gjæster. —
Man spiste og drak og Moaltidet smaate saame-
get deffobedre, som det frydredes med Skjærts og
vittige Indfald. Efterat have tomt adskillige gode
Snapser, der i alle Henseender kunde staae ved
Siden af Hr. Rosins, kom der en Bolle
Punsch paa Bordet, der i Størrelse langt overgik
tre af Mettes fra Dramsbye, og som tillige havde
dette forud, at der var Saft i den, og da den
virkeligt skulde tommes af Venner, sang Gou-
verneuren:

„Es geht kein Punsch herum
Bei unserm Tisch, herum herum“ ic.

Han var af de Slags Tracteurer der ikke suurmule, fordi de Indbudne tage for sig af Retterne, men — jo mere de spiste og drak, jo gledere var han. — Man drak Rejsens og Kommersens Skaal, og paa Magistratens Helsen. „De Herrer fortjene det,“ sagde Overbovmesteren, „da de, ligesom vi Gouverneurer, ikke glemme at spise og drikke paa Borgerkabets Sundhed.“ —

„Hohre die Tromme, schienet wieder ein,
Laf uns Alle lustig sein!“ v. s. v.

sang Deanen, og afveylede saaledes med Opmuntringsfange saa det ikke var muligt for Mester eller Svend at kunne stikke under. Omfider drattede Klokker dog under Bordet, og ved sin derpaa folgende hæftige Snorken tilljendegav sin Uformuenhed til videre Deeltagelse i denne Dags Glæder. Gouverneuren, den Eneste, der endnu kunde staae, fik derpaa Mestersvenden i Seng og Dynen over Hovedet.

„Det gaaer nu affurat med mig som med salig Mester Copernicus“, sagde Degnen og saae stivt hen for sig. Efterat have tomt adskillige Boller lob Stuen immer rundt med ham, hvilket var Marsag til at den salig Mand ogsaa fandt det rimelig at Jorden lob rundt omkring Solen — Rundten — unten — unten — — Kyss mig, sodeste Ven! — Bollen er vor So — So — ol — —“

„Javist!

So leben wir, so leben wir, so leben alle Tage,“

sang Gouverneuren, og Mester Peersen drattede nu ogsaa under Bordet. — Kun Faa have den Vre som Dramsbyes Degn og hans Svend, at have Gouverneurer til Barnepiger. Men ogsaa med Peersen sparede Vennen hverken Tid eller Blid, forend han fik sit Byebarn i Seng og

tilhullet, og var saaledes selv den der maatte slutte Lyset og sidst forsoie sig til Sengs.

Morgenen derpaa indfandt der sig en Officer og en Underofficer hos Warten i Bjørnen med Forespørgsel, — om der ikke opholdt sig en vestindisk So'dat?

Warten. I Uniform?

Officeren. Ja.

Warten. Her er aldeles Ingen af det Slags.

Officeren. Alligevel er det sagt at han skal være her. De tillader derfor at vi i Deres Nærværelse hilser paa deres Gæster, for, om muligt, at faae nogen Underretning om den Absenterede.

Warten. Jeg kan Intet have derimod. — I dette Værelse logerer en Degn og hans Substitut fra Landet, der behøve vi ikke at gaae ind.

Officeren. Alene for Ordens Skyld og for ikke at kaste Skygge paa Nogen i Cardeleshed. (De gaae ind). Her er jo aldeles Ingen.

Warten (letter Dynen).

Officeren. Hvad er det? — Det en Smule hoiere!

Warten (letter). Formodentlig Hans Betsærværdighed der har froksen og derfor indsvøbt sig i et broget Listetæppe.

Officeren. For tusind Djavle, Hr. Wart! — Der ligger jo Soldaten — og De er Hæleren! (Ruffer i den Sovende). Herop, Elhygel!

Den Sovende. Rundten — unten — — Bollen er vor So — ol — Godnat, Hr. Copernicus!

Officeren (giver den isørne Salende en Prefsigen). Jeg skal give Ham Rundten. Flux

op til Kresten: der ere for det første fem og Tyve tilrede for Ham til en Mundsmag?

Den Sovende (Skriker). Hvi slaer Han mig Claus? Naar Han kaster Horn og Skjole er Han kun en ret og slet Kalvekudff — Kan jeg ikke nok tiere med Ham tilbage til Dramsby?

Officeren. Besiet er fuld (Stoder ham ud af Sengen.) For Fanden! Hvad er dette? — Du var i Forgaars 72 Sommer høi og — i Dag neppe 50. Og see Monderingen hænger om ham som en Sæk! — Ret ham, Underofficer! (Han stodes under Hagen.) — Bedragerie! Men ligemeget! Har denne Skiftning paataget sig den Absenteredes Uniform og med sine egne civile Klæder besordret hans Flugt, — saa skal han og uden videre Haandpenge tjene hans Ar ud i Vestindien. — Nu fort! Skibet venter paa Toldboden.

Degnen. Ak, Deres Strænghed! Vent blot et Øiblik! saa kommer min Ven og Byesbarn, Gouverneur Janus i Vestindien, der kjender mig og veed, — at jeg ikke har havt med nogen vestindisk Deserteur at besille, og endnu meget mindre paataget mig denne Hævit (beser sig grædende) — en Torn i en geistlig Mands Dine.

Officeren. Gouverneuren i Vestindien: kommer han her?

Degnen. Jeg, Uvæ dige, har i tvende Dage havt den Ære af hans Selskab.

Officeren. Det begynder at dages — Men samme Gouverneur kommer neppe igjen den tredie Dag.

Degnen. Da bliver det mørkere og mørkere for mig. Og hvis jeg endnu ikke sover og de øvrige Herrer gaae iblinde, saa, skjøndt jeg ikke ligesvem troer paa en levende Djævel, der gaaer omkring som en brolende Love, nødes jeg til at

troe paa en listig Satan som sniger sig om i Mørket til Folks Forvandling, og hvoraf jeg er et ulykkeligt Exemplar.

Officeren. Hans Udflugter hjælper ikke! Han er en Myre istedetfor den Absenterede — en reen Adonis, men den som ikke agter Lov og Forordning maa agte Frommeskindet. Han er og bliver vestindisk Soldat indtil den, hvis Skal Han bærer, maatte indfinde sig. — Nu Marsch!

Degnen. Vaagn op, o Klokker! — Riv Haaret af dit Ansigt, Skjæget af dit Hoved og bedæf det med Sæf og Aske; thi viid: — man vil slæbe Hans Præceptor og Mester bort fra denne Verden og til en anden!

(Klokker springer, som en forstyrret Oldenborre, sikkert ud af Sengen, hvori Gouverneur ren væltede ham i Aftes.)

Officeren. Nok en Medvider og Fæler, ret bravt. — Han kan da følge med som Tambour. (Til Klokker). Du er altsaa denne Soldats Djener og Medhjælper i Landsforræderier?!

Klokker. Hr. Cabbaral! Jeg kjender ikke og har aldrig for seet denne Soldat!

Degnen. Hvad? — Vil Du fornægte din Lærer og Mester. — Du anden Judas?

Klokker. Bliv mig fra Livet, Soldat! jeg kjender Ham ikke.

Officeren (til Barten). Tor De bevidne at denne Udmonderede er den han siger?

Barten. Vel tor jeg det, NB. naar han affaster Hammen.

Officeren. Og at det er en Mand af godt Rygte som man ikke bør tiltroe at ville befordre Bedragerier?

Barten. Han har de bedste Anbefalinger liggende hos mig fra hans Sognemænd, og som alle lyde paa, at han er en meget constant Mand,

der aldrig lader skrive paa Fjellen hos nogen Bært.

Officieren. Kom han her til Stedet med den Person? (Vegende paa Klokker.)

Bærten. De fulgtes ad, ligesom de har levet sammen her ved Bord og Seng i største Gendragtighed; men da Personen saa dyrt benaater noaemunde for at have seet Hr. Mester Pcer'en, saa vor jeg som samvittighedsfuld Mand og Bært ikke gjøre Medbenaaetelse.

Officieren. Saa reis Han, min forstyrrede Person, i Guds Navn ad hede Helvede til!

Klokker. Tusind Tak, Hr. Cabbaral.

Degnen. Og Han nænner saaledes at forlade mig lige paa Skranten af denne og den anden Verden?

Klokker. Jeg beder at hilse alle vore afdøde Fekjendtere! — Farvel, Hr. Soldat!

Degnen. Forbandet det Dieblif da jeg reddede den Mameluks Liv blandt Kalvene ved Edins Soe. — At jeg ikke til evig Tid led den Bugtaler staae med Fenene i Veiret!

Rosin (med Ratsbetjente). Her skal efter Sigende opholde sig en halvgammel Magister fra Landet — Hvad seer jeg? Herren er krobet i en Soldat for at snyde mig. (Til Betjenterne.) Det er rigtignok ham — Bring ham bort til den civile Arrest, indtil han har svaret for Gjaesteretten i den mod ham i Gaar anlagte Sag og betalt mig for hele Gaardsdagens Fortaering for alle mine Gjaester som aad og drak for hans Regning.

Offic. Deres Navn, Herre?

Rosin. Hr. Rosin, kaldes jeg af mine Gjaester.

Offic. Kjaere Hr. Rosin! De maa da undskyldte at Soldaten ikke gaaer i den civile, men

i den militaire Arrest med mig, eftersom jeg har første Prioritet i ham for Kongens Tøi.

En Dame (med nogle Natroser, seer sig om).
Undskyld, mine Herrer! Jeg er en stakkels Enke
og værgeløs Dame, som i Forgaarsaftes blev —
(slaaer sinene undseeligt ned.)

Offic. Slaaer sinene i Veiret, min smukke
Dame og tael ud: hvad blev De?

Damen. Min Herre! En Dames Ære er
saa fin som Bøgguld — den lider ved det mind-
ste Pust, endlige ved en Storm. I Forgaarsaf-
tes havde jeg af mit gode Gemyt og under et be-
kjendt Ravn indladt et Par ubekjendte Bekjendte,
fra Dramsbye ude i Landet, til at fordrive Afte-
nen hos mig. Men, efterat de havde nydt en 6
Retter, drucken en halv Snees Flaske Wiin og
ligesaamange Boller afbrændt Rodviinspunsch, var
hverken jeg eller min Kousines Dottre, der ere i
Kost hos mig, siktre, og vilde sikker lagt under for
deres Raserie, naar ikke den retfærdige Justits
hadde revet os af deres Kloer.

Offic. Og De hedder, smukke Dame?

Damen. Mit Dobnavn, min Herre, fin-
des ikke i Kirkebogen, jeg er derfor sat i den Rød-
vendighed, snart at bruge eet Ravn og snart et
andet, da der næsten ikke er et ærligt Ravn for en
ærlig Kone at faae mere. Saaledes hedde jeg
hiin Aften: Mette fra Dramsbye.

Degnen (som af en Drom). Mette fra
Dramsbye? — Og det er hende, der søger efter
ærlige Ravne? — Tøite! Qvind! og — Ja, ved
alle Sjællands Guder! Hun behøver fremfor no-
gen anden Maske et ærligt Ravn.

Damen. Kasse Svautter! See! der har vi
Stemmen af hiin Trækstub, som pover at gjøre
Kinder røde, — Afsted med ham til Holmens
Loge!

(Matroserne ville trække fort med Degnen.)
 Bårten. Enhver er sig selv nærmest, og da
 Mester Peer fra Dramsbøye endnu er i Bjørnens
 Magt, saa skal Masor, der i Forgaarsaftes brugte
 det ærlige Navn: Mette fra Dramsbøye, og hendes
 raske Søegutter ikke flygte Mester herfra, saasandt
 som jeg har Gaardskarle og Løstestænger, førend
 jeg bliver clareret for den Proviant m. M., som
 han og hans Venner i toende Dage og Nætter
 have indtaget hos mig!

Offic. (tager Degnen i Kraven). Ingen læn-
 ger Demonstration! Soldaten følger med sin Cap-
 tain til det Land:

Hvor die Citronen b liden —

Damen (tager Degnen ved den and'n Side).
 Overfalderen følger med sin Dame til den forun-
 derlige Lanterne:

Hvor Amorskinden glüken —

Rosin (tager ham i Halsen). Ulykkestræm-
 meren følger med sin Contrapart til den forunder-
 lige Lampe:

Hvor die Rosinen ruhen —

Bårten (som Rosin). Mester Peer bliver i
 den forunderlige Bjørn:

Hvor Bårten gaaer med Hutten.

Alle disse Hænder havde fat i og rystede Mester
 Peersen, og dobbelt saar nanze: Betjenternes,
 Søgutternes, Underofficerenes og Bårtens til-
 komne Folks vare Alle udstrakte for at tage i med,
 naar fornødent. Underofficeren gi'er Rosin et
 Stød for at faae hans Hænder fra Degnens
 Kjole, men faaer et Kontrastød hvorved Begge
 komme i Haarene sammen. Damen holder af af

Vægt paa Officeren der absolut vil fort med Deguen, men han maae endnu mere absolut følge Lyngdepunktets Love og Damen, der stod med Ryggen mod Degnens Seng, faaer en saa aldeles Overvægt, at hun falder baglænds med Officeren i Sengen, og, Knak! Sengebunden paa Gulvet, under en frøgtelig Bragen. Bårten i Bjørnen var nu den Eneste, der haandgribelig fattede Degnen. Jens Blok, som Læseren muligt erindrer fra Damen i Forgaarkafte, og som var den ene af hendes medhavende Søegutter, saa hendes Fald med Officeren og vilde partout, at Alt til hendes Opstandelse skulde blive, som det var; han begyndte derfor meget ivrigt at tiltafle Bårten for at hindre ham i Degnens Bortførelse. Herover bleve Bårtens Karle vrede i Huen og dængede friskt løs baade paa Blok og paa hans Kammerat, hvorved der opstod et almindeligt Svar og Forsvar paa alle Kanter.

Rosins Betjente, der saa Retten paa det skarpeste pleiet overalt, troede ikke deres Nærværelse længer nødvendig; de forlode Retstedet og overlod den videre Procedure og Doms slutningen, som ellers, til de med Sagen beskæftigede Udsesfore.

Mester Peersen, skjøndt han stod i fuld Stridsklædning, var nu den eneste ledige paa Torvet. Og da Hver havde nok med sin egen Deel, og ingen værdigede ham et Niekast, — ilede ogsaa han ud af Bærelset og ud igjennem Vesterport i sin pøne, vestindiske Soldaterdragt, og i den Tanke, at Veien til den forunderlige Berden, hvor han skulde reise hen og „hvor die Citronen blihen,“ useilbarligt maatte gaae gjenrem Dramsbye, — overladende sin Captain og Esket ved Soldboden at komme bag efter, naar de lystede.

Ogsaa har en lille Fugl hungen om, at Mester Peersens Substitut, Klokker, der i Fristelsens Time saa skammelige fornægtede sin Mester og derved erhvervede sig det velfortjente Tilnavn: „den anden Judas.“ — luntede bag efter sin Mester udaf Hovedstaden, grædende og bedende om Tilgivelse. Men, om han nogensinde erholdt denne; om Peersen selv, Ib, Nille med de Flere han havde Forretninger her i Staden, vare tilfredse med Udførelsen, samt hvorledes Sagen med Officeren, Damen, Rosin, Barten, ic. endtes, og hvad Dine de gjorde, da de erfarede, at det egentlige Stridspunkt, hvorom det Hele dreiede sig uden Redning eller Udstrøgning var forsvundet for Dommernes Dine, — fandtes ikke anført i de fundne Hæfter af Manuskriptet til denne Historie, men kan dog muligt findes antegnet andre Steder, og, ligesom nærværende, i sin Tid til Verdens Gavn vorde offentligt bekjendtgjort.
